

Giới thiệu Ngự Hoàng

Ngự Hoàng của tác giả Minh Hương Hoa Hồn là câu chuyện về tình yêu của hắn, về sự mất mát và sự độc ác bất chấp thủ đoạn của hắn để có được nàng...

Bảy năm trước, nàng là của hắn, là nương nương của một vị hoàng đế đương thời. Nhưng chỉ vì lòng đố kỵ mà nàng đã bị giết bởi những quý phi trong cung, lòng căm hận trong hắn nổi lên và quyết định xử chém tất cả các quý phi, quyết định sống một cuộc sống đơn độc vì không ai khác có thể thay thế nàng, một câu chuyện tình cảm động đất trời...

Thế nhưng nàng lại may mắn thoát chết, lại còn hạ sinh đôi long bào, hắn biết được vội vàng đến Dương Châu để xác nhận và sự thật đã được phơi bày.... Nhưng vì nỗi ám ảnh suốt bảy năm, nàng quyết định không trở về, liệu hắn có để yên ?!!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Mở đầu

Trong tấm cung xa hoa –

"Hoàng Thượng, ngọc thiện đã chuẩn bị tốt, hôm nay ngự phòng đã nấu những món ăn ngài thích nhất thị du hoàng nữ cấp, tô tạc tiên vu, mây trắng chân gà..." Thái giám Đức Hi thật cẩn thận mở miệng, muốn khiến cho chủ tử chú ý.

Ngồi ở trước ngự án, thân mặc gấm vóc hoa bào màu trắng bạc, giống như không chút để ý, chủ tâm thưởng thức một khối thượng đẳng mỹ ngọc trước mặt.

Tuần mỹ trên mặt, nhìn không ra là vui hay buồn, nhưng nếu nhìn kỹ, đôi mắt tối đen thâm thúy ẩn chứa đau xót.

Trên tường treo đầy các bức họa nữ nhân, nữ tử trong tranh hoặc hi hoặc giận hoặc sân hoặc si, đều là cùng một người.

"Trẫm không đói bụng."

Ngón tay thon dài của hoàng đế trẻ thương tiếc khẽ vuốt mỹ ngọc, giống như đang thương tiếc nhớ lại quá khứ.

Đức Hi nhìn, không khỏi than nhẹ.

Chỗ hoài niệm này là tấm cung Doanh quốc Hiếu Hiền hoàng hậu, nhưng chủ nhân sớm không còn ở nhân thế.

Bảy năm trước trận đại hỏa vô tình kia, tàn nhẫn chôn vùi tánh mạng hoàng hậu.

Sau ngày đó, Hoàng Thượng tôn quý vô cùng của Doanh quốc - Hoàng Phủ Cận, giống đã đánh mất hồn, mỗi ngày một chút, đều đi vào tấm cung xa hoa trống rỗng này, ảo tưởng thương tiếc linh hồn ái thiếp của hắn.

Đức Hi trong lòng biết Hoàng Thượng là vì chính mình chuộc tội.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, bên ngoài đột nhiên truyền đến rất nhỏ tiếng bước chân, nội thị thật cẩn thận khom người đi đến. "Khởi bẩm Hoàng Thượng, Tư Đồ đại nhân cầu kiến."

"Ái khanh hồi kinh?" Nguyên bản Hoàng Phủ Cận đang sa vào trong suy nghĩ của chính mình liền ngược nhìn, trong ánh mắt nhiễm thương một tầng sáng rọi nhàn nhạt.

Đứng dậy, lệnh thị vệ bãi giá, thẳng đến Đường Tâm điện, chỉ thấy một dáng người thon dài, trẻ tuổi nam tử mi thanh mục tú lập tức quỳ vãn an.

Hoàng Phủ Cận đi lên trước, một tay nâng dậy hắn. "Bình thân. Lúc trước trẫm nhận được mật báo, nói người trên đường đi nhiễm bệnh nặng, mới chậm trễ ngày hồi kinh, nay ái khanh thân mình đã khoẻ chưa?"

Tư Đồ Thanh mặc dù tuổi còn trẻ, cũng đã được phong làm nhất phẩm tướng quân, hắn võ công rất cao, chiến pháp như thần, là tâm huyết Hoàng Phủ Cận bồi dưỡng ra sau khi đăng cơ.

Thời gian trước phái hắn ra ngoài làm việc, lại trên đường bị nhiễm bệnh, theo thám tử hồi báo, lúc ấy hắn tựa hồ bệnh cũng không nhẹ.

"Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, thần hiện tại đã không còn trở ngại, chính là bệnh nặng mới khỏi, thần mình còn suy nhược."

Đứng thẳng thân mình, đột nhiên từ trong lòng Tư Đồ Thanh rơi ra một chiếc khăn màu trắng, hắt vội vàng khom người nhặt lên, trên khăn có vài vết màu đỏ sẫm, rơi vào trong mắt Hoàng Phủ Cận.

"Ái khanh, khăn từ kia hình như nhiễm máu?"

Tư Đồ Thanh mỉm cười. "Khởi bẩm Hoàng Thượng, máu trên khăn là máu gà, lúc ấy thần đi ngang qua Dương Châu, bệnh thật sự lợi hại, tìm rất nhiều đại phu đều không có hiệu quả, may mắn trên đường gặp được một vị thần y, bởi vì lúc ấy không có giấy và bút mực, cho nên. . . ."

Vừa nói, hắt vừa mở ra chiếc khăn nhiễm máu, mặt trên có phương thuốc được viết bằng máu gà. "Từ lúc thần uống phương thuốc thần y kia cho, ngày hôm sau bệnh tình liền chuyển tốt."

Hoàng Phủ Cận nhìn những chữ viết ngay ngắn tinh tế trên chiếc khăn màu trắng, phút chốc hít lại mắt xem thật cẩn thận.

Chữ viết... Vì sao nhìn quen mắt như thế? Nhất bút nhất hoa, ngay cả lực đạo viết, đều quen thuộc như vậy.

"Mau nói cho trẫm, thần y kia bộ dáng như thế nào...."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Hoàng Phủ Cận lần đầu tiên nhìn thấy Dạ Sở Tự là khi hắt mười ba tuổi, còn nàng mười hai tuổi.

Năm ấy, phụ hoàng bệnh nặng, không tiếc thiên tân vạn khổ, mời đến thần y giang hồ Dạ Bình Phong. Vì đề trị liệu thật tốt, thần y mang phụ hoàng lên đỉnh núi ẩn cư, chính vụ của Doanh quốc tạm giao cho hắt - thái tử Hoàng Phủ Cận.

Dạ Sở Tự chính là con gái duy nhất của thần y, bởi vì cha nàng muốn chăm sóc cho phụ hoàng, cho nên nàng tạm thời ở trong hoàng cung.

Đương kim hoàng thượng mặc dù sức khỏe yếu lại nhiều bệnh, nhưng thống trị quốc gia gọn gàng ngăn nắp.

Dạ Sở Tự từ nhỏ đã cùng phụ thân sống trên núi, chưa từng thấy qua tình trạng xa hoa thế này, nhưng trong cung tuy có tơ lụa gấm vóc, kỳ trân dị bảo vô số, nhưng người với người thật là xa cách đạm mạc.

Mùa đông, ánh mặt trời mặc dù nhiều, vẫn không ngăn được hơi lạnh.

Hồ nước sau hoa viên vẫn chưa kết thành tảng băng dày, nhưng nước trong hồ vẫn lạnh thấu xương, đủ để đem người đông chết.

Chỉ thấy một thái giám tuổi chừng mười lăm, mười sáu, lạnh run đứng run rẩy ở trong nước không biết đang tìm cái gì, áo choàng trên người đã muốn ướt đầm, thân mình nhỏ gầy đã sớm bị lạnh đến mất đi tri giác.

Trên bờ, vài thiếu niên mặc áo khoác lông cừu màu trắng nhìn cảnh tượng trong nước, cười ha ha.

Trong đó nam hài cầm đầu, khoảng chừng tám chín tuổi, vẻ mặt tôn quý vinh hoa, như là chủ tử của mọi người, hắt vươn ngón tay non mịn, chỉ xuống mặt nước.

"Còn đứng ở nơi đó làm gì? Nhanh tìm ra thứ đó cho bốn vương, nếu không ngươi hôm nay cũng đừng tưởng đi lên, đông chết ngươi, đồ nô tài!"

Thái giám cả người sớm đông lạnh, phát run. "Bát, Bát hoàng tử, nô tài...Nô tài thật lạnh, chân đã muốn...Đông lạnh không nghe sai khiến, cầu Bát hoàng tử tha nô tài."

"Hừ! Ngươi là nô tài dù có đông chết thì quan hệ gì đến ta? Nếu ngươi hôm nay không kiếm được ngọc như ý trong nước đưa cho ta, liền phạt ngươi đứng ở chỗ này ba ngày ba đêm!"

Thái giám vừa nghe, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. Hồ nước mùa đông, mực nước tuy rằng không cao, nhưng cũng đến thắt lưng hắt, nước hồ một mảnh vẫn đục, sao có thể nhìn thấy bóng dáng ngọc như ý.

Nhưng vì mạng sống, hắt khổ sở xoay người chung quanh sờ soạng tìm kiếm bóng dáng ngọc như ý, thân mình hắt đông cứng căn bản không nghe sai khiến, chỉ trong chớp lát, hắt đã ngã sấp xuống trong ao, muốn giãy dụa đứng lên nhưng cả người vô lực.

Trên bờ những hoàng tử đang đứng đều mang bộ dáng xem náo nhiệt, gặp thái giám ngã ở trong nước, người người còn lộ ra bộ dáng hưng phấn.

“Bát hoàng tử, không biết nô tài này có thể bị đông chết trong đó hay không?”

“Hắn thật sự là đáng chết! Đi xuống lâu như vậy, còn không tìm được ngọc như ý, bị đông chết là đáng.”

“Tiểu An Tử chết tiết, người ở trong nước làm cái gì? Nhanh tìm ra ngọc như ý cho ta!”

Bát hoàng tử thấy thái giám chìm vào trong nước, nửa ngày không lên, tức giận rống to.

Một bên, Dạ Sớ Tụ nhìn không được, nói. “Trời lạnh như thế, thái giám kia chắc chắn đã chết cóng rồi.”

Theo tiếng nói nhìn lại, Bát hoàng tử đánh giá tiểu nha đầu trước mắt, gương mặt trắng nõn ửng hồng mê người, đôi mắt to tròn, môi đỏ mọng tinh xảo, khí chất siêu phàm thoát tục, tựa như tiên tử hạ phàm.

“Người là ai? Thấy ta, vì sao không quỳ?”

Sớ Tụ trong suốt cười, thần nhiên thi lễ. “Mới đến, chưa hiểu được quý cù trong cung, bất quá vừa mới nhìn đến Bát hoàng tử đã gây tai họa, nên hảo ngôn (có lời tốt) khuyên một chút.”

“Tai họa? Ta gây tai họa gì? Bất quá chính là một cái nô tài chết đuối thôi.” Hắn nói thật âm ngoan tuyệt tình, một chút áy náy cũng không có.

“Trong cung chết một cái nô tài xác thực không phải chuyện gì lớn, nhưng không biết Bát hoàng tử có nghe nói hay không, phạm là người chết đuối, linh hồn không thể chuyển sinh, còn có thể biến thành lệ quý, tìm hung thủ đòi mệnh, nếu hung thủ hại hắn chưa chết, lệ quý kia sẽ cả đời đuổi theo đối phương không buông.”

“Người...Người nói vậy!”

Bát hoàng tử dù sao cũng là hài đồng (đứa nhỏ), nghe được hai chữ lệ quý, sợ tới mức cả người run lên.

“Ta không phải nói vậy, chờ thái giám kia thật sự chết, hóa thành lệ quý, hàng đêm đi tìm Bát hoàng tử đòi mạng, thì người sẽ biết.” Nàng cố ý nói được vân đạm phong khinh (tỏ ra không phải chuyện của mình), bộ dáng như chờ xem náo nhiệt.

Bát hoàng tử chỉ do dự một lát, vội vàng gọi người lại. “Mau! Mau đưa nô tài kia kéo lên cho ta, xem hắn còn thở hay không.”

Hai bên nội thị không dám chậm trễ, đang muốn nhảy vào hồ, thì Dạ Sớ Tụ lại cười nhẹ.

“Thời tiết này còn nhu hệ linh nhân, thái giám kia là bị người bức xuống nước, người phải tự mình đi tìm, nếu hắn còn sống, tính mệnh của người sẽ không sao, nhưng nếu hắn bất hạnh đã chết...”

Dạ Sớ Tụ cố ý không nói hết lời, nhưng ngụ ý uy hiếp, cũng khiến Bát hoàng tử sợ tới mức hai chân phát run.

“Bát hoàng tử, thời gian quý giá, thái giám kia ở trong ao cũng đã được một lúc, hay là người thật muốn làm cho hắn chết?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Bát hoàng tử vừa mới vênh mặt hất hàm sai khiến người khác đã nhảy vào trong ao, nhìn chung quanh tìm kiếm bóng dáng thái giám kia.

Dạ Sớ Tụ nhếch miệng chịu được không cười, nhưng trong mắt thoáng hiện một tia đùa dai.

Khá lắm tiểu nha đầu nghịch ngợm!

Đứng lặng ở cách đó không xa, xem hết một màn này trong mắt. Hoàng Phủ Cận lạnh nhạt cười, nhìn gương mặt non mịn tinh xảo của nha đầu kia, làm cho hắn thật lâu không quên.

Ngày đó, Bát hoàng tử sợ lệ quý quần thân, tự mình nhảy vào hồ nước lạnh như băng cứu người, kết quả khi được cứu lên, hai người đã đông lạnh bất tỉnh nhân sự. Sau đó, cũng không biết có phải là bị kinh hách quá hay không, Bát hoàng tử bị bệnh, ở trên giường nằm suốt ba ngày.

Chuyện này làm kinh động tới mẹ đẻ của Bát hoàng tử Ngu quý phi, phi tử được đương kim hoàng thượng thương yêu nhất.

Bởi vì đương triều hoàng hậu, cũng chính là mẹ đẻ thái tử Hoàng Phủ Cận ba năm trước đã qua đời, từ đó tới nay Hoàng Thượng chưa lại lập hậu, nàng tự nhiên thành người đứng đầu hậu cung.

Hoàng Phủ Cận lúc năm tuổi liền được phong thành thái tử Doanh quốc, đi theo Hoàng Thượng xử lý quốc sự, hiện tại Hoàng Thượng không ở đây, con trai bảo bối của nàng bị người trêu cợt, nàng đương nhiên đi tìm thái tử, thay con lấy lại công bằng.

Hoàng Phủ Cận nhìn Ngu quý phi một phen nước mắt nước mũi khóc lóc kể lại quá trình con mình chịu ủy khuất, đương nhiên cuối cùng, yêu cầu hắn xử lý việc này theo lẽ công bằng.

Bát hoàng tử ngồi cạnh mẫu thân, dùng một đôi mắt oán hận trừng tên đầu sỏ gây nên chuyện -- Dạ Sở Tụ. Sau khi sự việc xảy ra, hắn mới biết được chính mình bị nàng lừa dối.

Hắn từ nhỏ nhận hết ngàn vạn sủng ái, lại bị nha đầu kia trêu chọc thiếu chút nữa bỏ mạng nhỏ, còn tại trước mặt thư đồng công tử của hắn làm hắn xấu mặt, hắn có thể nào không giận!

Dạ Sở Tụ tỏ ra một bộ dáng không sợ trời, không sợ đất, nghe Ngu quý phi quở trách mình không đúng tí nào, cái gì không tuân thủ kỷ cương, không học quy cũ trong cung, hăm hại hoàng tử, cả gan làm loạn, giống như hận không thể sinh ra một đôi lợi trảo (móng tay sắc bén), đem nàng tươi sống bóp chết.

Chỉ có Hoàng Phủ Cận từ đầu tới đuôi đều bảo trì tư thế lắng nghe, ngàn vạn uy nghi ngồi ở vị trí cao, một đôi con ngươi đen thâm thúy, lóe ra ánh sáng nằng xem không hiểu.

“Điện hạ, nay hoàng nhi chịu ủy khuất, thân là hoàng huynh của nó, người cần phải làm chủ cho đệ đệ của người a.”

Chỉ thấy Hoàng Phủ Cận tao nhã chơi đùa miếng ngọc bội tùy thân, đôi mắt mang theo vài phần ý cười thần nhiên. “Mẫu phi yên tâm, bản thái tử tự nhiên xử lý theo lẽ công bằng.”

Nói xong, hắn nhìn về phía Dạ Sở Tụ vẻ mặt thông dong đứng trước điện. “Ngươi có cái gì muốn nói?”

Nha đầu kia định lực thật tốt, từ đầu tới đuôi, chẳng những mặt không đổi sắc, lại còn ứng đối hợp lý.

“Nói thì quý phi nương nương đã nói hết, ta còn có cái gì để nói đây? Trên cột Bát hoàng tử, lại hại hắn bệnh nặng một hồi thật là ta không đúng. Chính là, ta không cho rằng hành vi của Bát hoàng tử có thể tha thứ, hắn thân là hoàng tử Doanh quốc, thân phận mặc dù tôn quý, nhưng là không thể xem tánh mạng người khác như chuyện vặt, nếu ngày đó trễ một bước, thái giám kia chỉ sợ đã đi đòi nhà ma.”

“Ngươi nói cái gì vậy?” Ngu quý phi tức giận đến phát run. “Minh nhi chính là thiên kim chi tử, thái giám kia là cái gì, ngươi há có thể đánh đồng hoàng nhi của ta với loại tiện dân đó?”

“Nga? Chẳng lẽ hoàng tử phạm pháp, liền không tính phạm pháp sao? Hắn chính là lấy mạng của người ta.” Dạ Sở Tụ không sợ cường quyền, thẳng thắn nói ra.

“Ngươi nói hươu nói vượn! Ta nào có lấy mạng ai? Ta chỉ bắt quả bắt nạt kia giúp ta đi kiếm ngọc như ý.” Hoàng Phủ Minh tức giận rống to. “Mẫu phi người cần phải thay con làm chủ a, lần này con thiếu chút nữa bị đông chết, đều là nàng ban tặng, đem nàng tống vào nhà lao, đánh nàng bán tử, phạt roi nàng, hủy dung nàng...”

Hắn từ nhỏ đã bị làm hư, mới chịu chút ủy khuất, tự nhiên không chịu bỏ qua. Hắn dùng sức khóc, dùng sức nháo, dù sao có mẫu thân làm chỗ dựa của hắn, nhất định phải làm cho nàng bị trừng phạt nghiêm khắc.

“Ba!” một tiếng, chỉ thấy Hoàng Phủ Cận hồi lâu chưa hé răng tuấn dung trầm xuống, một tay dùng sức đánh lên bàn. “Có hiểu quy củ hay không, nơi này là chỗ cho ngươi khóc lóc om sòm sao!”

Hoàng Phủ Minh sợ tới mức rút cổ, hắn từ nhỏ mặc dù có mẫu thân sủng, phụ hoàng yêu, duy nhất chỉ sợ thái tử, gặp đối phương mặt âm trầm, giờ phút này hắn không dám nháo nữa, chỉ dám nhỏ giọng khóc, hai mắt vẫn chưa từ bỏ ý định, dùng sức trừng Dạ Sở Tụ.

Ngu quý phi thấy thế, thực không vui, liếc Hoàng Phủ Cận một cái. “Điện hạ, Minh nhi cho dù không đúng, ngài cần gì trước mặt một ngoại nhân răn dạy nó như thế?”

Hắn trầm ổn cười. “Mẫu phi, Minh nhi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, người như thế nào cũng hờ hững theo? Nay hoàng gia chúng ta thật có nhược điểm trong tay của người ngoài -- ngược đãi thái giám, xem mạng người như chuyện vặt -- việc này nếu truyền ra cung, sẽ làm nhục danh dự hoàng gia.”

Ngừng một chút, hắn lại tiếp tục nói: “Nghe nô tài nói về những hành vi thường ngày của Minh nhi, hắn ý vào chính mình là hoàng tử, sau lưng không biết phạm bao nhiêu chuyện xấu, hắn nếu hiểu thuận, liền không nên ở trong lúc phụ hoàng dưỡng bệnh làm xằng làm bậy, rối loạn kỷ cương.”

Nói đến đây, lập tức sắc mặt Ngu quý phi trắng nhợt, ánh mắt sắc bén lên.

Hắn cũng không sợ, ngược lại bình tĩnh cảm lấy chén trà trên bàn. “Lễ nghĩa ở Doanh quốc phần đông lấy hiếu đi trước, Minh nhi không chừng mực như thế, phụ sự yêu thương của phụ hoàng, niệm ở hắn là hoàng đệ, bản thái tử cũng không phạt nặng, phạt hắn quỳ ở bên ngoài ba canh giờ đi.”

“Thái tử ...”

“Hoàng huynh --”

Mẫu tử hai người bất mãn kêu to, vốn là hướng Đông cung cáo trạng, không ngờ không trút giận được, Hoàng Phủ Cận thế nhưng lại đem rượu phạt ban thưởng đến trên đầu bọn họ!

Ngu quý phi đầu chịu nhượng bộ, tức giận đến đứng lên. “Điện hạ, Minh nhi vẫn là cái đứa nhỏ, hơn nữa hiện tại bên ngoài trời đông giá rét, ngài lại muốn

phạt hấn quý, đây không phải làm nhục tôn nghiêm hoàng gia sao?”

Hoàng Phủ Cận nguyên bản gương mặt ôn hòa, dần dần lạnh xuống dưới. “Mẫu phi, nếu sợ nhục tôn nghiêm hoàng gia, nên dạy tốt cho Minh nhi thành tài. Hấn mới tám tuổi đã kém đức như thế, ta làm như vậy cũng là thay phụ hoàng quản giáo hấn, như thế nào? Hay là mẫu phi đối với cách xử lý này có gì bất mãn?”

Hấn năm ấy mười ba tuổi, cho dù vẫn là một thiếu niên, nhưng cũng đã có khí thế uy nghi, làm người ta nhìn thấy mà sợ.

Ngu quý phi bị giáo huấn mặt chuyển hồng rồi lại chuyển trắng, lại nhìn thấy Dạ Sở Tự còn cúi đầu cười trộm, nhất thời tức giận lan tràn.

Ở trong hoàng cung, hấn mặc dù tôn xưng nàng một tiếng mẫu quý phi, nàng nhưng không cách nào không chế được hấn.

Cảm thấy chính mình bị chọc, mắt mắt, đơn giản phát tay áo rồi đi, Hoàng Phủ Minh gặp chính mình thất thế, lại e ngại uy nghiêm hoàng huynh, không dám nói thêm tiếng nào, ngoan ngoãn ra cửa quý chịu phạt.

Đồng cung to như vậy, chỉ còn lại có Hoàng Phủ Cận cùng Dạ Sở Tự. Hấn mặt lạnh, liếc mắt cô bé nghịch ngợm, quý quyết, dám cả gan làm loạn kia, “Cười cái gì? Đừng tưởng rằng bản thái tử sẽ tha cho ngươi, nếu lúc trước phụ thân ngươi để ngươi ở trong hoàng cung, thì ngươi nên tuân thủ quy củ trong cung, nay ngươi trêu đùa hoàng tử, tuy là có nguyên nhân, nhưng cũng không hợp lễ pháp, nên phải bị thụ huấn.”

Nghe vậy, Dạ Sở Tự tròn to mắt, không sợ cùng hấn đối diện, trên khuôn mặt xinh đẹp, tất cả đều là ý cười nhẹ nhàng.

Thái tử trước mắt này, nhìn lần đầu, cảm thấy ôn nhu có lẽ; nhìn lần hai, cảm thấy khí phách uy nghiêm; nhìn lần ba, lại cảm thấy dị thường thân thiết.

Hấn vừa mới dạy Ngu quý phi kia vài câu, thực làm cho nàng cảm thấy sáng khoái, lại thấy hấn phạt Bát hoàng tử, biết rõ hấn cũng là người công chính.

Phản cổ kị ở đáy lòng, chậm rãi biến thành thương thức, lại nghe đến đối phương muốn phạt nàng, tuy rằng đáy lòng trong nháy mắt có sợ hãi, nhưng lập tức ngấm lại, chính mình lo lắng chuyện bất công của thiên hạ, chọc hoàng tử, khẳng định là phải ném chút khổ sở.

Từ nhỏ tính cách nàng đã cương liệt, không chấp nhận được bị người khác xem thường, phụ thân dạy nàng, dám làm dám chịu, nàng khinh thường làm con rùa đen rút đầu.

Nghĩ như vậy, nàng thông dong nhẹ nhàng cúi đầu. “Nếu điện hạ cảm thấy Sở Tự nên bị phạt, Sở Tự sẽ nhận phạt.”

Nàng có gan đối mặt, lại làm Hoàng Phủ Cận cả kinh.

Lần đầu thấy nàng, hấn chỉ cảm thấy nàng nghịch ngợm đáng yêu, khi chính người khác, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lộ vẻ đắc ý sáng rực.

Khi Ngu quý phi cáo trạng, hấn liền sai người đem nàng truyền đến đồng cung để thẩm vấn, nàng hữu vấn tất đáp (được hỏi đều trả lời), không có nửa lời giấu giếm, cô gái như vậy, thật hiếm thấy.

Phản hứng thú ở đáy lòng, chậm rãi biến thành thương thức, Hoàng Phủ Cận nhìn không được cười cười đến gần nàng. Khăn trùm đầu trắng nõn, quần áo màu xanh biếc, cổ áo còn được khâu lông thỏ, khiến cho khuôn mặt tươi cười của nàng càng thêm kiều mỵ đáng yêu.

“Ta thật không nghĩ tới nha đầu như ngươi sáng khoái như vậy, được rồi, vậy theo ta chơi một ván cờ vây, nếu ngươi thắng, thì khỏi chịu phạt. Nhưng nếu thua, liền ra cửa quý cùng Bát hoàng tử, như thế nào, dám chơi không?”

Dạ Sở Tự nhíu mi. “Chơi cờ thì... Sở Tự bất tài, bất quá nếu điện hạ đã cho Sở Tự một cơ hội tha lỗi, Sở Tự tự nhiên không dám buông tha.”

Hoàng Phủ Cận thấy nàng nhìn lại khuôn mặt nhỏ nhắn, đáy lòng lại sinh ra cảm giác luyến tiếc, bây giờ bên ngoài trời đông giá rét, đừng nói là quý bà canh giờ, chỉ quý nửa canh giờ thôi, cũng đã là cực hình rồi.

Huống hồ hấn là cao thủ chơi cờ, ngay cả phụ hoàng cũng là thủ hạ bại tướng dưới tay hấn.

Vừa mới nhắc tới kì nghệ, hấn chính là nhất thời hứng khởi, nếu thắng nàng, hiển nhiên lấy mệnh hiếp yếu, mà nếu giả thua cho nàng, lại làm hỏng thanh danh của mình...

Trong lúc nhất thời, Hoàng Phủ Cận không biết nên làm sao cho đúng.

Cũng không biết tại sao, hấn nhưng lại luyến tiếc phạt nàng, nhưng lời đã nói ra miệng, không thể thu hồi, hấn chỉ có thể kiên trì, truyền nội thị đưa bàn cờ lên.

Thôi thì, liền giả thua một lần vậy, mình không nói cho người khác biết là được rồi.

Nghĩ như vậy, hai người đều cảm thấy ấm, ngay cả thái giám Đức Hi, người hầu hạ hấn nhiều năm, cũng bị đuổi ra ngoài.

Bạch kì hắc kì, châu tròn ngọc sáng, ở trên bàn cờ tản ra ánh sáng, Hoàng Phủ Cận đương nhiên tự đắc, đôi mày thanh tú của Dạ Sở Tự nhíu chặt.

Hấn nhẹ nhàng cười. “Nếu sợ, thì nhận thua cũng được.”

Nàng nhìn hần cười.”Phụ thân chưa từng dạy cho Sở Tự hai chữ nhận thua.”

“Ngạ? Tiểu nha đầu thật cuồng vọng, nếu đến lúc thua bị phạt, cũng không nên khóc sụt sùi.”

Ngón tay dài nhỏ của Dạ Sở Tự cầm lên quân cờ màu trắng, nhẹ nhàng đặt trên bàn cờ, làm như không chút để ý đến ván cờ mà mình thiết kế. “Điện hạ thật biết nói đùa, việc khóc sụt sùi, cũng không phải là sở trường của Sở Tự.”

“Người thực sự tự tin.” Càng ngày hần càng cảm thấy nha đầu này thật thú vị. Hần cũng cầm lên quân cờ màu đen, vây lại ván cờ của nàng

Không biết qua bao lâu, Hoàng Phủ Cận phát hiện chính mình đã phạm phải một sai lầm chết người. Hần đánh giá sai năng lực của kẻ địch.

Không biết là kĩ nghệ của nàng rất cao, hay là kỹ xảo rất cao, ngay từ đầu ván cờ nàng nhìn tưởng như đơn giản, làm cho người ta nghĩ đến nàng chính chỉ là người mới học nghề.

Nhưng cứ tiếp tục, bản tính cướp đoạt liền biểu lộ ra, hơn nữa không chút dấu vết giết sạch cờ đen của hần.

Nàng tươi cười như trước, thận trọng, yêu lặng tính kế những lợi thế còn lại của hần, cho đến khi viên cờ đen cuối cùng cũng bị nàng ăn mất, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn vẫn hiện lên sắc thái khiêm tốn.

“Đa tạ điện hạ đã nhường.”

Đây là ván cờ duy nhất từ trước đến nay Hoàng Phủ Cận chơi thua thảm như vậy, nhưng trên mặt hần vẫn duy trì nụ cười cao ngạo yếu ớt.

“Đâu có, là kĩ nghệ của người tinh thâm.” Lần này hần thật sự không có nhường nàng bất cứ nước cờ nào.

Nhìn khuôn mặt ôn nhu tươi cười trước mắt, ở sâu trong nội tâm, nổ lớn một tiếng.

Tiểu nha đầu này, lúc tươi cười, lại đùa giỡn làm hần chật vật như vậy, điều này khiến cho trong lòng hần sinh ra cảm giác thất bại.

Nhưng Hoàng Phủ Cận chẳng những không tức giận, ngược lại càng thưởng thức nàng.

Trong lòng thiếu niên mười ba tuổi đã sinh ra biến hóa rất nhỏ, đối với tương lai sẽ như thế nào, hần lại bắt đầu chờ đợi.

Thời gian trôi qua thật nhanh, hoàng thượng thuở nhỏ thân thể ốm yếu nhiều bệnh, được thần y Dạ Bình Phong dốc lòng điều dưỡng, long thể dần dần khôi phục khỏe mạnh, bảo vệ được tính mệnh.

Kỳ thật bản thân Hoàng Thượng đã nghĩ thông suốt, hai mươi năm giữ ngôi, hưởng hết sự tôn quý cùng vinh quang của đế vương, kiêu thế mĩ nhi (vợ hiền con xinh), mặc dù một ngày nào đó Tiên đế triệu hồi, cũng cảm thấy mỹ mãn.

Hoàng Thượng hồi cung không lâu sau, quyền to của Doanh quốc liền một lần nữa trở lại trong tay hần, nhưng thái tử Hoàng Phủ Cận vẫn là trợ thủ đắc lực bên người hần, được hần trọng dụng.

Từ ngày cùng Dạ Sở Tự so kỳ nghệ, hai đứa nhỏ tuổi xấp xỉ nhau, càng ngày càng thân.

Chỉ cần có thời gian rảnh, Hoàng Phủ Cận sẽ tuyên nàng đến đông cung bồi bạn với hần, hơn phân nửa là chơi cờ ngâm thơ, viết chữ vẽ tranh.

Sau, hần mới biết được, Dạ Sở Tự chẳng những kĩ nghệ cao thâm, lại viết chữ tuyệt đẹp, dưới ngòi bút của nàng, chữ viết hoa mỹ, cho dù là bậc thầy về thư pháp, cũng không qua được.

Càng ở chung, hần càng tìm được nhiều ưu điểm trên người nàng.

Thông minh lanh lợi, không kiêu ngạo, không nóng nảy, lời nói cử chỉ thông dong hào phóng, không có dáng vẻ làm bộ làm tịch, rõ ràng xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm, cách nói năng lại hiền lộ ra vài phần chí khí nam nhi.

Hoàng Phủ Cận tuy là thiếu niên mới mười mấy tuổi, nhưng từ nhỏ chứng chạc, thưởng thức cùng ái mộ Dạ Sở Tự, cũng là càng ngày càng thâm.

Trong cung từ trên xuống dưới, tất cả đều biết thái tử thích con gái thần y, mà Hoàng thượng sau khi quay về cung đã biết, cũng chỉ mỉm cười, con lớn, hiểu được tình hình, làm cha cũng nên vì thế mà mừng.

Hơn nữa gặp mặt Dạ Sở Tự vài lần, hần cũng thật sâu phát hiện tiểu nha đầu này tài trí hơn người, lại hiểu rõ được lòng người, trên dưới trong cung, trừ bỏ Ngu quý phi cùng Bát hoàng tử, người nào thấy nàng mà chẳng yêu quý, nỗ lực trong cung đều hầu hạ nàng như chủ tử.

Chính là, Dạ Sở Tự đã ở trong cung hơn một năm, hôm nay lại xị khuôn mặt nhỏ nhắn, trong tay mặc dù nắm bút, lại không hề có kết cấu, vẽ loạn trên giấy.

“Tự nhi đang tức giận sao?”

Một đạo tiếng nói trong trời nhưng lạnh lung, bỗngưng xuất hiện ở ngoài cửa, Dạ Sở Tự không cần quay đầu, cũng biết người đến là ai.

Nàng xoay qua khuôn mặt nhỏ nhắn, mặt nhắn mày nhú, nhìn thái tử đã cao lớn tuổi hơn không ít.

Thấy hấn mặc long bào ngũ sắc màu đen, đầu đội châu quan mĩ ngọc (mũ nam ngọc), thật tuấn tú, bộ dáng như vậy, không biết đã làm bao nhiêu cô gái ái mộ, huống hồ hấn lại là thái tử tôn quý.

“Cận ca ca...”

Nàng hữu khí vô lực gọi nhỏ một tiếng, không nghĩ đứng dậy nghênh đón, như cũ ngồi ở trên ghế, một tay nâng mặt, một tay như cũ không hề có kết cấu vẽ loạn, biểu hiện tâm tình của mình hiện tại rất kém.

Từ khi hai người thân hơn, Hoàng Phủ Cận liền không để cho nàng gọi mình là thái tử nữa, huống hồ phụ thân nàng lại là ân nhân cứu mạng của phụ hoàng. Tự nhiên sẽ không lấy quy củ trong cung quân thúc nàng.

“Sao lại phiền chán như vậy? Là ai chọc Tự nhi, bản thái tử bắt hấn đến thẩm tra.”

“Không có người chọc Tự nhi, là tự Tự nhi không vui.” Nàng phiền chán ném bút qua một bên, chu đôi môi đỏ mọng xinh xắn, oán giận nói: “Phụ thân gửi thư, nói năm nay lại không đón Tự nhi trở về.”

Nói xong, hốc mắt đỏ lên, hình dáng tiểu nữ nhân vô cùng kiều mỵ. “Cận ca ca, người nói phụ thân có phải không cần muội không? Từ sau khi ông chữa khỏi bệnh cho Hoàng Thượng, liền bỏ Tự nhi ở trong cung chẳng quan tâm, vốn nói năm nay sẽ đón Tự nhi đi, nay lại nói ông ở Tây Vực cùng người ta luận bàn y thuật, chỉ sợ ba năm tới sẽ không trở về.”

Hoàng Phủ Cận nhìn thấy bất giác mím môi cánh hoa, nghĩ rằng, Tự nhi cho dù thông minh lanh lợi, so với người thường không biết vĩ đại bao nhiêu lần, nhưng nàng rốt cuộc cũng chỉ là một đứa nhỏ cần người thân quan tâm.

Nhìn không được nhớ tới khi Dạ Bình Phong vừa hồi cung, hấn năn nỉ thúc thúc để Dạ Sở Tự ở lại hoàng cung, còn nói ông là một đại nam nhân, mang theo đứa nhỏ đi đây đó không được thuận tiện.

Hoàng Thượng nhìn ra con mình đã động chân tình, cũng hiểu được là mối tình đầu của con, ở giữa khuyên bảo vài câu.

Dạ Bình Phong tuy là thần y, nhưng cũng có nhiều việc sợ y, nữ nhi ở bên cạnh ông, phần nhiều là phải tự chăm sóc cho mình.

Thấy Hoàng Thượng và thái tử giữ lại như thế, liền để nữ nhi ở lại trong cung, ông cũng thuận tiện dạo chơi tứ hải.

Nhưng Dạ Sở Tự không biết, chỉ cho rằng phụ thân thích làm độc hành hiệp, ngại mình bị vướng bận, mới để nàng ở trong này chẳng quan tâm.

“Tự nhi, cha muội phải đi làm chuyện của mình, chẳng lẽ muội ở lại trong cung không vui sao? Hay là cảm thấy ta bỏ mặc muội? Hoặc là, muội sợ cha muội lại lấy vợ, sau này không hề thương muội nữa?”

“Phụ thân sẽ không cưới vợ nữa!” Nàng nhận định. “Kiếp này, phụ thân chỉ yêu một mình nương muội, tuy rằng sức khỏe nương không tốt, qua đời sớm, nhưng nhiều năm qua, phụ thân lại chưa bao giờ có ý định tái giá.”

Đối với tình yêu của cha mẹ mình, Dạ Sở Tự đều hiểu được nhiều hơn những người khác.

Nhiều năm trước, phụ thân anh tuấn đã yêu con gái của thương gia giàu có, là nương, hai người vì yêu bỏ trốn, ẩn cư núi rừng, trải qua cuộc sống thanh bình.

Nhưng thân thể nương suy yếu, từ sau khi sinh nàng, thì càng suy nhược. Khi nàng năm tuổi, nương đã mất, cha cho dù là thần y, cũng vô pháp làm cho nương khởi tử hồi sinh.

Những năm gần đây, cha mỗi ngày đều đắm chìm trong sự nhớ thương nương, đối với sự ái mộ của những nữ tử khác cũng không để ý tới.

Tình yêu đẹp đẽ của cha mẹ đã để lại một dấu ấn thật sâu trong lòng nàng, cho nên nàng tin tưởng, thế gian là có chân tình tồn tại.

“Cha từng nói với nương, đời này chỉ yêu một người là nương, cho dù nương qua đời, cha cũng sẽ không cưới người khác.”

Hoàng Phủ Cận nhìn nàng, ánh mắt tràn ngập sùng kính. “Tự nhi cũng hy vọng phụ quân tương lai chỉ yêu một mình muội sao?”

“Đó là tất nhiên.”

“Về sau nếu ta cưới muội, cũng chỉ yêu một mình muội, có được không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Dạ Sở Tự nhất thời đỏ lên. “Cận ca ca lại lấy Tự nhi ra nói đùa, ai muốn gả cho huynh, muội còn muốn cùng phụ thân ngao du giang hồ.”

Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng đáy lòng lại có chút ngọt ngào.

Đã hơn một năm, cùng hấn sớm chiều ở chung, hai người ngọt ngào mật mật, sớm nhận định đối phương.

Nhưng nàng dù sao cũng là cô gái, cái gì tình yêu, sao lại không biết xấu hổ nói ra miệng được.

Hoàng Phủ Cận như thế nào lại nhìn không ra bộ dáng thẹn thùng của nàng, đáy lòng tất nhiên là hiểu được ngay.

Chính là, không vội vàng nhất thời, sớm muộn gì có một ngày, nàng sẽ trở thành nữ nhân của hấn - Hoàng Phủ Cận! Từ một năm trước, khi hấn bại trong tay nàng thì đã hạ quyết tâm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Hoàng Phủ Cận vừa lâm triều xong, liền hùng hực chạy tới Từ Vân cung, cung nữ thái giám hai bên nhìn thấy, vội vàng hành lễ.

“Điện hạ...”

“Miễn miễn.” Hấn không kiên nhẫn vẫy tay, trên khuôn mặt tuấn tú tất cả đều là thần sắc lo lắng, vội vàng vào trong tẩm cung, tiểu nha đầu hầu hạ canh giữ ở trước giường hốc mắt hồng hồng, trong tay còn bưng chén thuốc.

“Tự nhi...”

Cũng không để ý tới tiểu nha đầu, hấn bước nhanh đi đến trước giường, tình té đánh giá người nằm trên giường vì bệnh mà hai gò má bị nóng đến đỏ bừng, môi khô nứt, ánh mắt đục ngầu.

Gương mặt nguyên bản vốn thanh tú xinh đẹp, nay nhiễm thượng bệnh sắc, tiểu tụy suy yếu khiến người đau lòng.

“Sao bệnh lại nghiêm trọng như vậy? Thái y đâu? Thái y vì sao không ở nơi này? Đám nô tài chết tiệt này các ngươi làm việc như vậy sao?”

Mấy ngày nay hấn bận giúp phụ hoàng xử lý quốc sự, đã hai ngày không đến Từ Vân cung thăm Tự nhi, nô tài trong Từ Vân cung thấy nàng bệnh thật sự nghiêm trọng, không dám lại trì hoãn, đi bẩm báo thái tử.

Cho nên Hoàng Phủ Cận vừa lâm triều xong, liền khéo léo từ chối phụ hoàng muốn đàm luận quốc sự cùng hấn, vội vàng chạy tới Từ Vân cung.

Khi hấn thấy Dạ Sở Tự bệnh nặng như vậy, không còn vẻ tươi đẹp kiều mỵ của ngày xưa, trong lòng thật đau, cũng không biết là giận hay tức, liền bắt đầu trách cứ những nô tài hầu hạ.

“Cận ca ca...” Dạ Sở Tự nằm ở trên giường, suy yếu vô lực đưa tay kéo áo hấn.

“Không liên quan bọn họ, Thái y đến xem qua, cho mấy phương thuốc, nhưng... Muội không muốn uống thuốc.”

Nàng hơi thở mỏng manh, đối với chén thuốc vẫn còn tỏa nhiệt mà tiểu nha đầu đang cầm chán ghét đến tận xương tủy.

“Không uống thuốc sao được?” Hoàng Phủ Cận không hề giận nhủ mảy, mới vừa rồi giọng điệu nghiêm khắc vạn lần nay đã dịu đi vài phần, hấn không để ý đến lễ nghĩa nam nữ, trực tiếp ngồi ở đầu giường, vẻ mặt thương tiếc đau lòng nhìn nàng.

“Đã lớn như vậy, sao lại còn tùy hứng như thế? Chẳng lẽ muội đã quên lần trước bị bệnh thê thảm thế nào? Phải làm cho mình nửa sống nửa chết mới vui vẻ sao?”

Dạ Sở Tự mặc dù thông minh lanh lợi, từ nhỏ đã hiểu chuyện, chỉ duy nhất chán ghét uống thuốc.

Đại khái là việc này có liên quan đến những điều nàng trải qua khi còn bé, Dạ Sở Tự từ khi sinh ra liền mang theo bệnh căn, từ nhỏ sợ lạnh sợ nóng, thời tiết không tốt một chút, liền bệnh nặng một hồi.

Cho nên Dạ Bình Phong liền thu thập các loại thảo dược quý báu, từ nhỏ đem nàng ngâm trong lu thuốc, ngày này qua tháng nọ, làm cho thân thể nàng ngày càng khỏe mạnh hơn, nhưng lại làm nàng sinh ra nỗi thống hận với uống thuốc.

Hơn nữa nương nàng bệnh nặng cả ngày đều uống thuốc, nhưng cuối cùng vẫn là hồn về tây thiên, cho nên Dạ Sở Tự lại đối chén thuốc sinh ra sợ hãi.

Từ sau khi nàng tiến cung, thật ra không thường sinh bệnh, nhưng nếu mà bệnh, chính là kinh thiên động địa.

Lần trước sinh bệnh, là hai năm trước, lúc ấy liền khiến cho Hoàng Phủ Cận sợ chết khiếp, sợ nàng buông tay nhân gian.

Lần này nàng lại bị bệnh, hẳn làm sao có thể không vội!

Nghe hắn miệng đầy răn dạy, Dạ Sở Tự khổ sở xoay đi khuôn mặt nhỏ nhắn không nhìn đến hắn, bị thật lớn ủy khuất, ngay cả hốc mắt cũng hồng hồng.

Hoàng Phủ Cận thấy thế, nhìn không được cúi người. “Tự nhi, người lại cấu kinh cái gì? Ta nghe nô tài nói, thân thể của người vốn tốt, nhưng vài ngày trước khẩu vị lại trở nên không tốt, bộ dáng đầy tâm sự, có phải Ngu quý phi cùng Bát hoàng tử lại chọc giận người hay không?”

Từ vài năm trước, sau khi Dạ Sở Tự đắc tội hai người kia, Ngu quý phi liền đối với nàng cảm thù cực độ.

May mắn vài năm này có Hoàng Thượng che chở, Ngu quý phi cũng không dám lỗ mãng, nhưng ngày thường gặp mặt, trong lời nói không khỏi có chút xung đột.

Dạ Sở Tự là cái chí tình chí nghĩa, lại bởi vì ở trong cung có thái tử sủng, làm sao chịu để cho chính mình bị nỡ điểm ủy khuất.

“Vì sao Tự nhi tâm tình không tốt, chẳng lẽ điện hạ không biết sao?”

Bình thường nàng gọi hắn Cận ca ca, một khi đổi giọng gọi điện hạ, tất là tức giận không nhẹ.

Hoàng Phủ Cận phát tay bảo cung nữ trong phòng lui xuống, không khỏi than nhẹ một tiếng. “Hay là muội nghe những nô tài bẩm miệng nói chuyện, phụ hoàng lệnh cho ta tuyển quý phi, nên sinh bệnh?”

Bị nói trúng tâm sự, nàng đem mặt ép tới, cúi đầu xuống, nguyên bản khuôn mặt nhỏ nhắn còn ủy khuất lập tức đỏ bừng.

Nàng mười hai tuổi tiến cung, nay đã được bốn năm, cùng Hoàng Phủ Cận sớm chiều ở chung, sớm xem hắn là phu quân tương lai của mình.

Nhưng hoàng gia không thể so với dân chúng tầm thường, huống chi người nàng ái mộ lại là đương kim thái tử.

Hôn sự của hắn tất có quan hệ với chính trị, nàng không có hậu trường (không có người chống lưng), không có bối cảnh, thân thể lại không hiển hách, cho dù được thái tử sủng ái, nhiều nhất cũng chỉ làm thiếp mà thôi.

Trước đó vài ngày nghe bọn nô tài vọng trộm nghị luận, Hoàng Thượng khi lâm triều cùng các đại thần nghị luận cho thái tử tuyển quý phi, sở hữu đại thần đều cực lực muốn đưa cháu gái hay nữ nhi của mình vào cung.

Dù sao nếu được tuyển trở thành quý phi của thái tử, tương lai có thể sẽ được làm hoàng hậu, có ai lại không muốn trở thành hoàng thân quốc thích, không muốn vinh hoa phú quý?

Nghe tin tức đó, đáy lòng Sở Tự khổ sở, lại không biết nên như thế nào cho phải.

Vì thế không phân chán ăn uống, tâm tình buồn bực, vài ngày gần đây lại sinh bệnh nặng.

Chờ đợi thái tử đến xem mình, nhưng khi gặp mặt, nghĩ đến sự tình này, nàng lại thấy ủy khuất.

“Huynh là điện hạ, sớm muộn gì cũng nạp phi sinh con, liên quan gì đến muội?” Trong lòng mặc dù loạn, nhưng vẫn nhìn không được phát ra cấu kinh.

Hoàng Phủ Cận cười nhẹ, đỡ nàng ngồi dậy, nàng vẫn không muốn nhìn hắn. “Tự nhi vì giận đến phát ốm, chẳng lẽ là vì không hy vọng ta tuyển quý phi?”

Nghe vậy, nàng ngẩng đầu trừng hắn một cái, mắt hàm oán hận nói. “Huynh tuyển phi tử, liên quan gì muội?”

Không nghĩ tới hắn lại cười đến càng thêm đáng giận, một tay ôm nàng vào lòng, giống như ôm đứa nhỏ, Dạ Sở Tự giãy dụa vài cái, lại vì sinh bệnh mà vô lực, cuối cùng, chu miệng chôn khuôn mặt nhỏ nhắn vào ngực hắn, cách lớp áo ngoài bằng lụa, há mồm cắn một cái, biểu hiện sự phẫn nộ của nàng.

Hoàng Phủ Cận bị đau, lại còn cười lên. “Xem, Tự nhi của chúng ta giận đến thành bộ dáng con chó nhỏ.”

“Hừ!”

“Được rồi được rồi, đừng tức giận, muội đang sinh bệnh, đừng ép buộc mình như vậy, làm cho ta thấy thật đau lòng.”

“Ai thèm huynh đau lòng.” Nàng tức giận nói, nhưng lại nhu thuận tựa vào hắn.

Hoàng Phủ Cận ôm nàng, dùng thìa bạc múc thuốc, như dỗ đứa nhỏ đưa đến bên môi nàng.

“Tự nhi không muốn uống.”

“Không uống được, sẽ bệnh chết.”

“Chết thì chết đi, dù sao bệnh chết còn tốt hơn tức chết.”

“Nói ngốc gì đó! Nếu muội bệnh chết, ta làm sao có thể sống một mình?”

Dạ Sở Tự nhìn không được gương lên đôi mắt to, nhìn thiếu niên tuổi mười bảy trước mặt, trải qua vài năm biến hóa, thái tử lúc trước chỉ có mười ba tuổi, nay sớm biến thành nam tử tuyệt sắc, ngọc thụ lâm phong, thon dài cao ngất.

Lời hắn vừa nói, mặc kệ là thật hay giả, nghe vào trong tai nàng, cứ như là hứa hẹn.

Hoàng Phủ Cận cũng không để ý tới tim nàng đang đập mạnh và loạn nhịp, bưng lên chén thuốc, chính mình trước nuốt vào một ngụm, không đợi nàng phản ứng, liền nâng lên cằm nàng, cúi người truyền được trong miệng mình vào miệng nàng.

“Cận ca ca, khụ khụ...” Bị bắt nuốt thuốc vào, bởi vì nuốt quá mau, Dạ Sở Tự ho lên.

“Nếu muội không tự uống, ta sẽ dùng phương pháp này buộc muội uống.” Nói xong, vừa muốn uống vào một ngụm thuốc nữa, lại bị nàng ngăn cản.

“Không cần, muội còn bệnh, sẽ lây bệnh cho huynh.”

“Lây bệnh thì lây bệnh, nếu ta cũng bị bệnh, thật ra có thể làm bạn với muội, đỡ phải cho muội ở trong này suy nghĩ miên man một mình, đến lúc đó có ta cùng muội uống thuốc mỗi ngày, xem muội còn dám không uống hay không?”

“Huynh...” Dạ Sở Tự không biết nên giận hay là cười, đáy lòng lại cảm thấy không được dâng lên vài phần cảm động.

Nhìn chén thuốc hắn bưng trong tay, đen đậm, còn tản ra mùi thảo dược gay gắt, tuy là khó nhìn, nhưng mà hắn vừa mới dùng phương pháp đó để buộc nàng uống, thật sự làm cho nàng thẹn thùng không thôi.

Nàng cau mày lấy qua chén thuốc trong tay hắn, vẻ mặt đau khổ. “Muội... muội uống nó là được.”

Thấy nàng ngoan ngoãn uống thuốc, Hoàng Phủ Cận tâm tình tốt lắm, nhìn không được lại ôm nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng dỗ. “Tự nhi, về sau nếu không thoải mái, trực tiếp tìm ta nói ra buồn bực của mình là tốt rồi, cần gì phải lấy thân mình ra đùa giỡn?”

Nói xong, hắn đưa tay từ trong lòng lấy ra một khối bạch ngọc trong suốt sáng ngời, nhét vào trong tay nàng. “Nhìn xem đây là cái gì?”

Dạ Sở Tự tiếp nhận khối bạch ngọc, cỡ bằng quả trứng, mặt trên có khắc đồ án hình rồng tinh xảo, chất ngọc thượng đẳng, nắm ở trong tay thật ấm áp.

Nàng khó hiểu gương lên đôi mắt to, đôi phương thấy nhéo nhéo hai má nàng. “Đây là cống phẩm do đặc sứ Viêm quốc đưa tới, là bảo bối hiếm có của Viêm quốc, chẳng những hỏa thiêu không cháy, đóng băng không xấu, hơn nữa mang ở trên người, còn có thể trừ lạnh vào mùa đông, mát mẻ vào mùa hè, ta cố ý xin phụ hoàng, đến tặng cho muội, bởi vì thân thể muội sợ lạnh sợ nóng, về sau mang theo nó, có thể che chở thân thể, tránh sinh bệnh, khiến người khác đau lòng.”

Nắm trong tay khối ngọc thượng đẳng ấm áp này, lại nghe hắn nói những lời tri kỷ, ủy khuất trong lòng, dần dần biến mất.

“Tự nhi, đợi muội hết bệnh rồi, ta cầu phụ hoàng đem muội gả cho ta, được không?”

“Hả?”

“Tiểu ngu ngốc nhà muội, đã quên ước định lúc trước của chúng ta sao? Từ hai năm trước ta đã nói qua, sớm muộn gì có một ngày, cũng nạp muội làm phi tử, chẳng lẽ việc đó muội cũng không nhớ rõ sao?”

Đêm dài nhân tĩnh, trong Từ Văn cung, như trước sáng đèn.

Dạ Sở Tự ngồi ở trong giường, nương theo ánh đèn mờ mờ kia, trong tay cầm châm tuyền, đang thêu hoa án tĩnh mỹ.

Xem chủ tử hốc mắt đỏ, mặt đầy mệt mỏi, ở một bên hầu hạ, tỷ nữ Thái Lâm nhìn không được đau lòng.

“Bảo quý phi...”

“Hu!” Thái Lâm vừa muốn nói chuyện, đã bị Dạ Sở Tự cấm thanh. “Nhỏ giọng chút, thái tử vừa mới ngủ, đừng đánh thức nó.”

“Nhưng Bảo quý phi, người cũng phải bảo trọng thân mình a, áo choàng này người đều đã thêu ba ngày rồi, mỗi lần đều là thừa dịp thái tử ngủ vội trộm thêu, lại sợ đánh thức thái tử, không dám đốt nhiều nến, nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng những tổn hại thân thể, còn có thể tổn hại ánh mắt.”

Thái Lâm vẫn nhỏ giọng khuyên nhủ, xem chủ tử vất vả như vậy, cảm thấy đau lòng.

Nửa năm trước, thái tử tổng cộng nạp bảy phi tử, vốn do luật pháp Doanh quốc, thái tử năm mươi sáu tuổi, nên lập chính phi.

Nhưng Hoàng Thượng đề chọn người, thái tử tất cả không hài lòng, hắn cường ngạnh yêu cầu lập Dạ Sở Tự làm thái tử phi, nhưng Hoàng Thượng không

chịu đồng ý.

Cuối cùng hai phụ tử thỏa hiệp, liên tục lệnh thái tử tuyển bảy nữ nhân, tạm thời trước không có chính phi, trừ bỏ Dạ Sở Tụ, vài nữ tử khác đều là con gái của các quần thần.

Đề cạnh nhau, ai hoài thượng con nối dòng của thái tử trước, liền lập làm chính phi.

Hoàng Phủ Cận bất đắc dĩ, lại không thể kháng chi, chỉ còn cách một lúc cưới hết bảy nữ tử.

Án luật pháp của triều đại, thái tử sau khi cưới quý phi liền chuyển ra hoàng cung, ở nơi khác, nhưng Hoàng Thượng đối thái tử phi thường thương yêu, cho nên ngoại lệ đem hấn ở lại trong cung, tùy thời triệu kiến.

Dạ Sở Tụ được phong làm Bảo quý phi, mỗi ngày hưởng thụ thái tử chuyên sủng, về phần những nữ tử khác, tuy rằng được phong quý phi, nhưng không được thái tử để vào mắt.

“Thái Lâm, nếu ngươi mệt mỏi, liền xuống nghỉ ngơi trước, ta lại thuê một lát, mau chóng sửa tốt áo choàng trong mấy ngày này.” Dạ Sở Tụ ôn nhu cười cười. “Mấy ngày nữa, là ngày hoàng gia tế tổ, thái tử mặc cái áo choàng này mới có thể tham dự.”

Phần đông lễ nghi hoàng gia, ngày tế tổ, phục sức hết sức được chú ý, không lâu trước, Bát Vương gia Hoàng Phủ Minh không biết là có tâm hay vô tình, lúc thái tử mặc cái áo choàng này, bị hấn dùng ngọn nến nóng đốt cháy một lỗ.

Lửa nóng phá hư áo choàng cũng không có gì, nhưng đúng dịp ngày tế tổ sắp tới, nếu thái tử ngày đó không mặc quần áo này, sẽ khiến cho triều thần cảm thấy hấn bất kính với tổ tiên.

Nay Hoàng Thượng thân mình ngày càng suy yếu, sợ tùy thời buông tay nhân gian, vào khoảng thời khắc quang trọng này, nếu thái tử có cái gì gió thổi cỏ lay, chắc chắn bị dân chúng gièm pha.

Hoàng Phủ Cận nhưng thật ra không ngại, dù sao người khác nói cái gì thì để cho bọn họ nói đi, nhưng Dạ Sở Tụ không muốn hấn chịu tai bay vạ gió.

Mỗi ngày thừa dịp hấn ngủ, nàng sẽ vụng trộm khâu, may lại chỗ bị cháy hỏng.

Nàng trước kia học qua thủ công Giang Nam, chỉ cần tốn chút thời gian, liền có thể đem chỗ tổn hại sửa thật tốt, không sót mẻ.

Thấy chủ tử về mặt mệt mỏi, Thái Lâm đau lòng, không chịu rời đi, càng muốn ở một bên hầu hạ.

Nàng đang muốn nói cái gì đó, sắc mặt đột nhiên biến đổi, thanh âm khẽ run, “Điện hạ?” Sợ tới mức đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống.

Dạ Sở Tụ nghe tiếng tay run lên, vừa nhấc đầu, chỉ thấy Hoàng Phủ Cận phụng phịu đứng ở cửa phòng ngủ, đứng dậy cười theo. “Cận ca ca, chàng tỉnh rồi sao?”

Đối phương hừ lạnh một tiếng, bước chân đi tới trước mặt nàng, một tay lấy áo choàng trong tay nàng quăng tới một bên. “Ta nếu không tỉnh lại, sợ đưa ngốc như nàng sẽ hành mình một chết.”

Khó trách mấy ngày nay hấn thấy sắc mặt nàng không tốt lắm, đôi mắt đục ngầu, lại vẫn hầu hạ hấn chu đáo, còn tưởng rằng sinh bệnh gì, hại hấn vào triều cũng không an tâm.

Lại không nghĩ rằng, nàng mỗi đêm thừa dịp chính mình ngủ, đi may lại kiện áo choàng kia.

“Cận ca ca...”

“Lập tức trở về phòng nghỉ ngơi cho ta! Nàng thật là không sợ chọc giận ta phải không? Càng lớn càng không nghe lời.” Hấn tiến lại đằng sau cúi người ôm lấy nàng, không để ý tới Thái Lâm một bên che miệng cười trộm, xoay người trở lại phòng ngủ.

“Nhưng áo choàng kia cũng sắp sửa xong rồi...”

“Nàng nếu còn nói muốn sửa áo choàng tiếp, ta hiện tại liền sai người đem thiêu nó đi.” Trong mắt Hoàng Phủ Cận đều là cảnh cáo. “Chẳng lẽ nàng đã quên hiện tại là đầu xuân, buổi tối thời tiết lạnh, thân thể nàng làm sao chịu được loại ép buộc này, nàng muốn hại ta khổ sở khi thấy nàng bị bệnh sao?”

Ôm nàng lên chiếc giường ấm áp, đắp lại chăn cho nàng, lại rót nước ấm ra, hấn mới ngồi vào bên giường. “Uống trước chút nước ấm, cẩn thận lại sinh bệnh.”

Hấn khẩu khí tuy rằng nghiêm khắc, nhưng động tác lại cực ôn nhu, Dạ Sở Tụ cầm chén nước uống vài ngụm, thấy ấm áp rất nhiều.

Sau Hoàng Phủ Cận cũng lên giường, nàng nhìn không được nằm bên người hấn, một tay ôm thắt lưng hấn, cảm thấy chính mình được quan tâm sủng ái như vậy, thật sự hạnh phúc.

“Cận ca ca, cả đời chàng đều đối với Tụ nhi tốt như vậy sao?”

“Đưa gối! Như thế nào hỏi cái vấn đề ngu xuẩn này? Ta đã cưới nàng làm quý phi, chỉ sủng một mình nàng, chẳng lẽ như vậy còn không thể chứng minh tâm ý của ta đối với nàng sao?”

“Nhưng là...” Khi nghĩ đến những quý phi khác, tuy rằng chưa bao giờ nhập vào mắt Hoàng Phủ Cận, nhưng đáy lòng Dạ Sở Tự như cũ có chút hậm hực.

Nàng thừa nhận Hoàng Phủ Cận sủng nàng yêu nàng, xem nàng như trân bảo, vì sợ nàng đa tâm, hấn thậm chí chưa bao giờ ở trước mặt nàng nhắc đến các quý phi khác.

Nhưng các nàng dù sao trên danh nghĩa đều là thê tử của hấn, nàng hiện tại mặc dù được sủng ái, nhưng cũng không đại biểu cả đời đều được sủng ái.

Đáy lòng đối với hiện trạng cảm thấy u buồn, lại không thể thay đổi cái gì.

“Nàng để ý mấy người phụ nữ kia?”

Hoàng Phủ Cận làm sao có thể không biết lòng của nàng, thấy nàng không hề hé răng, nhin không được thờ dài.”Ai! Đều là phụ hoàng buộc ta cưới, cũng không phải ý của ta, nàng như thế nào lại không rõ.”

Hắn biết nàng đối tình yêu có bao nhiêu ích kỷ, không chấp nhận được trong mắt người mình thích lại có người khác, tuy rằng hấn đã hết sức bồi thường nàng, nhưng hấn chung quy là thái tử Doanh quốc, một ngày kia, sẽ trở thành thiên tử Doanh quốc, từ xưa tới nay, bên người hoàng thượng nữ tử vô số, hấn có thể làm đến chuyên sủng, chẳng lẽ không phải là yêu mến nàng sao?

Bọn họ hai người là thanh mai trúc mã, tình cảm thâm hậu, nữ tử khác không có cách nào so sánh.

Mà nàng chẳng những thông minh nhu thuận, lại đối hấn sẵn sốc tỉ mỉ, mọi chuyện đều nghĩ tốt cho hấn, liền ngay cả một kiện áo choàng đều phải thức đêm thay hấn sửa tốt, nữ tử như vậy, làm sao hấn không thương?

Nghĩ vậy, hấn liền cảm thấy uất ức, hận không thể đem tất cả đồ tốt có được đưa đến trước mắt nàng.

“Tốt lắm Tự nhi, đừng nghĩ nhiều nữa, nếu có một ngày ta đăng cơ làm Hoàng Thượng, liền lập nàng làm Hoàng Hậu, lại đem Từ Văn cung của nàng tu sửa thành cung điện Hoàng Hậu hoa lệ nhất, xinh đẹp nhất, bên trong đều treo tranh chữ của nàng. Nếu nàng có thai con của ta, ta sẽ lập nó vì thái tử, cả đời chỉ sủng nàng, và con của nàng, như vậy nàng còn không yên tâm sao?”

Dạ Sở Tự ở trong lòng hấn hừ hừ. “Nếu chàng đăng cơ làm hoàng đế, nữ nhân khác cũng sẽ mang thai con của chàng.”

“Đưa gối, ta chỉ muốn nàng sinh con cho ta, nữ nhân khác sinh, ta cũng không thích, nói sau... Ta cũng sẽ không cho nữ nhân khác cơ hội này.”

“Phi --” Dạ Sở Tự nguyên bản còn bốc đồng làm nũng bỗng dừng bật cười, từ trong lòng hấn ngẩng lên khuôn mặt phẫn nộ nhỏ nhắn. “Lời nói đêm nay của Cận ca ca là thật sao?”

Hắn cũng mỉm cười nhìn nàng, “Thật sự! Đương nhiên là thật.”

Nói xong, một tay đem nàng đặt ở dưới thân, hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

“Cho nên Tự nhi... Vì sớm thực hiện nguyện vọng đó, chúng ta cũng nên làm cái gì mới phải a.”

“Cận ca ca, rất ngứa...”

Hoàng Phủ Cận giờ phút này không còn buồn ngủ, một lòng, đều bị vật nhỏ trong lòng câu đi.

Bên ngoài Thái Lâm nhẹ nhàng đóng cửa lại, nghe được trong phòng truyền đến thanh âm yêu kiều, không khỏi che miệng cười trộm, lặng lẽ xoay người rời đi.

Tháng sáu cùng năm, Hoàng đế băng hà, thái tử Hoàng Phủ Cận kế vị, khi đăng cơ năm ấy, hấn mười bảy tuổi.

Ngồi trên ngôi vị Hoàng đế, hấn lập tức làm một loạt cải cách thi thố, đầu tiên là đem Công bộ, Lại bộ, Hình bộ trong triều đình điều chỉnh lại.

Lại liên tục gia tăng hơn mười luật pháp mới, có miễn thuế, xá thiên hạ, gia tăng thêm chút diện tích đất cho nông dân.

Dân chúng ở Doanh quốc bởi vậy tự nhiên đối với vị hoàng đế mới này kính yêu tôn sùng.

Hắn lại mở khoa Trạng Nguyên, bảng nhãn, Thám hoa, tuyển một đám người trẻ tuổi, vì triều đình mang đến một cỗ không khí mới.

Đồng thời, Đột Quyết tạo phản, các thế lực độc ác trong triều đình, cũng đều nhất nhất bị diệt trừ.

Sau khi hấn đăng cơ bận việc... quốc sự, xem nhẹ Dạ Sở Tự.

Hắn từng đáp ứng với Dạ Sở Tự khi mình lên làm Hoàng đế liền lập nàng làm hậu, nhưng bởi vì nàng vẫn chưa sinh hạ con nối dòng, quần thần phản đối,

cùng với một ít tổ lệ hạn chế, bởi vậy việc lập hậu cứ trì hoãn mãi.

Dạ Sở Tự thật sâu hiểu biết sự đau khổ của hân, cũng biết hân vì có thể làm cho mình được ngôi vị Hoàng Hậu, phải trả giá không ít cố gắng, bởi vậy nàng thông cảm, không ở giờ phút này gia tăng phiền não cho hân.

Hoàng Phủ Cận tuy rằng được dân chúng duy trì, nhưng trong triều đình, dù sao vẫn có một bộ phận lão thần đối với những việc hân làm có ý kiến phản đối.

Việc xử lý quốc sự, tuy hân không phải mới học qua, nhưng một bên muốn an ủi những lão thần này, một bên còn muốn củng cố địa vị của mình, đối với một thiếu niên mười bảy tuổi mà nói, như cũ có chút quá sức.

Hân quá bận việc quốc sự, xem nhẹ việc tranh giành trong hậu cung.

Ngu quý phi từ sau khi tiên đế băng hà, liền vinh thăng thành Ngu thái hậu, vì để củng cố vị trí của mình trong hậu cung, hơn nữa Dạ Sở Tự vẫn chưa sinh được con nối dòng, quần thần phản đối lập nàng làm hậu, nàng đề nghị tấn đế lại nạp thêm phi tử.

Hoàng Phủ Cận mặc dù vô tâm cũng không có ý, nhưng thần tử trong triều phần nhiều là thân tín của Ngu thái hậu, hơn nữa những lão thần này cũng đều thượng tấu, bắt buộc dĩ, hân lại tuyên tẩm quý phi tiền cung, trong đó bao gồm cháu của Ngu thái hậu, con gái tể tướng -- Ngu Tiểu Diệp.

Ngu thái hậu ý tứ rất rõ ràng, nàng ý đồ lợi dụng cháu gái đến mị hoặc Hoàng Thượng, nếu có một ngày Ngu Tiểu Diệp hoài thượng long thai, địa vị trong cung của nàng liền càng thêm củng cố, hiển quý.

Hoàng Phủ Cận lập phi tử khác, Dạ Sở Tự ngoài miệng mặc dù chưa nói cái gì, nhưng đáy lòng vẫn là để ý.

Nàng vẫn được Hoàng Thượng sủng ái, nhưng không thể bảo đảm tương lai một ngày nào đó Hoàng Phủ Cận sẽ không chê nàng hoa tàn ít bướm, tìm tân sủng khác.

Hoàng Phủ Cận hiểu lòng của nàng, an ủi nàng thiệt nhiều thứ. “Tự nhi, ngươi cần gì phải để ý những nữ nhân này? Trẫm từ đầu tới cuối chỉ thích ngươi, tuyên các nàng vào cung, đơn giản là thủ đoạn chính trị, ngươi từ nhỏ cũng coi như lớn lên ở trong cung, như thế nào ngay cả đạo lý này cũng không hiểu.”

Từ Vân cung vẫn là Từ Vân cung như trước.

Dạ Sở Tự vẫn là Dạ Sở Tự như trước.

Chẳng qua, cảm giác có cái gì không giống.

Dạ Sở Tự trời sinh mẫn cảm, tuy rằng biết hân nói đều là sự thật, nhưng nàng rốt cuộc là nữ nhân, nghĩ đến nam tử mình yêu không phải chỉ có mình nàng, trong lòng sao có thể an ổn.

Gần mấy ngày nay lại thường nghe nói Ngu thái hậu lại nhiều lần mang theo cháu gái thừa dịp Hoàng Thượng không ở Từ Vân cung yêu cầu gặp giá.

Hoàng Thượng đều không có phản đối, cũng có mấy ngày, hân không có tới Từ Vân cung ngủ, cách ngày, hân chỉ phái người nói quốc sự bận quá, cùng thần tử ở lại tẩm cung của mình thương nghị sự tình.

Được rồi! Dù sao hân là vua của một nước, cho dù có nhiều bất mãn, nàng cũng chỉ phải chịu đựng.

Ngày qua ngày, trải qua một tháng, cứ tiếp tục nhẫn nhịn, trong lòng tự nhiên là có oán khí.

Lời thề lúc trước, sớm đã bị quên đi, hiện tại nàng cùng Hoàng Phủ Cận, cũng không còn thân thiết như trước nữa.

Trước kia gọi hân Cận ca ca, hiện tại không thể không xưng hân Hoàng Thượng, lại phải tự xưng thần thiếp, một ngày kia, “Nàng có thể hay không cũng giống những quý phi trong lịch sử, sau khi được sủng ái, liền rơi vào kết cục ở một mình nơi lãnh cung?”

“Tự nhi, nàng lại miên man suy nghĩ gì vậy?”

Gần đây quốc sự nhiều lắm, hân hồi cung nghỉ ngơi đều đã muốn là một loại xa cầu, Tự nhi còn cố tình thường lộ ra vẻ mặt ai oán, làm cho hân thấy càng thêm phiền lòng.

“Thiếp không có miên man suy nghĩ, chính là... Vài ngày trước phụ thân gởi thư, trước mắt đang ở núi Cửu Hoa, cho nên thiếp muốn lên núi ở cùng mấy ngày, cha con đã rất nhiều năm không gặp nhau...”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Hoàng Phủ Cận sắc mặt lạnh lùng. “Lên núi ở cùng? Tự nhi, nàng cũng biết nàng hiện tại là thân phận gì? Nàng là Hoàng quý phi, xưa đâu bằng nay, làm sao có thể nói ra cung là đi được?”

Nghĩ đến nàng muốn xuất cung, cũng không biết vì sao, trực giác của hân nhận định mục đích chân chính của nàng là muốn né tránh mình, thậm chí sẽ không trở về, khẩu khí bất giác tăng thêm vài phần.

Vừa thấy nàng về mặt cô đơn, lại cảm thấy khẩu khí vừa rồi của mình không tốt, hấn áp chế đáy lòng bức mình, thanh âm dịu dàng dỗ dành.

“Tự nhi, nếu muốn gặp cha nàng, không bằng trầm phái người tuyên ông ấy tiến cung, cùng nàng tụ họp mấy ngày như thế nào?”

“Thiếp chính là thuận miệng nhắc tới, nếu ra cung không hợp lễ pháp, thiếp không đi núi Cửu Hoa cũng được.”

“Tự nhi nhưng thật ra càng ngày càng tri kỷ.”

Thấy nàng thỏa hiệp, Hoàng Phủ Cận một phen kéo qua nàng, hôn lên môi, cũng không lường trước Dạ Sở Tự quay đầu đi cự tuyệt.

“Hoàng Thượng, hôm nay thân thể Thiếp có chút không khoẻ, nếu Hoàng Thượng mệt mỏi, thì đi nằm sớm một chút đi.”

Nàng gần đây khẩu vị không tốt, lại thường xuyên nôn mửa, nếu không có đoán sai, sợ là có hi mạch, vốn định tìm phụ thân lấy vài viên thuốc dưỡng thai.

Nguyên tưởng chính miệng nói cho hấn tin vui này, nhưng mấy ngày nay, Hoàng Phủ Cận thường xuyên không thấy bóng người, thật vất vả gặp mặt, nàng lại như thế nào cũng nói không nên lời.

Sự cự tuyệt của nàng, lại làm cho Hoàng Phủ Cận nghĩ lầm nàng đang giận dỗi với mình.

Nếu là trước kia, hấn sẽ khuyên giải an ủi một phen, nhưng gần nhất sự tình nhiều lắm làm hấn tâm phiền ý loạn, vốn định ở nơi nàng tìm chút an ủi, nhưng không lường trước sẽ bị từ chối.

Lập tức, trong lòng hấn phát hỏa, sắc mặt cũng trầm xuống dưới.

“Thân thể nàng đã không thoải mái, trầm sẽ không quấy rầy, nghỉ ngơi thật tốt.”

Nói xong, cũng không để ý bộ dạng muốn nói lại thôi của Dạ Sở Tự, hấn phẫn nộ phát tay áo,

Rời đi Từ Vân cung.

Không phát hiện sau lưng cặp mắt to kia, bịt kín một tầng sâu bi nhàn nhạt.

Cận ca ca... Từ trước chàng thấy thân thể ta khó chịu, luôn thương tiếc an ủi, nhưng hôm nay ngay cả một câu an ủi đều không có.

Nàng lộ ra cười khổ. Là tình bị đứt, chàng đã không hề đau lòng cho thiếp?

Bạn đang đọc truyện *Ngự Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Sáng sớm hôm sau, Dạ Sở Tự như thường lệ lui tới ngồi ở bàn cạnh dòng suối nhỏ trong ngự hoa viên, phía trước bàn bày giá vẽ tinh xảo, tay cầm bút, nhìn cá chép hồng trong dòng suối nhỏ trong suốt, nhất bút phác thảo cảnh vật trước mắt.

Thải Lâm bên cạnh hầu hạ, trong mắt tất cả đều là hâm mộ, Bảo quý phi đa tài đa nghệ, mọi người đều biết.

Nàng chẳng những kĩ tài cao thâm, đầy bụng văn thơ, lại là một tay vẽ tranh đẹp, một tay viết chữ tốt.

Nhìn giấy vẽ trắng noãn sau khi nàng phác hoạ vài nét, con cá trông rất sống động liền hiện ra trước mắt.

“Nương nương, tay người thực khéo, mới nửa nén hương, tranh này liền vẽ tốt lắm, cho dù đương triều họa sĩ công lực cũng chỉ bằng như thế thôi.”

Thải Lâm nhu thuận hợp thời dâng điểm tâm và nước trà.

Dạ Sở Tự buông lỏng mày, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một chút ý cười. “Ý cảnh cùng tâm tình tương thông, nếu có thể lĩnh ngộ liền không phải việc gì khó, Thải Lâm, nếu người muốn học vẽ, ta có thể dạy người.”

“Nữ tì không dám làm phiền nương nương, Hoàng Thượng yêu thương nương nương hơn mọi thứ, nếu nô tỳ làm nương nương mệt, cho dù có chín cái mạng cũng không đủ Hoàng Thượng phạt.”

Đi theo bên người Dạ Sở Tự vài năm, nàng chính mắt thấy Hoàng Thượng sủng ái vị Bảo quý phi này như thế nào.

Kìa thật sự là để ở miệng sợ chảy, đặt ở lòng bàn tay sợ rớt, nay Bảo quý phi cũng đã mười sáu tuổi, càng lớn càng xinh đẹp, dáng người gầy yếu thon dài, ngũ quan xinh xắn lung linh, làm cho người đẹp trong hậu cung mất hết nhan sắc.

Một cái tuyệt sắc giai nhân như vậy, đừng nói Hoàng Thượng sủng yêu, ngay cả tiểu nha đầu hầu hạ nhiều năm như nàng, cũng cực kỳ hâm mộ.

Huống chi tính tình Bảo quý phi vô cùng tốt, đối đãi nô tài ôn nhu thân thiết, cho dù ngày thường phạm phải sai lầm nhỏ, tất cả đều được tha thứ, cũng không truy cứu quá đáng.

Thân là nô tỳ, có thể đi theo hầu hạ chủ tử thấu tình đạt lý như vậy, là phúc phận đã tu luyện từ kiếp trước.

Nhưng thật ra lúc Dạ Sở Tự nghe đến thị nữ nhắc tới Hoàng Thượng, sắc mặt không khỏi ảm đạm vài phần, lại nhìn không được nghĩ tới tới hôm qua trận khắc khẩu không thoải mái.

Hoàng Phủ Cận thật ít tức giận, nhưng ngày hôm qua rõ ràng biểu tình bức bối, lúc gần đi, cảm giác xa cách trong giọng nói, đến bây giờ còn giống độc châm đâm vào ngực của nàng.

Là nàng yêu cầu nhiều lắm sao?

Uh, một nữ nhân như thế nào có thể chờ đợi chuyện Hoàng Thượng, chỉ yêu một mình nàng, là nàng rất ngu ngốc.

Đang trầm tư, bên tai truyền đến một đạo tiếng nói kiều mỹ. “A, đây không phải là Bảo quý phi được Hoàng Thượng ân sủng sao? Sớm như vậy đến ngự hoa viên vẽ tranh, thật sự là có nhãn hững tốt a.”

Dạ Sở Tự theo tiếng nhìn lại, là Điệp quý phi xinh xắn lạnh lợi -- Ngu Tiểu Điệp.

Từ nhỏ sinh trưởng ở gia đình phú quý, giờ tay nhắc chân đều có một loại tôn quý. Nàng mặc quần áo hồng nhạt, cầm bào satanh, mặt trên thêu hoa án tinh xảo, phía trên đính đầy tơ tằm, phượng trăm châu ngọc làm đẹp, rất xa hoa tôn quý.

Trái lại chính mình, tuy cũng là hậu cung phi tử, cũng không yêu thích châu sai bảo ngọc nặng chết người này, ngay cả xiêm y chỉ cần mặc thoải mái là tốt rồi.

Trước mắt hậu cung không có hoàng hậu, địa vị có vẻ cao, chỉ có bốn vị quý phi.

Giờ phút này trên mặt Điệp quý phi rõ ràng có ý khiêu khích, lại làm cho Dạ Sở Tự nhìn phản cảm.

Nàng biết chính mình được Hoàng Thượng sủng ái, sẽ có không ít người chán ghét, cho nên ngày thường rất ít cùng chúng tần phi gặp mặt.

Hậu cung đấu tranh, là chuyện nàng rất khinh thường, nếu không có hứng thú tham dự, cần gì phải làm bộ làm tịch cùng các nàng lá mặt lá trái (lật lọng, hai mặt).

Cho nên, đối mặt Ngu Tiểu Điệp khiêu khích, nàng cũng chỉ là lễ phép vuốt cằm cười mà thôi.

Ngu Tiểu Điệp thấy đối phương trước mặt và rất nhiều cung nữ thái giám phía sau đối mặt nàng xa cách, ngực cứng lại, sắc mặt lạnh xuống vài phần.

“Bảo quý phi thật cao quý, cũng khó trách, cô là người tâm phúc bên người hoàng thượng, được Hoàng Thượng sủng nhiều năm như vậy, đương thành một ít kiêu ngạo tự phụ, cũng là có thể hiểu, bất quá...”

Nàng giờ lên mặt cười lạnh. “Không biết Bảo quý phi có biết cái gì kêu phong thủy thay phiên chuyển hay không? Bởi vì Hoàng Thượng tới qua đã qua đêm ở trong cung của ta, vốn là chuyện riêng ta cũng không nên nói ra, nhưng ngày hôm qua Hoàng Thượng đến thăm cung của ta sắc mặt không tốt, như là bị ai chọc giận, sau ta mới biết được, là Bảo quý phi đắc tội Hoàng Thượng.”

Đêm qua, Hoàng Thượng đi thăm cung Điệp quý phi?

Dạ Sở Tự lập tức đầu trống rỗng, ngực gắt gao thu lại.

Đau quá! Tranh giấy trước mắt nháy mắt trở nên mơ hồ, bút vẽ nắm trong tay, không khỏi tăng thêm lực đạo.

Một loại cảm giác bị phản bội, vũ nhục chiếm cứ trong lòng, liền ngay cả hô hấp đều trở nên trầm trọng hơn.

Ngu Tiểu Điệp diễn chiêu cười lạnh. “Ý vào Hoàng Thượng ân sủng, liền cả gan làm loạn, vô pháp vô thiên, ngay cả Hoàng Thượng đều dám trêu, có câu gọi là gì? Thị sủng mà kiêu?”

Một phen nói, ý tứ chế ngạo rất đậm, bỏ qua không đem Dạ Sở Tự đặt ở trong mắt.

Bị châm chọc khiêu khích, Dạ Sở Tự nhanh cầm lấy bút vẽ, không biết là tâm không, hay là tình không, bước chân có chút không xong.

Tuy rằng sớm đoán được có một ngày Hoàng Phủ Cận sẽ cùng với nữ nhân của hắn giao hoan, nhưng khi chuyện đó thật sự phát sinh, nàng phát hiện chính mình thế nhưng đau lòng đến loại tình trạng này, đau đến không thể hô hấp.

Thái Lâm bên cạnh nhìn ra chủ tử rõ ràng thay đổi sắc mặt, lại cắn răng chịu đựng, bộ dáng kia, làm cho nàng khổ sở vạn phần.

Mất thấy Diệp quý phi còn muốn tiếp tục khiêu khích, nàng nhịn không được tiến lên. “Diệp nương nương, chủ tử của ta trong lúc vẽ tranh không thích bị người quấy rầy, thỉnh nương nương thứ lỗi.”

“Người là cái gì vậy? Một nô tài cũng dám chỉ trích bản cung?” Ngu Tiểu Diệp không nghĩ tới Bảo quý phi ngày thường kiêu ngạo, ngay cả nô tài bên người nàng cũng gan như vậy. “Chớ cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng!”

“Cô...” Thái Lâm tức giận không thôi, nhưng ngại thân phận đối phương, không dám lỗ mãng.

“Thái Lâm, làm gì tức giận, nàng là Diệp quý phi, trong hàng ngũ các quý phi đứng đầu của Hoàng Thượng, ở trong cung địa vị không kém chúng ta.”

Nuốt xuống khổ sở ở đáy lòng, Dạ Sở Tự cười lạnh một cái, cầm bút, bắt buộc chính mình bảo trì bình tĩnh, ở trên giấy vẽ thản nhiên ngắm, cố ý coi thường sự tồn tại của Ngu Tiểu Diệp.

“Bất quá lại nói tiếp, Diệp quý phi tiến cung lâu như vậy, đêm qua ngẫu nhiên được Hoàng Thượng lâm hạnh, đã phải nhanh thông báo chung quanh, thật là thú vị.”

Nàng nói được vân đạm phong khinh, ý tứ trào phúng mười phần, nhưng chỉ có nàng biết, đáy lòng đau, đã khiến lòng nàng rối rắm, muốn ngắt đi.

Một phen nói, làm Ngu Tiểu Diệp còn đang đắc ý, gương mặt lại một trận đỏ, một trận trắng, lại nghe đến nô tài phía sau mình không sợ chết cười một tiếng, tức giận đến nàng nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đem Dạ Sở Tự ăn tươi nuốt sống.

“Hừ, đừng tưởng rằng cô hiện tại được Hoàng Thượng sủng thì đắc ý, ta muốn nhìn xem, cô còn có thể được sủng ái bao lâu!”

Nói xong lời ngoan độc, nàng mang theo toàn bộ nô bộc rời đi.

Xác định người tới đi xa, nàng liền ngồi xuống, cánh tay cầm bút vẽ tranh run lên, trên giấy vẽ xuất hiện một đạo dấu vết đột ngột.

“Nương nương...” Thái Lâm ở cạnh lo lắng gọi nhẹ. “Người đừng nghe Diệp nương nương hồ ngôn loạn ngữ, cho dù Hoàng Thượng thực sủng hạnh nàng, nô tỳ vẫn tin tưởng, trong hậu cung Hoàng Thượng yêu nhất, vẫn là nương nương a.”

Dạ Sở Tự lạnh nhạt cười, cười so với khóc còn khó coi, hai mắt vô thần nhìn phương xa, thật lâu không nói gì.

Hoàng Phủ Cận mang theo vài phần áy náy đi vào Từ Vân cung, nghĩ tới sáng hôm nay tình lại, phát hiện ngủ ở bên cạnh dĩ nhiên là Ngu Tiểu Diệp, hắn quả thật hoảng sợ.

Hồi tưởng lại tối hôm qua chính mình giận dữ, không biết nên như thế nào phát tiết.

Lúc trước Ngu thái hậu lại nhiều lần mang theo cháu gái nàng tới gặp hắn, ý tứ lại rõ ràng, nhưng hắn thủy chung cùng Ngu Tiểu Diệp bảo trì khoảng cách.

Nếu không phải phát sinh chuyện không thoải mái với Tự nhi, hắn cũng sẽ không nhất thời xúc động đi đến nơi của Ngu Tiểu Diệp, khi giận dữ mơ hồ lên giường với nàng.

Khi tỉnh lại, hắn biết mình làm chuyện hồ đồ, vốn định áp chế việc này, nhưng vừa lâm triều về, liền nghe nội thị bẩm báo, sáng sớm, Diệp quý phi lại mang theo tôi tớ đến ngự hoa viên, trước mặt mọi người khiêu khích Bảo quý phi.

Lập tức trong lòng hắn lạnh lại phân nửa, Tự nhi là người kiêu ngạo, làm sao chịu được người khác đối đãi như vậy!

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất xử lý xong quốc sự, trực tiếp chạy tới Từ Vân cung, nhìn thấy Tự nhi đang cùng hạ nhân nói chuyện, thấy hắn đã đến, nàng giống như thường lui tới đứng dậy hành lễ, nhưng ngôn ngữ lại mang theo vài phần xa cách.

“Nàng bận việc sao?” Hoàng Phủ Cận tận lực cười làm lành, che dấu nội tâm áy náy.

Dạ Sở Tự cười nhẹ nhàng, ánh mắt dừng trên người hắn, có chút mơ hồ. “Không có gì, bất quá là cùng cung nữ nói chút chuyện phiếm, chuyện cười mà thôi.”

“Nói trăm nghe được không?” Hắn đi đến bên người nàng, một tay kéo qua cánh tay nàng. “Trăm gần đây bận việc... quốc sự, đã có nhiều ngày không tâm sự với Tự nhi rồi.”

Dạ Sở Tự cười lạnh rút tay mình về, “Nếu Hoàng Thượng muốn nghe chuyện cười hoặc nói chuyện phiếm, người lý tưởng trong hậu cung muốn cùng Hoàng Thượng còn có thể thiếu sao?”

Lời nói cừu chi của nàng, Hoàng Phủ Cận lập tức hiểu được nàng bức mình, ánh mắt đảo qua, ý bảo thái giám cung nữ đều lui ra.

“Tự nhi đang để ý chuyện của Điệp quý phi?” Chờ hạ nhân đi rồi, hắn trực tiếp hỏi rõ, hai người lên nói cái gì, hơn nữa hắn cũng không thích quanh co lòng vòng.

Nghe xong lời nói của hắn, tâm tình Dạ Sở Tự càng thêm hậm hực.

Càng yêu đối phương, càng không thể chấp nhận đối phương phản bội. Cảm tình chân thành tha thiết của cha mẹ, đã lưu lại ấn tượng sâu sắc trong lòng nàng.

Ý niệm một vợ một chồng đã ăn sâu bén rễ (vững chắc không thể lung lay), nay muốn nàng chịu cho nam tử âu yếm của mình có mười mấy thê tử, bảo nàng làm sao có thể chuyên tâm được? Nhưng Hoàng Phủ Cận là Hoàng Thượng, hắn không phải dân chúng bình thường.

Những năm gần đây, nàng không ngừng khuyên chính mình, nếu thương hắn, nên bao dung tất cả của hắn, nàng cũng nghĩ nàng có thể làm được, mà khi chính tai nàng nghe được sự thật này, nàng thật sự không thể chấp nhận.

Huống chi, hiện tại nàng có bầu, tuy rằng chưa được Thái y chẩn trị, nhưng cha nàng là thần y, nàng từ nhỏ mưa dầm thấm đất, hơn nữa hiếu học, tự nhiên cũng tinh thông y thuật.

Một nữ nhân có thai, không thể cùng trượng phu sinh hoạt vợ chồng, sẽ phát sinh chuyện gì, không khó đoán.

Nghĩ như vậy, trong lòng Dạ Sở Tự lại khó chịu, quay mặt không nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Hoàng Thượng là cứu ngũ chí tôn, nữ nhân trong hậu cung đều là của Hoàng Thượng, sủng hạnh người nào vắng vẻ người nào, chỉ bằng một câu nói của Hoàng Thượng.”

Hoàng Phủ Cận đối mặt thái độ lạnh lùng của nàng có chút bức bối. “Nàng nói vậy là có ý gì vậy? Cho dù trăm sủng hạnh ai, cũng không lạnh nhạt với nàng!”

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền phát hiện lời này nói không đúng. Trên thực tế trừ bỏ nàng, hắn cũng không muốn sủng hạnh ai, hắn chính là... Nhất thời nóng giận, mới có thể lên giường cùng nữ nhân khác.

Dạ Sở Tự là người mẫn cảm, nghe được hai chữ sủng hạnh, sắc mặt trở nên cực lạnh.

“Hoàng Thượng thật sự là bác ái, xin hỏi lòng Hoàng Thượng đến tốt cùng lớn bao nhiêu? Có thể chứa được mấy người phụ nữ đây?”

Nàng không nghĩ như vậy là tốt, nhưng nghĩ đến nam tử mình yêu tới hôm qua ôm lấy nữ nhân khác triền miên, thái độ bình tĩnh nhất thời biến mất không còn.

“Lời này của nàng là có ý gì?” Hoàng Phủ Cận thuở nhỏ sinh trưởng ở nhà đế vương, phụ hoàng mẫu hậu sủng ái thâm sâu, sau khi lớn lên ngay cả phụ hoàng đều kính hắn vài phần, cho tới bây giờ không ai dám dùng loại thái độ này chất vấn hắn.

Lời nói lạnh nhạt của nàng khơi mào dòng máu hiếu chiến của hắn, cái gì khiêm tốn nhẫn nại, đã sớm quăng đến một bên.

“Đúng vậy, nàng nói đúng, trăm là đương kim thiên tử, nữ nhân trong hậu cung đều là của trăm, cho dù sủng hạnh ai, cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, vậy nàng vì sao biểu hiện ra một bộ mặt oán phụ cho trăm xem?”

Tuần dung bỗng dưng lạnh xuống, lời nói mang ý trách cứ, “Trăm xác thực đêm qua ở tẩm cung Điệp quý phi, nhưng vì sao lại như thế, Bảo quý phi cũng nên chịu chút trách nhiệm.”

Lời nói này nói được rất nặng, Hoàng Phủ Cận cũng biết, khi người nổi nóng, không khống chế được miệng của mình.

Nếu hắn muốn chọc giận nàng, hắn đã thành công. Dạ Sở Tự nghiêm mặt, trong mắt thoáng hiện ánh sáng lạnh lẽo trước nay chưa có.

“Hóa ra Hoàng Thượng đối đãi lời thề của mình như thế này.”

Nàng đột nhiên nở nụ cười, nhưng trong nụ cười lại mang theo vài phần đau khổ. “Người từng nói kiếp này chỉ yêu một mình thiếp, chỉ lấy một mình thiếp, chỉ cần một mình thiếp, nguyên lai những lời đó bất quá là Hoàng Thượng nhất thời cao hứng thuận miệng nói thế, sao có thể là thật. Là thiếp ngốc, ngu si tin tưởng, cũng toàn tâm toàn ý chờ mong Hoàng Thượng thực hiện lời hứa. Xem ra, là thiếp đánh giá địa vị của mình ở trong lòng Hoàng Thượng quá cao, là thiếp thật không biết tự lượng sức mình.”

Hoàng Phủ Cận giận nàng coi thường tất cả những điều hắn làm vì nàng, lớn tiếng phản bác, “Nàng nói gì vậy? Lúc trước tiên hoàng bức trăm lập quý phi, trăm đã lấy chết uy hiếp không nạp phi, tuy rằng đến nay hậu cung chưa có lập chủ, nhưng vị trí Hoàng Hậu này, trăm vẫn giữ cho nàng. Những bề phái lao lực tính toán trăm, mặc cho ai đều lay động không được việc trăm muốn lập nàng làm hậu, ý tưởng này chưa từng biến mất, trăm làm tất cả điều này, chẳng lẽ không biểu hiện sủng ái của trăm đối với nàng hay sao?”

Dạ Sở Tự lạnh lùng cười. “Thiếp không thêm muốn vị trí Hoàng Hậu, cả đời này, thiếp chỉ muốn cùng nam tử mình yêu nắm tay nhau cả đời, nhưng nếu tình yêu của thiếp như lời nói của Hoàng Thượng...”

Nàng dừng lại, thanh âm mang theo vài phần ghen ghét, “Nguyện vọng này sợ là vĩnh viễn không thể thực hiện, bởi vì Hoàng Thượng không hiểu được tình yêu duy nhất.”

“Nàng... Nàng đang nghi ngờ cảm tình của trẫm đối với nàng sao?” Hoàng Phủ Cận bị nàng luân phiên hỏi tức giận không nhẹ.

Lòng Dạ Sở Tự theo lời của nàng dần dần chết đi. “Hoàng Phủ Cận, ta thiết chi muốn nói, nam nhân ta yêu, nếu không thể yêu thiết như thiết yêu hân, như vậy... không bằng thiết nên buông tay vậy.”

“Nàng...” Từng tiếng gần của nàng thẳng đánh ngực hân, đau đến hân sắp không thể hô hấp.

“Nàng thật to gan, cũng dám...” Hân muốn nói, nàng cũng dám nhẹ nhàng buông tha cho tín nhiệm và tính yêu đối với hân, nhưng câu này không làm sao nói ra miệng được.

Giống như lời vừa ra khỏi miệng, liền thừa nhận chính mình thua.

“Nàng dám vô lễ gọi tên trẫm, nàng không tin rằng trẫm có thể nhốt nàng vào lãnh cung để kiểm điểm sao?”

“Hoàng Thượng hài lòng là tốt rồi.” Lòng đã vỡ thành từng mảnh càng lúc càng lạnh hơn, nhưng nàng không thể ở trước mặt hân yếu thế.

“Nàng...” Hân tức giận đến cả người phát run, đột nhiên hướng bên ngoài rống to một tiếng, “Người đâu, tới đây!”

Nội thị đi vào, quỳ xuống phục mệnh. “Hoàng Thượng.”

Hoàng Phủ Cận dùng sức chỉ vào Dạ Sở Tự. “Bảo quý phi ngỗ nghịch với trẫm, nhốt vào lãnh cung, chờ xử lý.”

Hai bên nội thị giật mình kinh ngạc, trong lúc nhất thời cũng không biết làm sao.

Hoàng Phủ Cận hạ xong mệnh lệnh, khi nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hiện lên tuyệt vọng trong nháy mắt, trong lòng cũng không khỏi hung hăng run lên.

Hân lập tức hối hận, nếu nàng cầu xin tha thứ nhận sai, hân nguyện ý thu hồi hoàng mệnh.

Chỉ cần một câu của nàng, hơi chút cúi đầu, hân... Hân sẽ ôm nàng vào trong lòng, dỗ dành an ủi, yêu thương nàng, chẳng sợ tự hạ thấp địa vị, giải thích nhận sai với nàng đều được.

Hai người cứ kiêu căng nhìn nhau như vậy, thẳng đến Dạ Sở Tự lạnh lùng cười, trong nháy mắt bình thường trở lại.

“Hoàng Phủ Cận, từ giờ khắc này trở đi, tình nghĩa vợ chồng của chúng ta, ân, đoạn, nghĩa, tuyệt!”

Bốn chữ kia cứ như cây roi, quật mạnh vào lòng hân.

Hân cơ hồ đứng không vững, hận ý, tức giận, điên cuồng, lập tức tìm tới hân.

Hân đỏ mắt, cắn răng trừng nàng. “Tốt! Tốt! Dạ Sở Tự, nàng đã tuyệt tình quyết ý như thế, ta thành toàn nàng!”

Hoàng Phủ Cận đã bất chấp hình tượng, cảm thấy chính mình như là một đứa nhỏ bị người vứt bỏ, giờ phút này trong mắt chỉ còn hận ý cùng sát khí.

“Nhốt vào lãnh cung cho ta, từ nay về sau, ta không bao giờ muốn nhìn đến nàng nữa, như ý của nàng, từ nay về sau chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt!”

Hai bên nội thị xem Hoàng Thượng giận đỏ mắt, sợ tới mức không dám tri hoãn, Dạ Sở Tự hết hy vọng quay mặt đi, không muốn nhìn hân thêm nữa. “Không cần làm phiền hai vị động thủ, ta đi cùng các người.”

Cho đến khi không thấy được bóng dáng của nàng, nhưng vẫn mơ hồ truyền đến tiếng khóc của Thái Lâm.

Hoàng Phủ Cận điên cuồng đập nát tất cả mọi thứ trong Từ Vân cung, bao gồm cả tranh chữ của Dạ Sở Tự, tất cả đều bị hân phá tan thành từng mảnh.

Cuối mùa thu, bốn phía lãnh cung không hề che đậy, đến đêm, gió thu lạnh rung, vài tia gió lạnh thấu xuống chui vào từ cửa sổ, Dạ Sở Tự co rúm lại, không khỏi ôm chặt hai tay.

Ngày ấy khắc khẩu cùng Hoàng Phủ Cận, giống như còn tại bên tai, nhưng nàng bị nhốt ở lãnh cung gần một tháng.

Từ trước cầm y hoa phục, nay chỉ còn lại trang phục đơn giản màu trắng, vẻ mặt tiêu tụy.

Trong lãnh cung, người ấy gầy yếu. Ngoài lãnh cung, thân mặc áo choàng, đầu đội mũ ngọc, để vương tuấn mỹ, thống khổ nhìn vào cửa lớn của lãnh cung.

Hân biết chính mình là đứa ngọc, nàng đã không cần hân, vậy mà cứ nghĩ, cứ nhớ kỹ nàng.

Từ khi Tự nhi bị nhốt vào lãnh cung, hân càng thấp thỏm nóng nảy, để vương ngày xưa lý lẽ rõ ràng, đột nhiên trở nên táo bạo âm ngoan.

Từ trước còn bận tâm cảm thụ của thần tử, nay giống như không có ràng buộc, làm việc càng ngày càng mạnh mẽ vang dội.

Chúng thần sợ, không dám lại bằng mặt không bằng lòng, thần phục dưới chân thiếu niên thiên tử này.

Một câu ân đoạn nghĩa tuyệt kia, mỗi ngày ghé vào lỗ tai hần lặp lại, làm hần vừa hận, vừa tức, nhưng khi nghĩ đến nàng, tất cả tức giận, đều đánh không lại nội tâm đau xót.

Một trận gió đêm đánh úp lại, lại lạnh hơn vài phần, không biết trong cung nàng, có cái chăn tốt hay không, có ngủ an ổn hay không, có hay không...
Giống hần, đang nghĩ đến đối phương?

Nhịn không được tiến lên vài bước, muốn đẩy ra cánh cửa lớn kia, nhưng vừa nhắc tay, lại chậm rãi buông xuống.

Hần tự giễu cười lạnh, hần là ngôi cửu ngũ, từ khi nào lại trở nên thiếu kiên nhẫn như vậy?

Cũng không biết là hận nàng, hay là hận chính mình, hần đột nhiên xoay người, đi nhanh ly khai lãnh cung.

Trở lại tẩm cung của hần, ở bên trong được hầu hạ, tắm rửa thay quần áo, nằm ở trong chăn không có nàng, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Cũng không biết trải qua bao lâu, giống như có người đang thét chói tai, có người đang la to, khiến cho hần ngủ cực kỳ không an ổn.

Hoàng Phủ Cận cau mày, muốn xem nhẹ tiếng ồn ào, nhưng thanh âm lại càng ngày càng gần.

“Hoàng Thượng...Hoàng Thượng...”

Có người đang gọi hần, hần không muốn tỉnh lại, bởi vì chỉ có ở trong mộng, hần có thể cùng Tụ nhi gặp gỡ. Trong mộng, nàng ôn thuận nằm trong lòng mình, yêu thương lẫn nhau, không hề thương tổn.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng mau tỉnh lại!”

Là tiếng Đức Hi hầu hạ hần nhiều năm, thật cẩn thận ở bên giường kêu hần.

Hần rốt cục không tình nguyện mở mắt ra, sắc mặt có chút không kiên nhẫn.

Chỉ thấy Đức Hi vẻ mặt kinh hoàng, thân mình run run.”Hoàng Thượng không tốt! Lãnh cung... Cháy...”

Hoàng Phủ Cận không nhớ rõ chính mình như thế nào chạy đến lãnh cung, trên người chỉ có áo lót cùng tiết khổ (cái quần ngủ màu trắng hay thấy trên phim TQ ấy), ngay cả đôi giày cũng chưa kịp mang vào.

Ban đêm gió thổi khiến cả người hần rét run, hai chân dẫm nát trên mặt đất, không biết bị cái gì đâm vào làm máu thịt mơ hồ.

Nhưng chút đau đớn này đối với hần đã sớm mất đi tri giác mà nói, căn bản không chỗ nào cảm giác được.

Hần kinh ngạc, nhìn lãnh cung bị tàn phá sau khi đã được dập tắt lửa, một mảnh bừa bãi, tất cả đều hóa thành tro tàn.

Trên mặt đất nằm thẳng một khối thi thể bị đốt trọi, lúc này đã nhìn không ra bộ dáng.

Chỉ có khối ám ngọc bị cháy nhìn không ra màu sắc kia, có thể chứng minh thân phận của chủ nhân.

Hoàng Phủ Cận không thể tin được bước chân nặng nề đi qua, chậm rãi ngồi chồm hổm trước đồng thi thể bị cháy, hai tay muốn đụng chạm, lại trì trệ không tiến.

Toàn bộ cánh tay run rẩy không ngừng, ánh mắt dại ra, như là không dám tin tất cả đã thấy trước mắt.

“Sở Tụ... Tụ nhi?” Thanh âm hần run run, thử gọi.

Vì sao mới nháy mắt, lãnh cung liền cháy?

Nếu khi đó hần ở ngoài cửa lãnh cung có thể cố lấy dũng khí đẩy cửa đi vào liếc nhìn nàng một cái, nếu khi đó hần chịu tâm bình khí hòa nói rõ với nàng, hoặc là thành tâm sám hối nhận sai với nàng, nếu lúc trước hần chịu kiên trì một chút, không cười những nữ nhân này vào hoàng cung...”A --” Hần đột nhiên quát to một tiếng, phun ra một ngụm máu.

Chỉ thấy Hoàng Phủ Cận không biết là do kinh hãi quá độ, hay là bi thương quá độ, lại ói ra một ngụm máu tươi, thẳng tắp té xiu trên thi thể.

Cuối tháng mười một cùng năm, Hoàng Thượng vì đau đớn Bảo quý phi mất, bi thương quá độ, không để ý tới triều chính.

Ngày thứ hai đầu năm, Hoàng Thượng hạ lệnh bốn phía khởi công xây lại Từ Vân cung, cũng thay tên thành Tư Tụ (nghĩa là hoài niệm Dạ Sở Tụ) cung.

Tháng tư cùng năm, Hoàng Thượng tra rõ vụ án lãnh cung bị cháy, Diệp quý phi suốt ngày không được để vương sủng hạnh, đồ kỵ sinh lòng ác độc, cho

nên thừa dịp Bảo quý phi bị nhốt vào lãnh cung, phái người đốt cháy lãnh cung, tính toán nhỏ cò tận gốc.

Hoàng Thượng giận dữ, bắt giữ toàn bộ người liên can, những người cầu tình, lập tức xử trảm.

Những thái giám và nô tỳ khả nghi phóng hỏa, toàn bộ đánh chết.

Mà chủ mưu Diệp quý phi, bị phán xử lăng trì, từ trước tới nay tần phi hạng nhất bị phán lăng trì.

Hoàng Phủ Cận tự mình giám sát chấp pháp, thẳng đến miếng thịt cuối cùng trên người nàng bị cắt bỏ, hân mới mặt không chút thay đổi đứng dậy rời đi.

Quan viên liên can bị hành động này của Hoàng Thượng sợ tới mức kinh hồn bạt vía, từ ngày đó, liền không dám lơ đãng ở trước mặt hoàng thượng.

Tháng bảy cùng năm, cô (người đã mất thì đem dồ từ cô) Bảo quý phi được truy phong làm Hiếu Hiền hoàng hậu, mà Tư Tục cùng mặc dù phi thường xa hoa, lại trông mong không được chủ nhân quay về...

Bạn đang đọc truyện *Ngự Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

“Tụ nhi, nàng rốt cục cũng thừa nhận quan hệ của chúng ta?”

Khi Dạ Sở Tụ cảnh cáo một câu hồ đồ không ăn thịt con xong, Hoàng Phủ Cận bỗng dưng cười lên, tính kế tất cả, chỉ vì một câu này.

Nữ tử diễm lệ mặc y phục đơn giản màu trắng trước mặt, nghe vậy rung mình, ánh môi gợi lên một chút cười lạnh giễu cợt.

“Nguyên lai, tất cả, tất cả đều là cái bẫy do ngươi bày ra.”

Hoàng Phủ Cận không phủ nhận, hai mắt thẳng nhìn chằm chằm nàng, chỉ sợ hơi thất thần, nữ tử làm cho hắn tưởng niệm suốt bảy năm này sẽ đột nhiên biến mất.

Đúng vậy! Tất cả, đều là bẫy một tay hắn thiết lập.

Lợi dụng thân phận của mình, ở nhờ phủ đệ của tri phủ Dương Châu, hao hết trăm cay nghìn đắng, bày ra tất cả cơ sở ngầm, chỉ vì hôm nay, chỉ vì lúc này.

Trước đánh hai đứa con của Dạ Sở Tụ, biết được hai tiểu quý muốn tìm đến “Tuyệt thế y kinh”, hắn liền sai người bủa vây khắp nơi đi tìm sách thuốc này.

Tiếp theo thả ra tin tức, dụ dỗ hai tiểu tử kia đến trộm sách thuốc, lại ở giữa bắt lấy, dẫn Dạ Sở Tụ mắc câu.

Dùng loại phương thức tiện nghi này bức Dạ Sở Tụ nhận thức với hắn, xác thực không quân tử.

Nhưng hắn đã không thể chờ được nữa, từ lúc đầu tiên nhìn đến khối khăn tay có chữ viết bằng máu của Tư Đồ Thanh, nhận ra đó là chữ viết của Tụ nhi, trái tim nguyên bản đã sớm cô độc, phút chốc sống lại.

Tụ nhi! Trận đại hỏa bảy năm trước kia, cũng không có cướp đi tánh mạng của nàng.

Nhớ rõ năm đó tận mắt thấy thi thể bị cháy kia, hắn bị thống quá độ, từng một lần đánh mất ý nguyện sống sót.

Mà khi hắn dần dần tỉnh táo lại, không khỏi sinh lòng hoài nghi, Tụ nhi tuy rằng bị chết trong biển lửa, nhưng phụ thân nàng Dạ Bình Phong lại không hiểu sao từ đó về sau mai danh ẩn tích.

Hắn từng muốn tìm Dạ Bình Phong, lại thủy chung không có kết quả.

Theo lẽ thường mà nói, nữ nhi bảo bối qua đời, thân là phụ thân hắn tổng nên tiến cung để hỏi rõ, Dạ Bình Phong mặc dù trời sinh tính ít nói, nhưng là một phụ thân tốt, yêu thương nữ nhi.

Tụ nhi đã chết, hắn không thể nào không quan tâm.

Cho nên những năm gần đây, Hoàng Phủ Cận tự nói với mình, Tụ nhi còn sống, nàng quật cường như vậy, không có khả năng dễ dàng rời đi nhân thế.

Thẳng đến khi khối khăn có máu kia xuất hiện, khẳng định suy đoán của hắn. Đêm đó, hắn liền triệu tập nhân mã, chạy tới Dương Châu.

Mà càng khiến cho hắn ngoài ý muốn là, nàng chẳng những không chết, còn vì hắn sinh hạ một đôi lân nhi vừa thông minh vừa đáng yêu, tận mắt chứng kiến hai đứa bé xinh đẹp kia, hắn khó nén nội tâm kích động, hận không thể một tay ôm lấy bọn họ vào trong ngực, hảo hảo yêu thương.

Nhưng hắn biết, xúc động chỉ làm hỏng tất cả, cho nên hắn nhẫn, vì muốn cho nàng chính miệng thừa nhận này tất cả.

Đôi mắt sự chất vấn lạnh lùng của nàng, Hoàng Phủ Cận cũng không vội, vẫy tay ý bảo thị vệ hai bên rời đi, phòng to như vậy chỉ còn lại có hai người bọn họ.

“khi biết nàng còn sống, ta sợ không phải là sự thật, cho đến ngày ấy ở trên đường tận mắt thấy nàng, ta mới biết được nguyên lai ông trời vẫn đang chiều cố ta.”

Hắn chưa sót cười cười. “Chính là, khi ta kêu tên nàng, nàng lại nói không nhận biết ta, một khắc kia, ta mới biết được... nàng đến tốt cùng hận ta bao nhiêu.”

Mặt Dạ Sở Tự không chút thay đổi hừ lạnh một tiếng. “Đường đường là thiên tử tôn sư lại đi đến địa phương này, bày hết mưu kế làm cho hai đứa con ngoan ngoãn của ta đi vào khuôn khổ, mục đích là muốn ta nhận người? Nay gây chiến, Hoàng Thượng, ngài làm như vậy, không sợ bị người trong thiên hạ chê cười?”

Dùng từ khiến trách nhìn như cung kính, nhưng thái độ xa cách cùng khinh thường này, hơn nữa một tiếng Hoàng Thượng kia, nói lên tình cảm ngày xưa sớm đã không còn.

Sắc mặt trấn định của Hoàng Phủ Cận, bởi vì sự chỉ trích của nàng mà biến đổi, suốt bảy năm tương tư, lại đổi lấy cục diện như vậy, có thể trách ai?

“Tự nhi, nàng còn ghi hận chuyện tình năm đó?” Đôi mắt với nàng, vua của một nước như hắn cũng phải hồi cẩn thận.

Năm đó, hắn vì bận tâm tự tôn, vô tình nhốt nàng vào lãnh cung, hại nàng bị người phóng hỏa ám hại, tuy rằng hắn không biết đến tốt cùng nàng làm sao chạy trốn ra ngoài, nhưng cái loại sinh ly tử biệt này, là ác mộng đời này của hắn, kiếp này, hắn không muốn trải qua nữa.

“Ta có hận người hay không, đối với người mà nói còn có ý nghĩa gì?”

Dạ Sở Tự lạnh lùng trả lời. Nam nhân trước mắt này, thương nàng cả đời, lại suýt nữa hủy một đời của nàng, nhớ lại trăng thỏng khổ kia, nàng không bao giờ muốn nhớ lại nữa.

“Chúng ta hiện tại đều có cuộc sống của riêng mình, ngài là đương kim thiên tử, trách nhiệm chính là thống trị thiên hạ; mà ta bất quá chỉ là dân chúng bình thường, ở lại trong thành Dương Châu hành y, không can thiệp chuyện của nhau, không phải tốt sao?”

“Tự nhi, kỳ thật ta lần này đến Dương Châu, chính là muốn đón nàng về kinh thành.”

“Hồi kinh? Ngài đang nói chuyện cười gì vậy? Dạ Sở Tự từ bảy năm trước đã táng thân ở lãnh cung!” Biểu tình của nàng tuyệt nhiên. “Từ lúc ngài hạ lệnh nhốt ta vào lãnh cung, chúng ta đã ân đoạn nghĩa tuyệt.”

Không! Hắn không muốn cùng nàng ân đoạn nghĩa tuyệt!

Hoàng Phủ Cận tiến lên một phen kéo lấy cánh tay của nàng, trong mắt chứa cầu xin. “Tự nhi, ta thừa nhận năm đó là ta sai, là sự bốc đồng tùy hứng của ta làm tổn thương nàng, hại nàng, nàng có thể tùy tiện lựa chọn phương thức trừng phạt ta, chỉ xin nàng có thể cho ta một cơ hội nữa bù đắp cho nàng.”

“Không cần ngài phải bù đắp!” Nàng không khách khí bỏ tay hắn ra, lui về phía sau vài bước.

Động tác tuyệt tình này, mặt Hoàng Phủ Cận nháy mắt bật kín thần sắc bi thương.

Hắn vẫn duy trì tư thế bị nàng vô tình bỏ ra, trên trán dung tuyệt mỹ càng hiện lên đau thương, tựa như một đứa nhỏ bị ủy khuất, có chút nhát gan, lại có chút sợ hãi.

Dạ Sở Tự chưa bao giờ thấy Hoàng Phủ Cận như vậy, hai người từ nhỏ quen biết, hắn tự tin tiêu sái, thân là thái tử, phán đoán thị phi sáng suốt, trừng gian diệt ác, cho dù đôi mắt đủ loại làm khó dễ của Ngu quý phi, vẫn thoải mái ứng đối.

Sau khi được đến thiên hạ, hắn cố gắng không ngừng, lập chí trở thành một thế hệ thánh quân.

Một nam tử đứng ở đỉnh cao như vậy, sao có thể lộ ra loại thần sắc chịu ủy khuất này?

Dạ Sở Tự trong lòng đau xót, thậm chí cho rằng chính mình là đầu sỏ làm cho hắn thương tâm khổ sở.

Đáng chết! Nàng cũng không muốn đồng tình người đã làm hại thể xác và tinh thần của mình.

“Nếu người thực cảm thấy hành vi của mình tạo thành thương tổn đối với ta, thậm chí muốn bồi thường ta, vậy thả hai con của ta, còn nữa, từ nay về sau

không được xuất hiện ở trước mặt chúng ta!”

“Kết quả như vậy, thật là ý muốn của nàng sao?”

“Đúng vậy!” Nàng trả lời như đinh chém sắt.

Hoàng Phủ Cận giật mình ngậy ngốc một lúc lâu, mới cười khỏ vài tiếng, “Xem ra, năm đó ta đã làm tổn thương nàng quá sâu.”

Hắn cố gắng trấn định, gọi tôi tớ tới, phân phó vài tiếng, sau một lát, hai đứa nhỏ làm kẻ trộm bị bắt liền được thả ra.

“Nurong!” Hai tiểu tử kia khi nhìn đến mẫu thân, lập tức chạy vội đến.

Thấy hai đứa con của mình hoàn hảo vô khuyết, Dạ Sở Tự trừng bọn họ một cái. “Các con hai đứa gây họa, về sau không cho phép bướng bỉnh như vậy nữa!”

Nói xong, nàng một tay ôm lấy hai tâm can bảo bối vào lòng, dùng sức ôm.

Hoàng Phủ Cận ở bên cạnh nhìn hình ảnh mẫu tử ba người ôm nhau, trong lòng nhiều cảm xúc đan xen ngổn ngang, hai bảo bối kia, cũng là đứa nhỏ của hắn a!

Nhưng hắn cũng không thể nhận thức, và cũng không dám nhận thức, bởi vì hắn biết chính mình không có tư cách.

Dạ Sở Tự mỗi tay kéo một đứa con, đứng dậy nghênh đón ánh mắt bi thương của hắn. “Nay mục đích của ngài đã đạt được, ta có thể mang theo con ta rời khỏi nơi này chưa?”

Hoàng Phủ Cận tao nhã cười. “Tuy rằng hành vi trộm cắp không đáng ngợi khen, nhưng không thể không nói, hai đứa con của nàng thật có tinh thần dũng cảm.”

Hắn cẩn thận đánh giá hai tiểu quý, từ đầu đến cuối Bạch Huyền Li, đều dùng một loại ánh mắt thực phức tạp theo dõi hắn, mà Bạch Huyền Duật luôn cười hi hi kia, như trước bảo trì tươi cười đáng yêu.

“Sớm biết rằng ngài không nhốt được chúng ta bao lâu.” Giọng cậu mang khiêu khích, nhìn lại Hoàng Phủ Cận chăm chú. “Ngài từng nói qua, sẽ cho tôi cơ hội đấu với ngài, tuy rằng gừng càng già càng cay, nhưng công tử chó quên, Trường Giang sóng sau đê sóng trước, trò giỏi hơn thầy thắng cho lam (bí 4 chữ này, nhưng ta nghĩ ý nôm na là nhỏ có thể thắng lớn).”

“Huyền Duật!” Dạ Sở Tự trừng mắt cảnh cáo nhìn con một cái, ý bảo cậu thận trọng từ lời nói đến việc làm.

Bạch Huyền Duật cũng không sợ chết tiếp tục cười. “Nurong, con nghĩ vị công tử này sẽ không trách con.”

Hoàng Phủ Cận khoanh tay mà đứng, chăm chú đánh giá tiểu quý can đảm này. Trong câu nói Trường Giang sóng sau đê sóng trước của cậu là có ý gì? Hay là tiểu tử này đã biết được cái gì?

Dạ Sở Tự không muốn cho hai đứa con sẽ cùng Hoàng Phủ Cận ở chung nữa khấc nào nữa, liền lôi kéo con rời đi.

“Bạch thần y.”

Hoàng Phủ Cận đột nhiên ngăn lại đường đi của nàng, lại khôi phục thái độ xa lạ có lẽ, làm Dạ Sở Tự ngẩn ra.

Hắn hạ giọng mắt cười cười, một tay đem bản sách thuốc kia đưa tới trước mặt nàng.

“Tuy rằng ta lấy được bản sách thuốc này trước, nhưng quân tử nên giúp người thành đạt, quyển sách này đặt ở trong tay ta cũng là lãng phí, không bằng tặng cho người có lòng, hy vọng Bạch thần y vui lòng nhận cho.”

Tim Dạ Sở Tự đập mạnh và loạn nhịp, một lát mới tiếp nhận sách thuốc. “Cám ơn.”

Nói xong, nàng xoay người bước đi, phía sau không truyền đến thanh âm giữ lại nữa, nàng nhìn không được quay đầu liếc mắt một cái, chỉ thấy tầm mắt Hoàng Phủ Cận gắt gao đuổi theo bóng dáng của nàng, trong mắt tất cả đều là cô đơn không bỏ.

Đáy lòng nàng thất lại. Ánh mắt cô tịch như vậy, làm rối loạn tâm trí của nàng.

Nhưng lại như thế nào? Nàng cùng người kia, từ lúc bảy năm trước đã đoạn tuyệt quan hệ, đã không còn tình nghĩa nào nữa.

Dạ Sở Tự thần thái tự nhiên bắt mạch cho bệnh nhân, nhắm mắt trầm ngâm một lát, mới ôn nhu nói: “Trần viên ngoại, căn cứ mạch tượng của ngài, sợ là trong cơ thể sinh độc.”

“Cái gì? Cô nói ta trúng độc?” Trần viên ngoại hơn bốn mươi tuổi, mặt chuyển thành xanh.

Nàng cười lạnh nhạt đáp, “Đừng nóng vội, bệnh này tuy rằng không tốt, nhưng không phải là không có thuốc chữa.”

Nói xong, từ trong ô vuông bên cạnh lấy ra một cái bình nhỏ tinh xảo. “Đây là đoạn tình hoàn, chỉ cần uống một viên, là có thể tiêu trừ bệnh của ngài. Nhưng là...”

Không chờ người bệnh mặt lộ ra vẻ mặt vui mừng, Dạ Sở Tự lại nói: “Sau khi thuốc này vào bụng, kì độc trong cơ thể liền được giải, nhưng... Từ nay về sau, Trần viên ngoại sẽ đánh mất năng lực sinh dục.”

Đối phương nghe vậy, biến sắc. “Không thể sinh nữa? Kia...Kia chẳng phải là muốn cho ta tuyệt hậu? Trần gia ta mặc dù có năm nữ, nhưng chưa có con trai kế thừa hương khói a!” Hắn tâm hoa vẫn liễu đều là vì bọn họ đòi sau của Trần gia a!

Nàng lại cười lạnh nhạt. “Trần viên ngoại, không biết là mạng của ngài trọng yếu, hay là hương khói của Trần gia trọng yếu?”

“Này...” Hắn do dự thật lâu, cuối cùng cắn răng nhắm mắt nói: “Cho ta một viên đi.”

Thẳng đến Trần viên ngoại nghe xong lời dặn của nàng rồi rời đi, Hoàng Phủ Cận tránh ở cửa hồi lâu chưa hé răng mới đột nhiên xuất hiện.

Hắn mặc trường bào nguyệt sắc, mặc dù đã thay ra phục sức đế vương, như cũ giả dạng công tử giàu có, nhưng tuấn mỹ bức người, quý khí mười phần, trong tay phe phẩy một cây quạt quý báu, mặt lộ vẻ cười yếu ớt, bộ dáng tự phụ tiêu sái.

Thấy hắn đột nhiên xuất hiện, Dạ Sở Tự rung mình. “Sao ngài lại tới đây?”

Hoàng Phủ Cận thân nhiên cười, phong độ mười phần. “Đồng Tề đường này không phải y quán sao? Nếu là y quán, thì là nơi trị bệnh cứu người, bản công tử bị bệnh, chẳng lẽ Bạch thần y muốn trục xuất người bệnh đi sao?”

Thấy hắn chậm rãi nói, còn công khai ngồi xuống, Dạ Sở Tự tức cũng không được giận cũng không phải. Người này rõ ràng là tới khiêu khích.

Nàng lườm hắn một cái, hừ một tiếng nói: “Ngự y trong hoàng cung Doanh quốc đều chết hết rồi sao?”

Hoàng Phủ Cận cũng không tức giận, thân thiện cười như cũ. “Bạch thần y thật biết nói giỡn, cái gì hoàng cung? Cái gì ngự y? Bản công tử họ Hoàng tên Cận, bất quá là một thương nhân, trên đường đi qua cảm giác được thân mình không thoải mái, cho nên đến khám bệnh.”

Dạ Sở Tự ngoan trừng hắn một cái. Tên chết tiệt này, cư nhiên còn chơi loại xiếc cải danh đổi họ nhằm chán này.

Cũng không muốn bởi vì hắn mà hủy chiêu bài của mình, nàng không kiên nhẫn liếc hắn một cái. “Nói đi, ngài cảm thấy chỗ nào không thoải mái?”

Hoàng Phủ Cận thấy nàng không đuổi mình đi, lá gan liền lớn hơn chút. “Chuyện này, phải nói từ bảy năm trước, năm đó bởi vì ta kiêu ngạo tự phụ làm hại ta thê tử suýt chết, từ sau khi nàng rời đi ta, bảy năm nay, ta mỗi ngày ăn không ngon, ngủ không yên, từ đó về sau vất vả lâu ngày thành tật, mang tâm bệnh “

Nàng chỉ lạnh lùng nghe, thẳng đến lúc hắn nói xong, mới hừ lạnh một tiếng, “Vươn tay ra.”

“Uh!” Hắn không dám trì hoãn, vội vàng đưa cổ tay ra để trước mặt nàng.

Dạ Sở Tự thật sự xem mạch tượng của hắn, sau một lát, âm thanh lạnh lùng nói: “Thật là mạch tượng hỗn loạn, có tâm bệnh, ta khai phương thuốc cho ngài.”

Nói xong, ánh mắt hiện lên một chút hào quang ác liệt. “Một tiền (mười tiền bằng một lượng) hoa đà la, hai tiền hà bao mẫu đơn, bốn tiền cây bói mẫu, bã đậu một lượng (lượng), thạch tín năm lượng...”

Nàng một hơi nói ra hơn mười loại kịch độc, mặt mang vẻ cười yếu ớt.

“Nếu Hoàng công tử đem mấy vị dược này nấu cùng nhau, sau khi uống xong, bệnh trạng trước mắt liền biến mất.”

Hừ! Sau khi uống thuốc này xong liền đi đòi nhà ma, hắn sẽ không chịu tâm bệnh tàn phá nữa.

Hoàng Phủ Cận cười, không bị những độc dược này dọa vỡ mật. “Nếu là như thế này, làm phiền Bạch thần y bốc thuốc cho ta, nha đúng rồi, có thể phiền toái Bạch thần y đem mấy vị thuốc này trực tiếp hầm xong rồi đưa cho ta uống được không?”

Dạ Sở Tự không nghĩ tới hắn chẳng những không bị dọa vỡ mật, còn đưa ra khuôn mặt tươi cười, trong lòng giận dữ.

“Trung Phúc.”

Trung Phúc đang hầm dược vội vàng chạy tới, hai tay còn đang cọ nhẹ vào vạt áo, nhìn thấy một vị công tử tuấn mỹ mặt như quan ngọc ngồi trong y quán.

Dạ Sở Tự lấy giấy ra, rồi ghi mấy vị thuốc vừa nói ra lúc nãy đưa cho hắn. “Cứ theo giấy lấy đủ lượng thuốc cho ta, sau đó hầm cùng nhau nửa canh giờ, rồi nhanh đem tới cho vị Hoàng công tử này uống.”

“Vâng, chủ tử.” Trung Phúc nói xong liền đi lấy bốc thuốc. Khi hắn nhìn đến mười vị độc dược trên giấy sắc mặt không khỏi đại biến.

“Chủ, chủ tử, này...”

Dạ Sờ Tụ liếc hắn một cái. “Còn không mau đi hầm thuốc.”

Trung Phúc khó hiểu nhìn chủ tử, lại đánh giá vị công tử tuấn mỹ tao nhã tự nhiên cầm quạt kia.

Hắn không dám nhiều lời nữa, cầm phương thuốc, xoay người trở lại bếp nấu thuốc.

Nửa canh giờ rất nhanh đi qua, Trung Phúc run rẩy bưng bát dược toả ra hương vị kỳ quái kia đi ra.

“Chủ tử, thuốc cô muốn, tôi đã hầm xong.”

Dạ Sờ Tụ đang làm bộ lật xem sách thuốc lạnh nhạt nói. “Đưa cho Hoàng công tử uống.”

Trung Phúc do dự hồi lâu, cuối cùng cầm chén thuốc đến trước mặt Hoàng Phủ Cận. “Công tử, ngài, thuốc của ngài...”

Tuy rằng y thuật của hắn không sâu, nhưng tốt xấu cũng biết tất cả thứ đó đều là độc dược, cho dù đại hán thân thể khoẻ mạnh uống một ngụm, cũng sẽ đi đòi nhà ma, huống chi vị công tử tuyệt sắc được cưng chiều này.

Hoàng Phủ Cận lại trực tiếp cầm chén thuốc qua, cũng không thèm nhìn tới, đưa đến bên miệng, sắp ngửa đầu nuốt vào bụng.

Dạ Sờ Tụ nguyên muốn cho hắn khó xử, lại không nghĩ rằng người này thật sự uống bát độc dược này, nên quá sợ hãi, đứng dậy, một tay đánh rớt chén thuốc trong tay hắn

“Ngươi...Ngươi hỗn đản này, ngươi điên rồi có phải hay không!”

Hoàng Phủ Cận giả bộ đáng thương vô tội. “Bạch thần y, nàng không phải nói uống bát dược này, bệnh của ta liền thuốc đến bệnh trừ sao?” Lại vẫn khó nén ý cười nòng đậm ở đáy mắt.

Dạ Sờ Tụ thấy chính mình lại mắc mưu của hắn, tức cũng không được giận cũng không phải. Sớm biết vậy, lúc này cứ để hắn uống hết bát dược, uống chết cho rồi. (#Ami: ôi... tỷ ác quá, phải biết thương hoa tiếc ngọc chứ =.=; #Cận ca: *hung phấn* phải phải phải biết thương... *sững lại* *ánh mắt sắc bén* *trầm giọng* ngươi nói ai là hoa... ngọc?; #Ami: *bộ dạng vô tội* muội có nói gì đâu, muội đi trước *chạy biến*)

“Ngài rốt cuộc muốn thế nào? Không phải nói từ nay về sau cả đời không qua lại với nhau, sao ngươi không trở về hoàng cung làm hoàng đế của ngài, lại muốn ở nơi này của ta làm cái gì?”

Hoàng Phủ Cận từ từ cười. “Ta vừa mới nói với nàng đều là lời thật, từ sau khi thê tử ta rời đi, mỗi ngày ta đều không phấn chấn, hậm hực thành bệnh, nếu ta uống bát thuốc này có thể tiêu trừ sự giận dữ ở đáy lòng nàng, dù là chết, ta lại có gì e ngại?”

“Hừ! Ngài có tâm bệnh, liên quan gì ta?”

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm của hai đứa con, khi bọn chúng bước vào y quán nhìn đến Hoàng Phủ Cận, nguyên bản còn đang nói cười, lập tức trở nên trầm mặc.

Dạ Sờ Tụ tuy rằng chưa hướng các con làm rõ quan hệ của bọn họ và nam nhân này, nhưng cũng không đại biểu Hoàng Phủ Cận sẽ bỏ qua hai đứa con này.

Xem bộ dạng hắn nhìn đến các con, làm cho nàng lo lắng.

“A! Đây không phải tri phủ đại nhân mới nhậm chức không lâu trước đã bắt chúng tôi nhốt vào đại lao sao? Như thế nào lại đến y quán nhỏ này của chúng tôi, chẳng lẽ là Tri phủ đại nhân có bệnh gì không thể nói ra?”

Hoàng Phủ Cận cũng không tức giận, chỉ giương cây quạt tao nhã cười. “Xem ra có người không phục bị bắt vào ngục, sớm nghe nói công tử lớn của Bạch thần y thông minh hơn người, nguyên lai cũng bất quá như thế, còn không phải bị ta bắt vào nhà tù.”

Bạch Huyền Duật từ nhỏ đã được thiên hạ xem là cái thông minh lanh lợi, nay bị người khác nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời biến đổi. “Ngài thắng tôi một lần, cũng không có nghĩ sẽ thắng tôi lần thứ hai.”

Nói xong, cậu một phen kéo đệ đệ hồi lâu chưa lên tiếng, xoay người vào phòng.

Ánh mắt Hoàng Phủ Cận vẫn đuổi theo hai tiểu yêu nghịch ngợm, trong mắt đều là ý cười dung túng. “nàng dạy hai đứa con rất khá.”

Dạ Sờ Tụ lại lộ ra biểu tình phòng bị. “Ngươi muốn thế nào?”

Hắn nhẹ giọng cười. “Như thế nào? Hay là nàng sợ ta cướp đi bọn họ?”

Thấy nàng thật sự có chút sợ hãi, trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một kế. “Tuy rằng ta chưa bao giờ nuôi nấng bọn chúng, nhưng nàng nên biết, huyết mạch hoàng thất không lưu ra ngoài, bọn chúng tốt xấu cũng là con nối dòng của ta, nếu nàng không muốn để ta cướp đi bọn họ, cũng không phải là không thể được. Bất quá...”

Ánh mắt hắn vừa chuyển, đàm phán nói: “Chỉ cần nàng đáp ứng chữa khỏi tâm bệnh của ta, ta sẽ rời đi nơi này, không bao giờ xuất hiện ở trước mặt các người nữa, được chứ?”

Dạ Sở Tự có chút khó hiểu. “Người... Thật sự đáp ứng, chỉ cần ta chữa khỏi bệnh của người, người liền thả chúng ta?”

Hoàng Phủ Cận lạnh nhạt gật đầu. “Đúng vậy. Bất quá ta có một cái điều kiện, nàng và hai đứa con phải vào ở trong phủ của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Kỳ thật ngày thứ hai Hoàng Phủ Cận đến Dương Châu, đã đặt mua thỏa đáng tòa phủ đệ bên cạnh, ngày ấy mặc dù mượn phủ của tri phủ Dương Châu, chỉ là vì muốn dụ tới hai tiểu trộm.

Nay vật đổi sao dời, hắn mang theo gia quyến bên người, ở tạm tại phủ đệ hoa lệ này.

Hắn cố ý che dấu thân phận đế vương, tất cả quy củ trong phủ đều đơn giản, những người hắn mang đến, tất cả đều là đại nội cao thủ những năm gần đây hắn tỉ mỉ bồi dưỡng ra.

Mọi người trong phủ tôn xưng hắn công tử, mà người ngoài chỉ biết vị Hoàng công tử anh tuấn tiêu soái này là một thương nhân.

Dạ Sở Tự không nghĩ tới bảy năm sau, nàng cư nhiên còn có thể cùng hắn dây dưa lẫn nữa, vốn tưởng rằng cuộc đời này sẽ không có ngày gặp lại nữa, cũng đã chuẩn bị sẵn một đời cô độc.

Nhưng khi hắn xuất hiện lần nữa, nàng không thể phủ nhận, ngay lúc đó lòng mình xác thực rối loạn.

Nàng không biết đang sợ cái gì, có lẽ là sợ tâm sự mình chôn dấu nhiều bị người vạch trần, cũng có lẽ là sợ hai đứa con mình tận tâm nuôi lớn bị hắn cướp đi.

Nàng rất hiểu Hoàng Phủ Cận, bề ngoài nhìn như vô hại, nhưng nội tâm lại khôn khéo đáng sợ.

Vạn nhất hắn quyết tâm cướp đi hai đứa con, nàng làm sao có năng lực chống lại hắn?

Nàng vừa lo lắng hắn muốn con, vừa sợ lòng mình sẽ lại luân hồi.

Tuy rằng hắn chính mồm nói, chỉ cần trị bệnh cho hắn, hắn đồng ý rời đi, buông tha nàng cùng con.

Chỉ có chính nàng biết, khi hắn nói ra lời này, trong lòng nàng lại hung hăng thất vọng.

Đừng nghĩ, chuyện tình cảm, nàng chưa bao giờ có năng lực khống chế được.

Huống hồ ngày ấy chẩn mạch cho hắn, nàng chẩn đoán chính xác hắn có bệnh không tiện nói ra, đại khái là hàng năm ăn uống không ổn định, hơn nữa xử lý quốc sự vất vả, làm cho tâm sức không đủ, sức khoẻ hơi hao hụt.

Khi nghĩ đến hắn mỗi ngày thức đêm xem tấu chương, phí sức xử lý quốc sự, nàng liền nhin không được lo lắng.

Dạ Sở Tự hận chính mình đối hắn còn có lòng trắc ẩn, càng hận chính mình vì hắn đau lòng khổ sở như cũ.

Vừa mới bước vào tòa phủ đệ này, Hoàng Phủ Cận liền mang theo nàng đi vào khuê phòng của nàng. Khiến nàng không thể tin được là, tất cả đồ bên trong đều được bố trí giống nơi nàng từng ở trước kia như đúc!

Ngay cả màu sắc nàng yêu thích, vị trí để cái bàn, đều không có thay đổi.

Đối mặt sự ngạc nhiên của nàng, Hoàng Phủ Cận chỉ nhẹ nhàng cười. “Tếp tục cả một ngày, nàng cũng mệt mỏi, hôm nay liền ngủ sớm đi, Huyền Duật cùng Huyền Li, ta đã sai người an bài tốt lắm, có yêu cầu gì cứ việc đề ra.”

Trong lời nói đều là ôn nhu trấn an, ngay cả tươi cười cũng ấm áp như vậy, làm cho người ta kim lòng không được đắm chìm ở trong đôi mắt của hắn.

Dạ Sở Tự trong lòng rung động, mọi việc lúc trước, nhất thời như hiện ra trước mắt nàng.

Hắn si, hắn ôn nhu, hắn thương tiếc, hắn che chở tất cả đều nảy lên trong lòng, nàng nghĩ nàng đã quên tất cả, thẳng đến hôm nay nàng mới biết được, nguyên lai, nàng chưa bao giờ quên.

Rất nhanh đóng cửa lại, ngăn lẫn nhau ở hai bên cánh cửa, để che dấu nội tâm kích động.

“Nhớ rõ phân phó phòng bếp nấu chút đồ ăn nhẹ, nàng không thích vị cay, còn có mỗi ngày sớm muộn gì đều phải nấu chút cháo tô yến, nhớ rõ đừng bỏ nhiều đường, nàng không thích ăn ngọt...”

Vài câu phân phó đơn giản, thanh âm cũng cực thấp, nếu không phải nàng kề sát cửa, sợ là không nghe được tiếng nói nhỏ như vậy.

Nguyên lai hắn còn nhớ rõ sở thích của nàng, khẩu vị của nàng và thói quen của nàng.

Cả một đêm Dạ Sở Tự đều không thể bình yên đi vào giấc ngủ, trong đầu loạn thất bát tao không biết suy nghĩ cái gì, khi thì trở lại lúc mới quen hắn, khi thì lại nghĩ tới lúc ở trong hoàng cung, mỗi ngày đều phải ứng phó với đấu tranh trong hoàng cung.

Sau khi ra cung, nàng nghĩ đến mình mất đi nam nhân mình yêu nhất, sẽ bị thương sống không nổi.

Nhưng từ sau khi sinh hai tiểu quý nhỏ, liền hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của nàng.

Hai đứa con kia từ nhỏ đã nhu thuận, cũng không chủ động hỏi đến cha mình là ai, chỉ một mực quan tâm nàng, săn sóc hiếu thuận, có con đáng yêu vậy, nàng còn cầu cái gì.

Lăn qua lộn lại, cuối cùng cũng không biết đã ngủ lúc nàng, khi nàng tỉnh lại, mặt trời đã lên cao lắm.

Nàng đột nhiên nhớ tới, lúc trước đề nghị vào ở nơi này, hai đứa con có hiểu biết kia thật ra không hỏi đến nhiều lắm.

Tuy rằng bọn chúng thông minh lanh lợi, nhưng về chuyện phụ thân của bọn chúng, nàng thủy chung giấu diếm, hay là...

Mặc kệ là phải hay không phải, nay cũng chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

Bữa trưa được làm thực tinh xảo, đại khái là mọi người hầu hạ đều biết thân phận trước đây của nàng, cho nên khi hầu hạ thập phần cẩn thận kính cẩn, ngay cả hàng hóa cũng chuẩn bị giống như ở trong cung trước kia.

Đến buổi chiều, Hoàng Phủ Cận phái người thỉnh nàng ra hoa viên phía sau, tuy rằng còn chưa có chuẩn bị tốt làm sao ở chung với hắn, nhưng nếu đáp ứng giúp hắn chữa bệnh rồi, nàng sẽ không lùi bước.

Không nghĩ tới đi vào hoa viên, lại thấy được trong lương đình bày ra bàn cờ.

“Sở Tự, tối hôm qua ngủ ngon giấc không?” Thấy đôi mày thanh tú của nàng nhíu lại, Hoàng Phủ Cận mỉm cười. “Nếu đã vào trong phủ ta, thì đừng khách khí, từ nay về sau, ta gọi nàng là Sở Tự, nàng gọi ta Hoàng Cận, như vậy mọi người cũng thuận tiện hơn chút.”

Nàng liếc hắn một cái, chưa nói gì. Hắn kéo nàng đến trong lương đình ngồi xuống, chỉ tay vào bàn cờ.

“Chúng ta thiết nhiều năm không đánh cờ, không biết có thể nể mặt, cùng ta đánh một ván hay không?”

Dạ Sở Tự thấy thái độ hắn khách khí, trong ánh mắt còn lộ ra ánh sáng kỳ vọng, lại không nhẫn tâm cự tuyệt lời mời của hắn, trầm mặc ngồi đối diện với hắn, Hoàng Phủ Cận thấy vậy liền lộ ra vui mừng, giống như đứa nhỏ được kẹo vui vẻ không thôi.

Một bên người hầu thỉnh thoảng dâng nước trà và điểm tâm, hai người đánh cờ hồi lâu, cuối cùng đứng là Hoàng Phủ Cận hơn một chút.

Lúc trước hai người chơi cờ, Dạ Sở Tự cuối cùng sẽ nghĩ đến biện pháp làm cho hắn thua tâm phục khẩu phục, không nghĩ tới bảy năm đi qua, kĩ nghệ của hắn càng tỉ mỉ hơn.

Cuối cùng nàng thua mấy con, cam bái hạ phong. Hoàng Phủ Cận cũng không kiêu không nóng nảy, mặt ôn nhu cười.

“nàng biết không? Lúc trước chúng ta đánh cờ, nàng luôn thắng ta, cho nên ta liền nhớ hết tất cả chiêu thức đánh cờ của nàng, khổ sở nghiên cứu, rốt cục thắng nàng.”

Dạ Sở Tự trong lòng rung động, nhưng ở mặt ngoài chỉ nhẹ giọng nói: “Cả đời này, ngài không phải đều thắng ta sao.”

Đầu tiên là làm cho nàng mất tim, tiếp theo lại làm cho nàng mất thân, cuối cùng, cái mạng thiếu chút nữa cũng bồi cho hắn.

Lời này vừa nói ra miệng, đôi mắt sự lặng im ngẩn ngui, chỉ thấy hương trà bốn phía, người hầu hai bên sớm lặng yên rồi đi, bọn họ im lặng nhìn nhau, thật lâu không nói gì.

Thăng đến tiếng so kiếm vang lên ở xa xa, hai người đồng thời nhìn xung quanh, chỉ thấy Huyền Duật và Huyền Li đang ở trong rừng đào cách đó không xa tay cầm bảo kiếm, vui cười so kiếm pháp.

Huyền Duật mặc dù thông minh, kiếm pháp luôn không bằng đệ đệ, nhưng cậu giỏi dùng kế, cho nên sẽ không dễ dàng thua dưới kiếm Huyền Li.

Hai huynh đệ khi thì phi thân, khi thì toát ra, chỉ thấy hai đạo bóng dáng nhỏ mạnh mẽ nhanh nhẹn, rất đáng yêu.

Trong mắt Hoàng Phủ Cận tất cả đều là ý thương thức, cầm lấy chén trà hóp nhẹ một ngụm. “Bọn chúng thật sự rất xuất sắc.”

“Nếu ngươi muốn, bao nhiêu người con xuất sắc đều có thể được đến.” Nhưng không cho phép có chủ ý với bọn chúng.

Hắn ngoái đầu nhìn lại, vẻ mặt còn thật sự nói: “Đáng tiếc ta từng đáp ứng qua thê tử của ta, kiếp này, chỉ muốn đưa nhỏ của mình nàng, về phần nữ nhân khác, ngay cả cơ hội cũng không có khả năng.”

Dạ Sở Tự bị hắn nhìn trong lòng run lên. Ý tứ của hắn...

Hắn tiếp tục tao nhã cười. “Năm đó là ta phá hư lời thề, chạm vào người không nên chạm, kết quả còn hại ta mất đi nữ nhân quan trọng nhất đây là trên trời đối ta trừng phạt, cho nên, những năm gần đây, ta đều dùng phương thức cấm dục đến trừng phạt chính mình.”

Nghe vậy, Dạ Sở Tự ngạc nhiên. Nàng không thể tin được, đường đường vua của một nước, thế nhưng thật sự sẽ vì nàng mà buông tha cho cả hậu cung?

Thật vậy chăng?

Sau hoa viên Hoàng phủ trình diễn một màn này, một nam tử mặc cẩm bào nguyệt sắc, cùng một tiểu nam hài mặc y bào cùng màu ngồi đối diện nhau.

Gương mặt hai người giống nhau, khí thế giống nhau, tay cũng cầm cây quạt, tư thái phẩy quạt nhẹ nhàng đều cực giống nhau.

Mà cách đó không xa, một thiếu niên khác thì cầm kiếm cùng một quyền kiếm phổ dốc lòng nghiên cứu. Cậu lùi lên, nhảy xuống, sử dụng kiếm bắt diệp nhạc hồ (*kinh khùng, đáng sợ*).

Hoàng Phủ Cận tao nhã thưởng trà, nhìn cách đó không xa. “Chân công không đủ, rất yếu, lực đạo ở cổ tay tuy lớn, lại dùng không đủ chính xác.”

Thuận miệng chỉ điểm vài câu, Bạch Huyền Li chỉ lạnh lùng liếc hắn một cái, lại tiếp tục nghiên cứu chiêu thức trong kiếm phổ.

Mà bên này, Bạch Huyền Duật cũng đồng dạng cầm lấy chén trà, tao nhã hóp nhẹ, hoàn toàn nhìn không ra cậu chẳng qua mới chỉ là một đứa bé bảy tuổi, trên khuôn mặt tuấn tú nhỏ nhắn lộ ra trầm ổn cùng cơ trí, cũng không phải người bình thường có thể biểu hiện ra đến.

Hoàng Phủ Cận thu hồi tầm mắt, ý cười trong suốt đánh giá đứa bé đối diện. “Nghe nói ngươi trời sinh thông minh, đã gặp qua là không quên được, được xưng là thần đồng giáng thế, thế nào, tương lai có nghĩ tới thì lấy công danh, vì triều đình góp sức hay không?”

Bạch Huyền Duật cười khẽ. “Công tử quá đề cao tôi, tôi chỉ là một đứa bé bảy tuổi, quốc gia đại sự, còn chưa đến phạm vi tôi cần lo lắng.”

Đối phương nhíu mày, lập tức thân nhiên cười, “Đúng vậy, ta thật ra quên ngươi vẫn là một oa nhi chưa dứt sữa, việc triều đình, ngươi sao có thể nhìn thấu.”

Hóp một ngụm trà, hắn vụng trộm đánh giá vẻ mặt của Bạch Huyền Dật, chỉ thấy mặt Bạch Huyền Duật mặc dù mang ý cười, nhưng mày không khỏi nhíu một chút, hiển nhiên không vui khi bị người khác dễ dàng xem thường.

Hoàng Phủ Cận trong lòng cười thầm, tiếp tục nói: “Lúc trước nghe nói triều đình gia tăng thu thuế từ dân chúng, lấy sung quốc khố, nay Doanh quốc phồn vinh phú cường, dân chúng giàu có và đông đúc, tăng chút thuế cũng là chuyện tốt, lấy của dân, dùng cho dân.”

Chỉ thấy đứa nhỏ đối diện hừ lạnh một tiếng. “Công tử xuất thân nhà đại phú, nộp thêm chút bạc, thật ra không ảnh hưởng cuộc sống xa hoa của ngươi, nhưng ngài có nghĩ tới hay không, một câu lấy của dân dùng cho dân của người, sẽ gia tăng bao nhiêu gánh nặng cho dân chúng? Tuy nói Doanh quốc giàu có và đông đúc, nhưng vẫn không hề thiếu nơi dân chúng thu nhập rất ít, gia tăng thu nhập từ thuế, tự nhiên sẽ tạo thành quẩn bách cho cuộc sống bọn họ, nếu triều đình thật muốn làm cho dân chúng an cư lạc nghiệp, cuộc sống trôi chảy, sẽ không dễ dàng gia tăng gánh nặng kinh tế của dân.”

Nói xong, cậu khinh dương hai hạ cây quạt. “Có câu là, người được lòng dân được thiên hạ, trăm ngàn năm qua, đế vương không phải bởi vì ích kỷ mà diệt vong sao? Nếu thật muốn làm một thế hệ minh quân, nên đồng tình lòng dân.”

Một phen nói khi thì sắc bén, khi thì nhu hòa, thực không giống lời của một đứa nhỏ bảy tuổi sẽ nói.

“Nga? Ngươi công nhiên khiêu khích triều đình như vậy, không sợ đương kim hoàng thượng nghe xong lời này sẽ trị tội ngươi?”

Bạch Huyền Duật nhướng mày. “Trời cao hoàng đế xa, tôi nói cái gì, hoàng đế làm sao có thể biết.” Nói xong, mắt liếc Hoàng Phủ Cận. “Hay là Hoàng công tử tưởng muốn làm thiếp nhân, đi triều đình cáo trạng ta, sau đó khiến cho Hoàng Thượng trị tội ta?”

“Ha ha ha...” Hoàng Phủ Cận ức chế không được cao giọng cười to, vươn tay dùng sức nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của hắn. “Ngươi là đứa nhỏ không chịu ăn nửa điểm ủy khuất! Phần giải thích lúc này của ngươi, ta sẽ nhớ kỹ.”

Giờ phút này, Bạch Huyền Duật mới giật mình thấy chính mình lại trúng kế hắn.

Cậu vẽ mặt hồi hận trừng mắt Hoàng Phủ Cận, oán hận hắn mỗi lần đều có thể dễ dàng dẫn chính mình mắc câu.

Hoàng Phủ Cận còn muốn tiếp tục trêu chọc, nhưng khoe mắt thoáng nhìn, Bạch Huyền Li đang luyện kiếm bay lên cây, bước chân không vững, ngã xuống.

Trong phút chốc, hắn cứ như bay về phía trước, một phen tiếp được đứa nhỏ kia, chỉ nghe đến thanh âm khách, hai tay đau muốn chết, nhưng hắn liều mạng chịu đựng, một lòng thầm nghĩ đừng để Bạch Huyền Li bị thương.

Đứa nhỏ kia tựa hồ cũng đã bị kinh hách không nhỏ, nằm ngửa trong khuỷu tay hắn, một đôi mắt to trong suốt gắt gao theo dõi hắn.

“Huyền Li...” Dạ Sở Tự đang bung chén thuốc, tính cho Hoàng Phủ Cận uống thuốc tắm bổ, tận mắt thấy một màn vừa nãy, mà một tiếng gậy kia, cũng không tránh được lỗi tai của nàng.

Nàng vội vàng tiến lên tiếp lấy Bạch Huyền Li, đánh giá cậu từ trên xuống dưới có bị thương hay không.

Bạch Huyền Li chưa bao giờ xuất khứ, đột nhiên bị người chú ý như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt đỏ bừng.

“Nương, con không sao, chẳng qua lúc này luyện công có chút thất thần.” Cậu nhỏ giọng giải thích.

Dạ Sở Tự trấn an con một trận, mới ngẩng đầu. “Vừa rồi... Cảm ơn ngài đã cứu con ta.”

Hoàng Phủ Cận cau mày, miễn cưỡng cười. “Đây là ta phải làm.”

Gặp hai đứa nhỏ kia tự lại hỏi thăm, hắn nhìn không được đem miệng tiến đến bên tai nàng. “Chẳng qua cánh tay của ta, giống như thật sự bị gãy.”

Trong nháy mắt đó, hắn thành công bắt được một chút đau lòng trong mắt nàng.

Từ sau ngày Hoàng Phủ Cận cứu Bạch Huyền Li, khi Hoàng phủ dùng bữa thường xuyên trình diễn --

Hoàng Phủ Cận tạm thời không thể cử động hai tay, đáng thương hề hề ngồi ở trước bàn ăn, dùng một loại ánh mắt gần như vô tội nhìn hai đứa nhỏ kia ghen trừng mắt chính mình.

Mà Dạ Sở Tự ở bên cạnh lại cau mày, bung bát com, giống như hầu hạ đứa nhỏ, hầu hạ nam nhân tạm thời không thể tự gánh vác cuộc sống kia.

Hắn nhu thuận há mồm, không chút khách khí tiếp nhận đồ ăn ngon nàng đút, hơn nữa còn ăn thật ngon. “Thật khát, ta còn muốn uống nước...” Lại là cái loại biểu tình vô tội này.

Dạ Sở Tự giật mình, lấy qua chén nước ấm hạ nhân đưa, nhẹ nhàng đưa tới trước mặt hắn, ôn nhu cho hắn uống xong.

Hoàng Phủ Cận cảm thấy mỹ mãn tiếp tục giả bệnh, yên tâm thoải mái nhận sự hầu hạ của nàng.

Hai tiểu tử ngồi đối diện hắn, một thì mắt lạnh, không tiếng động ăn đồ ăn trong chén, một lại cau mày, tất cả biểu tình đều là bất mãn.

“Nương, y thuật của người khi nào lại lùi bước? Đã sắp mười ngày, cánh tay người này sao lại chưa tốt hơn?”

Bạch Huyền Duật nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt Hoàng Phủ Cận. Người này rõ ràng là cố ý, cả ngày giả vờ yếu ớt, tranh thủ sự đồng tình của nương, còn trình diễn hình ảnh tức chết người lại không đền mạng ở trước mặt hai bọn họ.

Hừ! Tâm của nương cậu tốt cũng không đại biểu tâm của cậu cũng tốt.

Tuy rằng nam nhân này lúc trước là vì cứu đệ đệ mới bị gãy cánh tay, nhưng trải qua sự trị liệu điều dưỡng của nương, cánh tay hắn đã sớm không có gì đáng ngại, hắn còn muốn giả bộ tới khi nào?

Dạ Sở Tự trong khoảng thời gian ngắn không biết làm sao. Từ ngày Hoàng Phủ Cận vì cứu Huyền Li mà bị thương cánh tay, nàng thật là áy náy một chút.

Đáy lòng rõ ràng biết hắn đang giả vờ yếu ớt, nhưng nhìn đến bộ dáng ngay cả chiếc thìa cũng cầm không được của hắn, nàng nhìn không được đau lòng. Nguyên bản nàng cũng không muốn xen vào việc của người khác, dù sao trong phủ này người hầu trên dưới thành đàn, còn sợ không có người hầu hạ cuộc sống của hắn sao. Nhưng mới mấy ngày, khi nàng tận mắt thấy nha đầu trong phủ hầu hạ hắn, đáy lòng lại nổi lên hơi hơi ghen tuông.

Hoàng Phủ Cận ngoài miệng chưa nói cái gì, nhưng sắc mặt cũng không tốt lắm, hắn được nha hoàng hầu hạ, trên mặt mấy tiểu nha đầu kia lại thường nổi lên màu hồng biểu hiện thẹn thùng, ngẫu nhiên còn cố ý cọ cọ trên người hắn, muốn câu dẫn hắn.

Nàng thật sự nhìn không được, liền tiếp nhận chuyện này, lấy cái cớ “Nếu ta là đại phu, như vậy tất cả nên là ta “Chăm sóc”, từ nay về sau gánh vác trách nhiệm hầu hạ hân.

Nguyên bản khuôn mặt tuấn tú luôn có vẻ không vui, lập tức rộng mở trong sáng, thềm ăn gia tăng không ít, còn thập phần nghe lời uống thuốc nàng mỗi ngày chuẩn bị cho hân.

Hai người sớm chiều ở chung, tuy rằng hân chưa từng nói cái gì, nhưng trong mắt tình ý dạt dào, nàng muốn tránh cũng tránh không xong.

Hoàng Phủ Cận cười liếc Bạch Huyền Duật một cái. “Nếu người đau lòng nương của người làm lưng quá vất vả, như vậy nhiệm vụ này ta không ngại giao cho người tới làm, như thế nào? Có muốn học bộ dáng nương người đến hầu hạ bản công tử không?”

Bạch Huyền Duật thông minh tự biết không phải đối thủ của hân, tuy rằng đối phương tươi cười mê người, ngữ điệu thân thiết, nhưng trực giác nói cho cậu biết tám phần là bên trong có quỷ kế gì.

Mà Bạch Huyền Li đang cố gắng ăn cơm bên cạnh cũng ý vị thâm trường nhìn Hoàng Phủ Cận một cái, ngày thường cực ít nói chuyện, cũng không đại biểu cậu ngốc.

Từ lần trước sau khi được hân cứu, cậu cảm thấy có chỗ nào không thích hợp.

Cho nên thường thường vụng trộm đánh giá Hoàng Phủ Cận, nếu ánh mắt hai người đụng vào nhau, cậu sẽ giả bộ dường như không có việc gì đem ánh mắt chuyển hướng nơi khác.

Hoàng Phủ Cận cũng không vạch trần cậu.

“Tốt lắm, hai người các người không có việc gì làm lại ằm ỷ trên bàn cơm.” Dạ Sở Tự đem một miếng đồ ăn cuối cùng nhét vào trong miệng hân, trong miệng nửa là canh cáo, nửa là giận dữ, không khí như vậy, cực kỳ giống một nhà bốn người ằm ắp.

Hoàng Phủ Cận ý vị thâm trường cười cười, trong giọng nói mang theo sùng nịch. “Nghe lời cậu, ta không cùng bọn chúng ằm ỉ nữa.”

Dạ Sở Tự trong lòng rung động, biết rõ hân lúc trước đề nghị mình vào ở nơi này, cũng không đơn giản là chữa bệnh như vậy, nàng cũng làm tốt tất cả ứng đối, nhưng chết tiệt! Một khi bị hai trông mắt thâm tình chân thành của hân nhìn chăm chú, nàng vẫn luôn hăm.

Bạch Huyền Duật sâu sắc đánh giá thần sắc của bọn họ, gắp sắc mặt mẫu thân của mình đỏ lên, cậu âm thầm bắt đắc dĩ, nhìn không được khụ khụ, khiến cho hai người chú ý.

“Nương, thời tiết có chút lạnh, thân thể người sợ lạnh, lại từng bị phong, nhớ rõ sớm tối gì cũng phải mặc nhiều áo chút, miễn cho sinh bệnh, người lại rất sợ uống thuốc, chỉ biết hại con cùng Huyền Li lo lắng.”

Cậu vừa nói, một bên lặng lẽ tìm hiểu phản ứng của Hoàng Phủ Cận, khi cậu nói đến phong, thành công nhìn được một chút tối tăm trên mặt đối phương.

“Sở Tự, trước kia nàng từng bị phong sao?”

“Đều là chuyện quá khứ, không đề cập tới cũng thế.” Huyền Duật quả nhiên thông minh, biết mỗi lần nhắc tới tràng đại hoạ vô tình kia, sẽ thành công gọi lên thương cảm trong lòng nàng, cũng làm cho thái độ của nàng đối Hoàng Phủ Cận lạnh xuống vài phần.

“Nương của tôi từng bị người xấu hãm hại, bị lừa lớn làm phong, nếu không phải sau đó ông ngoại của ôi đem nàng đặt trong hàn băng trị liệu, chỉ sợ sớm vì tâm hoá công thân mà chết, sau đó tuy rằng thân thể tốt lắm, nhưng nguyên bản thân đã sợ lạnh, càng không chịu nổi một tia mát.” Tất cả trải qua thuở nhỏ, Bạch Huyền Duật vẫn ghi nhớ trong lòng.

Nghe ông ngoại nói qua, cậu cùng đệ đệ có thể bảo trụ tính mạng, tất cả đều là nương không để ý tính mạng của mình cố gắng đòi lấy.

“Huyền Duật, không được nói lung tung!”

“Sở Tự...” Hoàng Phủ Cận một phen bắt được tay nàng, kích động hỏi: “Nàng... Thật sự bị trận đại họa kia...”

“Không có việc gì.” Nàng lạnh lùng bỏ tay hân ra. “Huyền Duật Huyền Li, thời gian không còn sớm, nhanh chút đi học đường (*lớp học*) học bài.”

Hai đứa nhỏ kia không cần phải nhiều lời nữa, cơm nước xong, đứng dậy rời đi, không để ý tới vẻ mặt phức tạp của Hoàng Phủ Cận, khi đi đến cửa, Bạch Huyền Li hồi lâu chưa hé răng quay đầu nhìn mẫu thân liếc mắt một cái.

“Nương, vô luận như thế nào, cây thuốc Chu Thần Tiên (*tên*) kia con sẽ tìm đến cho người.”

Không hề dự báo, Hoàng Phủ Cận bỗng nhiên biến mất.

Tuy rằng đột nhiên không thấy hân, Dạ Sở Tự cũng giả bộ thành một bộ dáng không để ý.

Nhưng, khi hân vô thanh vô tức chạy như vậy, cũng không thông tri nàng một tiếng, tâm tình tự nhiên không tốt.

Nàng nguyên bản kiên trì cùng hấn phân rõ giới hạn, nhưng mấy ngày nay ở chung, hấn một mặt ản ản, thoái nhượng, che chở, săn sóc, tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng nàng dần dần triệt hạ lòng phòng vệ.

Nhưng hấn đột nhiên mấy ngày không về, đây tính cái gì?

Gần tối, Dạ Sở Tự đang nấu thuốc, trong lúc vô ý nghe được hai nha đầu nói chuyện phiếm--

“Công tử mấy ngày chưa về, cũng không biết đi nơi nào, thật đúng là làm người ta lo lắng!”

“Có cái gì lo lắng, ngày hôm qua ta nghe Lí thị vệ nói, công tử chúng ta đi Phúc Mãn Lâu, bị vài cái cô nương cuốn lấy, nghe nói công tử có hứng thú với bộ dáng của một cô nương trong đó.”

“Người là nói công tử coi trọng cô nương ở Phúc Mãn Lâu?”

“Có cái gì không thể? Công tử dù sao cũng là nam nhân, tìm hoa vãn liễu, cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

“Cô nương ở Phúc Mãn lâu kia sao có thể so sánh với Bạch thần y, chỉ bộ dạng, cũng kém rất lớn.”

“Người là đưa ngọc, Bạch thần y tuy xinh đẹp, chung quy là một miếng đậu hũ ăn không được, công tử chúng ta làm sao thanh cao, còn không phải giống người khác cần giải quyết nhu cầu cơ thể sao.”

“Nha đầu chết tiệt kia, lời này đừng để công tử nghe được, bằng không sẽ lột da của người ra.”

Phúc Mãn lâu là tiệm cơm nổi danh ở Dương Châu, nhớ rõ trước đó vài ngày nàng lên núi hái thuốc, tay của Hoàng Phủ Cận đã khỏi hẳn, hấn liền cương quyết đòi đi theo.

Hai người một mỗi một ngày, khi trở lại trong thành, hấn liền đề nghị tìm một quán thật tốt ăn một chút.

Không ngờ Phúc Mãn lâu chẳng những trang hoàng xa hoa, đồ ăn mỹ vị ngon miệng, liền ngay cả phục vụ đều có thể nói là hạng nhất.

Nơi đó dường như một đám thị nữ xinh đẹp như hoa hầu hạ bên cạnh, nhìn thấy Hoàng Phủ Cận một thân quý khí, tuấn mỹ bức người, một đám chủ động tới gần hấn.

Hấn chẳng những không có chống đẩy, ngược lại còn cùng các nàng trò chuyện với nhau thật vui.

Dạ Sở Tự thật sự nhìn không được, buông chiếc đĩa, xoay người bước đi. Hoàng Phủ Cận thấy nàng bị chính mình chọc giận, vội vàng đuổi theo, hảo ngôn hảo ngữ khuyên giải, còn nói trong lòng trong mắt mình chỉ có mình nàng, làm sao có thể coi trọng dòng chi tục phận này.

Không để ý phản kháng của nàng, hấn dám đem nàng ôm vào trong ngực, thanh âm ôn nhu dỗ hảo một trận, mới thoảng vượt xuống tức giận của nàng.

Không nghĩ tới lúc này hấn lại chơi trò mất tích, trong phủ lại truyền nhau hấn đi Phúc Mãn lâu hàng đêm mất hồn.

Nghe đến đó, Dạ Sở Tự đã không có tâm nghe tiếp, khi nghe đến cô nương ở Phúc Mãn Lâu, đáy lòng tức giận lập tức xông lên ốt.

Nói cái gì dòng chi tục phận nhập không được mắt hấn, nói cái gì trong lòng hấn chỉ có mình nàng, kết quả không phải không chịu nổi cô đơn, tìm hoa vãn liễu sao.

Ban đêm hơi có gió thổi cô lay, nàng liền đứng dậy dựng thẳng tai lắng nghe, vừa ngóng trông hấn hồi phủ, vừa hận chính mình đến lúc này, còn quan tâm hấn.

Cứ lặp lại mấy ngày như vậy, tính tình Dạ Sở Tự càng phát ra không tốt, sắc mặt cũng khó nhìn vài phần.

“Nương, người gầy!”

Gần tối hôm nay, Bạch Huyền Duật đi vào trong phòng nàng, ánh mắt sắc bén đánh giá khuôn mặt hiện vẻ tái nhợt của nàng.

Dạ Sở Tự đang lật xem sách thuốc giống như bị con nói trúng tâm sự, âm thầm cá kinh, nhưng ở mặt ngoài giả bộ làm như không có việc gì ngẩng đầu.

“Huyền Duật nói bậy bạ gì đó, nương sao lại gầy? Chẳng qua gần đây thời tiết trở lạnh, thân mình có chút không khoẻ thôi.”

Bạch Huyền Duật thông minh dữ dội, tiếp cận thân mình nàng, cầm lấy tay nàng.”Nương, có phải bởi vì vị Hoàng công tử kia đã nhiều ngày chưa về, mới khiến người tâm không yên hay không?”

Nàng thàn than dường như một đứa con thông minh thật sự không phải chuyện tốt.

Nàng giận trừng con một cái. “Ta mới không có, chẳng qua nương hiện tại là đại phu của hấn, có trách nhiệm quan tâm bệnh tình của hấn, lúc trước đâu có, mỗi ngày đúng hạn uống thuốc ta nấu, nhưng hiện tại lại ...”

Nói tới đây, nàng phiền muộn lại liếc con một cái, “Con vẫn là một đứa trẻ, nói việc này, con cũng không hiểu.”

Không hề để ý tới con, nàng tiếp tục lật xem sách thuốc trên tay.

Bạch Huyền Duật một bộ hiểu rõ trong ngực đậm cười. “Con có thể sánh bằng nương, hiểu nhiều lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Hoàng Phủ Cận chậm chạp chưa về, Dạ Sở Tự vừa lo lắng, vừa phiền muộn, từng thử hỏi người hầu tin tức của hắn, nhưng bọn họ cũng hoàn toàn không biết gì cả.

Thời tiết trở lạnh, buổi tối lại ngủ không tốt, mấy ngày ép buộc xuống, nàng nhiễm phong hàn, cho dù nàng là diệu thủ thần y, vẫn sinh bệnh như cũ.

Nàng tuy rằng mỗi ngày tiếp xúc các loại thảo dược, nhưng chính mình cũng là người liều mạng không chịu đựng vào một ngụm.

Hai huynh đệ Bạch Huyền Duật thấy mẫu thân bị bệnh, gấp đến độ ở trước giường đảo quanh, cho dù phân phó phòng bếp nấu thuốc xong, hai tiểu tử kia dùng thủ đoạn cả người, cũng không thể khuyên mẫu thân uống thuốc được.

Khi Hoàng Phủ Cận trở lại bên trong phủ, nghe hạ nhân nói Dạ Sở Tự bị bệnh, hắn khẩn cấp tìm đến phòng ngủ của nàng, nhìn thấy chính là hai đứa bé, một người đóng vai phản diện, một người làm mặt đen, giống như đồ đứa nhỏ đồ nàng đang nghiêm lại khuôn mặt tái nhợt uống thuốc.

Nhìn bát thuốc tối như mực, nàng lại cố chấp chết cũng không chịu chạm vào một chút.

“Nương, người bị bệnh, không uống thuốc, thân thể hội càng ngày càng suy yếu, chẳng lẽ ngươi liền nhẫn tâm làm cho con và Huyền Li lo lắng cho người sao?” Bạch Huyền Dật nhu thuận có hiểu biết lấy chén thuốc qua. “Nương, người phải uống một chút, nghe lời, nhanh chút uống thuốc đi...”

Dạ Sở Tự một ngụm cũng không muốn uống, hơn nữa trên mặt tràn ngập biểu tình chán ghét.

Thấy thế, Hoàng Phủ Cận phong trần (*long đong ở ngoài*) mệt mỏi, đi đến trước giường, thấy thần sắc có bệnh của nàng, không khỏi vừa đau lòng vừa tức giận. “Tại sao ta mới không ở mấy ngày, liền bệnh thành như vậy?”

Hai đứa con thấy hắn đột nhiên xuất hiện, đầu tiên là hoảng sợ, tiếp theo, Bạch Huyền Li sắc mặt không tốt trừng hắn một cái.

“Còn không đều là vì ngươi...”

“Huyền Li!” Bạch Huyền Duật cảnh cáo trừng mắt nhìn đệ đệ một cái, rồi sau đó lạnh lùng cười nói: “Hoàng công tử, ở bên ngoài phong lưu xong rồi, rốt cục nghĩ đến chính mình còn có một tòa phủ đệ.”

Hoàng Phủ Cận không hiểu bọn chúng vì sao đột nhiên đối chính mình có địch ý sâu như vậy, nhưng hắn một lòng toàn đặt ở trên người Dạ Sở Tự, cũng không để ý tới bọn chúng khiêu khích.

Ngồi xuống ở mép giường, hắn một tay phủ lên cái trán nóng như lửa đốt của nàng, lại nhìn về phía chén thuốc đã muốn nguội lạnh kia, giận dữ khiến trách. “Đã không phải là đứa bé, sao lại còn tùy hứng như vậy? Nàng rốt cuộc muốn bao nhiêu người bởi vì ngươi lo lắng hãi hùng, mới bằng lòng hiểu chuyện một chút?”

Miệng trách cứ, nhưng động tác lại rất mềm nhẹ, hắn quay đầu nhìn hai đứa con một cái. “Các ngươi trước đi ra ngoài đi, nơi này giao cho ta.”

Hai huynh đệ vẫn đứng ở tại chỗ không chịu đi. Hoàng Phủ Cận đậm cười. “Hay là các ngươi còn có phương pháp tốt hơn cho nương các ngươi ngoan ngoãn uống được?”

Hai người nhìn nhau, trao đổi lẫn nhau một ánh mắt không thể nề hà (*không còn cách nào*), do dự một lát, cuối cùng lựa chọn rời đi.

Dạ Sở Tự thân mình vô lực trước mặt một mảnh mơ hồ, phút chốc cảm thấy bị một đôi bàn tay to bế lên.

Người được hương vị của hắn, nhiều ngày đến tưởng niệm cùng lo lắng, cùng với nghi kỵ và bất mãn ở sâu trong nội tâm, trong nháy mắt toàn bộ bùng nổ.

“Buông ra!” Cũng không biết là giận mình, hay là giận hắn, Dạ Sở Tự muốn tránh thoát hắn, nhưng lại bị hắn vây chặt chẽ ở trong lòng.

“Nàng rót cuộc đang giận cái gì? Ta mới không ở vài ngày, Nàng liền sinh bệnh, thật không biết này bảy năm Nàng làm sao mà sống.” Hấn cầm chén thuốc đưa tới bên môi nàng. “Nhanh chút uống hết thuốc, nếu Nàng lại bệnh nữa, không biết bao nhiêu người vì Nàng thương tâm khổ sở.”

Dạ Sở Tự không nói từng mắt nhìn hấn.

Khi không gặp mặt, nghĩ kỹ nhớ kỹ; sau khi gặp mặt, không khỏi oán hận.

Thấy nàng như cũ không chịu thỏa hiệp, Hoàng Phủ Cận nhin không được cười xấu xa. “Sở Tự, Nàng là không phải muốn ta dùng cái loại phương thức này uy Nàng uống được? Chỉ cần ngươi nói một tiếng, ta liền thỏa mãn Nàng.”

Nói xong, hấn thật sự bung chén thuốc lên, muốn đưa đến bên miệng mình.

Dạ Sở Tự đột nhiên nhớ tới nhiều năm trước khi mình không chịu uống thuốc, hình ảnh hấn dùng miệng uy mình uống, hai gò má không khỏi đỏ lên.

“Ta... Ta mới không có ý tứ đó.”

Nàng giả vờ muốn lấy đi chén thuốc trong tay hấn, Hoàng Phủ Cận cười cầm chén thuốc đưa đến trước mặt nàng, cẩn thận uy nàng uống xong.

“Rõ ràng đã là nương của hai đứa nhỏ, sao lại vẫn có tính tình của đứa bé. Nói cho ta biết, lần này lại đang khó chịu ảmĩ cái gì?” Hấn cũng không xem nhẹ địch ý hai đứa con đối với mình.

Uống thuốc xong, Dạ Sở Tự tức giận trừng hấn một cái. “Ngươi không phải đi Phúc Mãn lâu tìm cô nương sao, còn trở về làm chi?” Trên mặt nhiễm đầy vẻ oán giận.

“Ta khi nào đi tìm cô nương ở Phúc Mãn lâu?” Hấn đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ (*hiểu ra*), nhin không được bật cười. “Nàng sẽ không vì chuyện này... Nàng thật là tiểu ngu ngốc!”

Nói xong, hấn từ trong lòng lấy ra một chiếc bọc tinh xảo, sau đó thật cẩn thận mở ra, Dạ Sở Tự vốn không nghĩ để ý đến hấn, mà sao khi cái bọc mở ra, nàng không khỏi sùng sốt.

“Đây... Đây là thần tiên thảo?” Nàng không thể tin được khẽ gọi nhìn cái cây màu xanh biếc còn dính nước bùn kia, hiển nhiên vừa ngắt không lâu.

Nàng từng ở sách thuốc xem qua hình vẽ của loài cây này, nghe nói năm mươi năm mới sinh trưởng một lần, hơn nữa lại là sinh trưởng ở nơi lạnh lẽo cực độ, ngàn vàng khó mua, thể gian khó tìm.

Nguồn bệnh của nàng, phải dùng loại thần tiên thảo này làm thuốc dẫn, năm đó phụ thân nghĩ hết phương pháp, cũng không tìm được nó, không nghĩ tới hấn lại tìm được.

Đối mặt ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của nàng, Hoàng Phủ Cận giương cười. “Tuy rằng nàng không chịu nói, nhưng ta tra được nguồn gốc bệnh của nàng phải dùng cây thần tiên thảo này mới có thể trị liệu, cho nên những ngày trước ta không ngừng ở bên ngoài tìm kiếm nó, đã trải qua một phen trắc trở, cuối cùng trời không phụ người có lòng.”

Miệng hấn nói thật dễ dàng, nhưng chuyện bên trong, cho dù ba ngày ba đêm cũng chưa nói xong.

Dạ Sở Tự thông minh sâu sắc, thấy hấn rõ ràng gầy yếu vài vòng, trên mặt còn mang theo vẻ mệt mỏi, liền biết thứ này tìm đến không dễ.

Tầm mắt dời xuống, thấy y bào của hấn nhiễm vài đạo vết máu, chỗ cổ tay còn có chút trầy da, nàng lấp bắp kính hãi.

Hoàng Phủ Cận vội vàng đưa cánh tay giấu đến phía sau, như cũ cười đến vân đạm phong khinh (*thật nhẹ nhàng*). “Bất quá là trầy da một chút, không có trở ngại, nhưng thật ra nàng, cư nhiên hiểu lầm ta đi Phúc Mãn lâu tìm cô nương, thật sự nên phạt.” Hấn trừng phạt đánh nhẹ vào hông nàng dưới lớp chăn. “Ta không đáng cho nàng tin tưởng vậy sao?”

“Nhưng là, ta nghe những hạ nhân nói.”

“Hạ nhân nói cái gì nàng đều tin tưởng?”

Hấn vô lực thở dài. “Ta thật là đi tìm cô nương ở Phúc Mãn lâu, nhưng nàng cũng nên hỏi một chút ta vì sao tìm các nàng. Ngày đó ở Phúc Mãn lâu, ta trong lúc vô ý nghe thấy có người nhắc tới thần tiên thảo, sau lại hỏi ra, mới biết được nguyên lai có một cô nương xướng khúc quê ở phương bắc, nàng biết làm sao có thần tiên thảo, những ngày đó vội vàng tìm nàng gặt hái, sau đó dẫn theo vài thị vệ bên người ra roi thúc ngựa đi phương bắc, theo lời cô nương kia, tìm mấy ngày, mới tìm được nó.”

Hấn nhéo nhéo hai má của nàng, mắt lộ bất đắc dĩ. “Không nghĩ tới lại khiến nàng hiểu lầm ta đi bên ngoài tìm cô nương.”

Nói tới đây, hấn đột nhiên nở nụ cười. “Bất quá Sở Tự, đây là không phải cho thấy rằng, nàng vẫn để ý ta sao?”

“Ta mới không...” Vẻ mặt nàng xấu hổ vì bị người nói trúng tâm sự, vừa định cãi lại, hấn đột nhiên ôm chặt nàng.

“Tốt lắm, ta biết, mặc kệ nàng có để ý ta hay không, cũng không trọng yếu, chỉ cần trong lòng nàng biết, ta để ý nàng, không thể không có nàng, vậy đủ”

“Bây năm nay, ta mỗi ngày đều vượt qua trong hối hận, thường xuyên mơ thấy thi thể bị đốt trọi trong lãnh cung kia, có đôi khi nàng hội đột nhiên biến thành mặt của nàng, đầu đầy máu, khóc nói cho ta biết, nàng rất đau, ta muốn cầm lấy tay nàng, đem nàng ôm vào trong ngực, nàng lại đột nhiên biến mất, loại ác mộng này, ta không muốn trải qua nữa, may mắn nàng còn sống, Tụ nhi của ta...”

Gắt gao đem nàng ôm ở trước ngực mình, giống như buông lỏng tay, nàng sẽ xoay mình biến mất, loại cảm giác bất an này, làm thân mình hắn run lên.

Dạ Sở Tụ cũng cảm nhận được cái loại bất an này, nhẹ nắm bàn tay to của hắn, ngăn khuôn mặt nhỏ nhắn lên. “Cận...”

Nhìn hắn, nàng biết, chính mình chung quy là không thể quên hắn.

“Thiếp cũng đã cho rằng thiếp sẽ chết trong tràng lửa lớn kia, ngày đó chung quanh đều là khói dày đặc, thiếp lúc ấy thật sợ hãi, là Thái Lâm đã cứu thiếp, nhưng cô ấy lại bị một đoạn xà nhà cháy rớt xuống làm bị thương, khi cha thiếp đến, thiếp muốn hôn mê bất tỉnh, sau, thiếp mới biết được Thái Lâm đã bị xà nhà rớt trúng chết tại chỗ, cha thiếp liền tương kế tựu kế, đem miếng ngọc chàng tặng thiếp đặt ở trên người Thái Lâm, muốn tạo thành hiện trường giả thiếp đã bị chết cháy”

“Thiếp tuy rằng được cứu ra ngoài cung, mà trên người đều bị bỏng nhiều chỗ, còn có mang, cha thiếp vì cứu thiếp, nghĩ hết tất cả biện pháp, thiếp thậm chí không dám nghĩ lại, những ngày đó thiếp đến tột cùng là làm sao sống lại.”

“Thực xin lỗi...” Hắn gắt gao ôm thân thể gầy yếu mềm mại của nàng, không dám đi tưởng tượng trường hợp tàn khốc này. “Ta biết nói lại thực nhiều lời xin lỗi, cũng không thể bù lại sai lầm năm đó ta phạm phải, nếu không phải ta nhất thời hồ đồ, để nàng...”

Hắn nghẹn ngào, trong mắt tràn đầy tự trách. “Ta sẽ không vì chính mình tìm cớ giải vây, nếu nàng cảm thấy ta không đáng tha thứ như cũ, ta sẽ kiên nhẫn chờ, bất luận là bảy năm, mười năm, hai mươi năm, ta nguyện ý dùng thời gian cả đời đi bù lại, chỉ cần... nàng cho ta cơ hội này.”

Dạ Sở Tụ nghe xong lòng chua xót. Hắn là một nam tử cao ngạo như thế nào, tay cầm quyền cao trong thiên hạ, nữ tử ở thế gian mặc hắn chọn lựa, nhưng hắn lại duy độc đối chính mình si tình chờ đợi.

Nàng biết năm đó một câu ân đoạn nghĩa tuyệt của nàng, làm thương tổn lòng hắn, cũng thương tổn lẫn nhau, thậm chí gây nên bảy năm chia cách của bọn họ.

Nếu nàng đồng ý thoái nhượng từng bước, thương tổn này, có phải cũng sẽ không phát sinh hay không?

Trương lai không thể biết, nhưng bảy năm nay chính mình chưa từng quên hắn, mỗi lúc đêm khuya, càng là tưởng niệm cái ôm ấp của hắn, tất cả của hắn.

Không nghĩ về sau lại hối hận, nàng hai tay ôm chặt lấy cổ hắn. “Cận, mặc kệ kiếp này ai phụ ai, thiếp cũng không muốn lại bỏ lỡ!”

Một câu không muốn bỏ qua, hứa hẹn tất cả.

Hoàng Phủ Cận biết, Tụ nhi của hắn, lại trở về bên người hắn, đối với hạnh phúc không dễ đến này, lần này hắn thật cẩn thận che chở.

Từ sau khi Tụ nhi uống thần tiên thảo mà hắn thiên tâm vạn khổ đạt được, thân mình sợ lạnh xác thực được cải thiện.

Hai tiểu tử kia thấy sức khoẻ mẫu thân tốt rất nhiều, cũng mở rộng lòng, nhưng vẫn khắp nơi đề phòng hắn.

Tuy rằng bọn họ ngoài miệng không nói, nhưng hắn xác định bọn họ khẳng định biết quan hệ của mình và bọn họ.

Hắn từng lên hỏi qua Tụ nhi, nàng chưa từng đề cập với bọn họ phụ thân là ai, bọn họ cũng chưa từng hỏi qua.

Sau khi bệnh của Tụ nhi khỏi, hai người vô ý trở nên vô cùng thân thiết, hai huynh đệ mỗi lần nhìn thấy, đều lộ ra ánh mắt cảnh cáo.

“Mặc kệ ngài đến tột cùng đùa giỡn quý kẻ gì, tôi cảnh cáo ngài, nếu nương của tôi bởi vì ngài mà bị thương, tôi tuyệt sẽ không bỏ qua ngài!” Một buổi sáng sớm, Bạch Huyền Li ngày thường rất ít mở miệng đề thấp tiếng nói, uy hiếp trừng hắn một cái.

Hoàng Phủ Cận nhún mày, chỉ cảm thấy thú vị.

Bạch Huyền Duật một tay khoát lên vai đệ đệ. “Nương trước kia bị người xấu khi dễ, là vì bên người nàng không có người che chở nàng, bắt quá hiện tại...” Cậu có dụng ý khác nhìn Hoàng Phủ Cận một cái. “Những người muốn khi dễ nương nếu có hành vi gì xấu, hậu quả tự hành phụ trách.”

Hoàng Phủ Cận nửa ngồi xổm xuống trước mặt hai đứa nhỏ kia, thấy bọn chúng kiêu căng cùng chính mình đối diện, hiển nhiên là thật lâu thật lâu trước kia, cũng đã biết thân phận chân chính của hắn.

Chẳng qua bọn chúng chưa bao giờ chịu thừa nhận, cũng không để người cha như hắn để vào mắt, càng đáng sợ là, bọn chúng khẳng định biết chuyện xảy ra năm đó, mới có thể đối hắn địch ý sâu như vậy.

Bắt quá, hiện tại cũng không phải lúc hắn truy vấn bọn chúng làm sao biết chân tướng.

Bên môi Hoàng Phủ Cận giờ lên nụ cười tự phụ. “Hai đứa các con đừng khí khả gia (*can đảm đáng khen*), nhưng ta muốn nhắc nhở các con một câu,

tổng có một ngày, ta sẽ cho các con ngoan ngoãn gọi ta một tiếng...” Lời không nói ra miệng nhưng trong lòng mọi người đều biết rõ ràng.

Không đợi bọn chúng có phản ứng gì, hấn đã đứng dậy giương cây quạt xoay người rời đi.

Hai huynh đệ tức giận trừng mắt bóng dáng thon dài cao ngất của hấn.

Hoàng Phủ Cận không có quay đầu, lại biết chính mình thành công bắt bẻ hai tiểu quỷ kia.

Tuy rằng rất muốn nghe bọn chúng kêu mình một tiếng cha, nhưng hấn không vội, còn nhiều thời gian.

Sau khi đưa hai đứa con đi học đường, Dạ Sở Tự đề xuất phải về y quán một chuyến, bởi vì lúc này rất nhiều dân chúng đều tới cửa cầu trị.

Hoàng Phủ Cận không phản đối nàng, giống như ngưi bị đường quán quít lấy nàng hỏi y quán.

Từ sau khi hai người giải thích hết hiềm nghi, khi ở chung một mình, thì hơn phân nửa đều như muốn nói hết tất cả chuyện đã phát sinh trong bảy năm nay, nhưng Tự nhi cực ít hỏi đến chuyện trong cung.

Hấn từng thử muốn nàng cùng mình hồi cung, nhưng nhắc tới đến đề tài này, nàng sẽ thông minh tránh đi, liên tục mấy ngày, Hoàng Phủ Cận có chút nóng nảy.

Tuy rằng lần này ra kinh, hấn đã an bài Tư Đồ Thanh giúp mình xử lý quốc sự, nhưng nước không thể một ngày không có vua, hấn ra cung cũng có một đoạn thời gian, nếu không trở về, sợ sẽ xuất hiện náo động.

Hấn lại không thể bắt buộc Tự nhi hồi cung, không khỏi cảm thấy phiền não.

Hai người đi tới y quán, đã muốn có bệnh nhân chờ lâu ngày, Dạ Sở Tự vội vàng giúp người ta xem bệnh, Trung Phúc ở một bên hầu hạ.

Hoàng Phủ Cận liền nhàn nhã ngồi ở một bên, lẳng lặng đánh giá nàng.

Bảy năm qua, cô gái ngây ngô xinh đẹp trước kia, đã muốn lột xác thành tuyệt sắc giai nhân hôm nay, cổ hơi thờ độc đáo đầm nhã trên người nàng, mê hoặc mắt hấn như cũ.

Từ xưa để vương thế thiếp thành đàn, mà hấn, lại chỉ thương một mình nàng, đời này kiếp này, không bao giờ có thể buông tay nữa.

Bảy năm trước sinh ly tử biệt, đã chặt đứt tình niệm (có thể xem như là tình yêu) của hấn, nay nàng chết đi sống lại, là trên trời nhìn thấy thương xót hấn, hấn sẽ quý trọng, hảo hảo giữ lấy bảo bối mất rồi lại phục này.

Trong lòng đang nghĩ tới, bên tai truyền đến một đạo tiếng kêu sợ hãi.

“U U”

Khi hoàn hồn, chỉ thấy một nam tử chừng mười tám, chín tuổi, mặt quan như ngọc, cả người quý khí, đi thẳng về phía Dạ Sở Tự, tiến lên bắt lấy hai tay của nàng.

“U U, là ta a, ngài còn nhớ rõ ta không? Ta là Tiểu Cát a.”

Nàng hoảng sợ, vội cẩn thận đánh giá một lát, đột nhiên giật mình kêu to, “Tiểu Cát?”

“Đúng vậy đúng vậy, U U còn nhớ rõ ta.” Tiểu Cát vẻ mặt kích động.

“Ba năm trước đây ngài đã cứu ta, ta đã tự nói với mình, ngày gặp lại, ta nhất định phải cưới ngài làm vợ. Lúc trước ngài chê ta tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, nhưng năm nay ta đã mười tám tuổi, U U, ngài có bằng lòng gả cho ta hay không, làm thê tử của ta? Ta sẽ đối với ngài thật tốt, cả đời thương ngài yêu ngài, nha, đúng rồi, còn có hai bảo bối đáng yêu của ngài, vài năm nay, ta mỗi ngày ngóng trông để cho hai đứa nhỏ kia kêu ta một tiếng cha đây.” Hấn tự đem mục đích của bản thân nói xong, hoàn toàn không đem người bên ngoài để vào mắt.

Dạ Sở Tự bị hấn dọa ngốc, trong khoảng thời gian ngắn không thể suy nghĩ.

Hoàng Phủ Cận nghe xong, trong lòng giận dữ.

Nhưng hấn nhìn xuống táo bạo, đứng dậy đi về phía bọn họ, dùng cây quạt xếp một phen tách nam tử và Dạ Sở Tự ra, bên môi mang theo ý cười trong trêu nhưng lạnh lùng.

“Vị công tử này, nam nữ thụ thụ bất thân, mời ngài tôn trọng chút.”

“Nga? Như vậy ngài là ai?”

Hoàng Phủ Cận trấn định tự nhiên, lại không xem nhẹ ánh mắt khôn khéo chột lóe lên của đối phương, vừa liếc mắt một cái hấn liền nhìn ra, tiểu tử này nặc dù bề ngoài bất cần đời, kì thực là người không dễ chọc.

“Ta là ai, ngươi tạm thời còn không có tư cách biết.” Trong lời nói, vẫn không mất kiêu căng tao nhã.

“Không tư cách sao?” Tiểu Cát ý vị thâm trường đánh giá hần một cái, gương mặt nguyên bản mỉm cười, càng trở nên thâm trầm.

Hoàng Phủ Cận mặc dù cười nhạt, nhưng hai người quen biết nhiều năm, Dạ Sở Tụ đã nhìn ra, đây là điềm báo hần sắp tức giận.

“U U! Mặc kệ người này là ai, ta chỉ hỏi nàng, nàng có bằng lòng gả cho ta làm vợ, đời này kiếp này, để cho ta tới chăm sóc nàng hay không?”

“Nàng sẽ không gả cho ngươi.” Hoàng Phủ Cận thản nhiên tự tại giương cây quạt như trước, nhưng trong mắt đã muốn dần dần lạnh như băng.

“Nàng có thể gả cho ta làm vợ hay không, tựa hồ còn không tới phiên ngươi can thiệp.” Tiểu Cát làm bộ đáng khiêu khích.

“Này,” Dạ Sở Tụ tức giận che ở giữa hai người. “Các người đủ rồi, nơi này tốt xấu là y quán của ta, ta còn có bệnh nhân...”

Gặp vô số ánh mắt tò mò trong y quán đang đánh giá nàng, Dạ Sở Tụ cảm thấy xấu hổ. Cũng không biết Hoàng Phủ Cận làm cái gì, nhất thời xuất hiện mười mấy cái thị vệ khôn khéo, đem những người đang chờ đuổi về sạch sẽ.

Chỉ còn lại có Trung Phúc, kinh ngạc giương miệng.

Tiểu Cát mới đầu cũng là ngẩn ra, đáy lòng âm thầm phỏng đoán, nam tử tuấn lãng so với chính mình cao hơn vài phần này đến tột cùng là ai.

“U U, vị này là...”

Hoàng Phủ Cận tuy rằng cực lực chịu đựng cấu kinh, nhưng sự nôn nóng cùng phần nộ phát ra từ ánh mắt, lại bán đứng sự nguy trang của hần.

Thấy thế, Dạ Sở Tụ cười. Hoàng Phủ Cận thuở nhỏ sinh ra ở nhà đế vương, muốn cái gì thì có cái đó, chẳng bao lâu sau, lại lộ ra vẻ mặt lo lắng đồ vật mơ ước của hần bị người ta cướp đi.

Nguyên lai... Hần cũng sẽ lo lắng, cũng sẽ sợ hãi.

Năm đó, hần cưới vài người vợ, chính mình lúc đó chẳng phải có tâm tư như vậy sao? Càng để ý một người, liền càng không muốn đối phương bị những người khác có được.

Gặp hai nam tử đều đang chờ đợi câu trả lời của nàng, nàng than nhẹ một tiếng, đi đến bên cạnh Hoàng Phủ Cận, nắm lấy tay hần.

“Tiểu Cát, huynh... Chính là thân sinh phụ thân của Huyền Duật và Huyền Li.”

Đối phương hung hăng ngẩn ra, không thể tin được lời nàng nói là thật.

“Nhưng... Nàng không phải đã nói, phụ thân bọn họ sớm đã mất nhiều năm?”

Hoàng Phủ Cận nghe đến đó, ngực cứng lại, tức giận trừng mắt nhìn Dạ Sở Tụ một cái. Nàng thế nhưng...

Dạ Sở Tụ bị hần trừng có chút chột dạ. “Này... Này...”

“Vợ chồng chúng ta bất quá là tranh chấp nhỏ, cho dù nàng từng nói qua với người điều gì, cũng đều là giận mà nói.” Hoàng Phủ Cận toàn lực duy trì hình tượng cao quý của mình, kì thực đáy lòng hần không thể đem cái tên vọng tưởng hoành đao đoạt ái (cướp đoạt tình yêu chẳng) trước mắt này bằm thây vạn đoạn.

Tình yêu quả nhiên là ích kỷ! Hần không cho phép Tụ nhi của hần bị bắt luận kẻ nào mơ ước, đời này kiếp này, Tụ nhi chỉ có thể là của một mình hần.

Tên kia còn muốn nói cái gì, nhưng Hoàng Phủ Cận không cho hần cơ hội, trực tiếp làm cho thị vệ che cái miệng của hần, nếu lại nghe tiếp nữa, hần sợ chính mình tức giận đến mức ban cái chết cho đối phương.

Nguyên lai ba năm trước đây, Dạ Sở Tụ lên núi hái thuốc từng trong lúc vô ý cứu một thiếu niên hôn mê, lúc ấy thân thể hần chịu trọng thương, như là bị người tập kích ngã xuống vách núi.

Nàng hao hết thiên tân vạn khổ mới đem hần cứu tỉnh, nhưng khi hần tỉnh lại, cái gì cũng không nhớ rõ, cho nên mới cho hần một cái tên gọi Tiểu Cát.

Sau, hai người sớm chiều ở chung, Tiểu Cát cùng hai con của nàng chơi thật phần vui vẻ, đại khái là chịu ân huệ của nàng, lại cảm thấy nàng ôn nhu săn sóc, cho nên cả ngày la hét muốn lấy nàng làm vợ.

Dạ Sở Tụ chỉ xem là hần đang đùa với mình, cũng không để ý tới, sau đó không lâu, Tiểu Cát đột nhiên biến mất, nàng từng thử tìm, nhưng cũng không tìm được, không nghĩ tới ba năm sau ngoài ý muốn gặp lại.

Sau khi nói rõ ngọn nguồn, thấy Hoàng Phủ Cận vẫn mang thần sắc sầu lo, nàng nâng khuôn mặt tuấn tú của hần lên. “Cận ca ca có phải đang ghen hay không?”

Từ sau khi hai người hòa hảo, nàng vẫn là lần đầu tiên hô lên ba chữ này.

Hoàng Phủ Cận nghe vậy cả người run lên, kỷ niệm ngày xưa, toàn bộ lập tức hiện lên.

Bộ dáng siêu phàm thoát tục, tính tình thông minh lanh lợi của Tụ nhi, cho dù nàng không đi trêu chọc, người khác cũng sẽ thích nàng.

Hoàng Phủ Cận một tay ôm lấy thân mình gầy gò của nàng vào trong lòng. “Tụ nhi, ta hiện tại rốt cục có thể tự mình thể nghiệm cảm thụ của nàng năm đó.”

Thân thể mềm mại nhẹ nhàng run lên trong lòng, đưa tay ôm lấy hắn, tất cả đều ở trong không nói (ý là không nói cũng hiểu).

Bạn đang đọc truyện *Ngự Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Sở Tụ như cũ không có ý hỏi cung với hắn.

Tính ngày, hắn đã ra kinh gần ba tháng, cứ tiếp tục như vậy, tổng không phải biện pháp.

Hắn căn bản không muốn làm ra chuyện nghe lén không quang minh chính đại này, nhưng đây thật sự là rất làm người ta chấn kinh!

Hai đứa nhỏ trong phòng ngủ kia cứ ngui một lời ta một lời, nói ra tiếng lòng lẫn nhau.

“Huyền Li, tốt nhất không cần nói cho huynh biết đệ động tâm, tuy rằng người kia là cha chúng ta, nhưng cha chưa bao giờ nuôi nấng chúng ta một ngày nào, huống chi, đệ chớ quên, người là đương kim thiên tử!”

Hai tiểu tử kia quả nhiên cái gì đều biết.

Bên trong một trận trầm mặc, sau một hồi, truyền đến một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng. “Nhưng nương thích cha.”

“Thích thì như thế nào? Cha từng hại nương thảm như vậy, suýt nữa bị chết cháy ở trong lãnh cung, nếu không phải ông ngoại ra tay cứu giúp, đệ cho là sẽ có đệ và ta ngày hôm nay sao?”

Bạch Huyền Duật tiếp tục nói: “Tuy rằng cha hiện tại đối với nương ngoan ngoãn phục tùng, che chở có thêm, một ngày kia nương thực theo cha về cung, ngui cho là hắn lại tiếp tục yêu thương nương được bao lâu? Hậu cung giống như lồng giam, nương cá tính cao ngạo, ngày nào đó tâm của người nọ thay đổi, đệ muốn nương đối mặt như thế nào?”

Trong lòng Hoàng Phủ Cận trầm vị tạp trần. Người cha như hắn, thật sự làm thất bại như vậy sao? Bọn chúng lại có ý không tiếp thu hắn.

“Huynh phản đối lại có ích gì? Những năm gần đây nương mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng mỗi khi đêm dài tĩnh mịch, liền ngăn người với bức họa của người nọ, hàng năm lại hàng năm, hàng tháng lại hàng tháng, nếu không phải ngày ấy huynh nghịch ngợm khiến bức họa kia rớt ra, chúng ta làm sao biết trong lòng nương chứa người kia?”

Bạch Huyền Li ngày thường ít lời một hơi nói ra nhiều như vậy, Hoàng Phủ Cận nghe được rung động trong lòng.

Tụ nhi mỗi ngày ngăn người với bức họa của hắn?

“Ngày ấy gặp mặt lần đầu tiên ở ngã tư, ta liền nhận ra người, hơn nữa cách ăn mặc của cha, cùng với ánh vệ theo bên cạnh, càng thêm xác định người đó chính là người trong lòng nương, tuy rằng không muốn nhận cha, nhưng từ ngôn hành cử chỉ của cha, hắn là biết chúng ta là con của người, huynh cho là... Đương kim thiên tử, sẽ để con nối dòng của người ở ngoài sao?”

“Nói như vậy, đệ muốn nhận người đó làm cha?”

“...Được rồi, ta thừa nhận cha có lẽ sẽ là một phụ thân tốt, bằng chuyện ngày ấy cha quên mình ra tay cứu đệ, nhưng Huyền Li, chúng ta chẳng lẽ không nên vì nương lo lắng sao? Nếu nương thật sự tiến cung...”

Hoàng Phủ Cận không còn tâm trạng nghe tiếp, trực tiếp đẩy cửa mà vào, dọa bọn họ nhảy dựng, lui lại vài bước, về mặt phòng bị trừng mắt hắn.

Hoàng Phủ Cận trầm thấp cười. “Các con cũng không cần lo lắng nương các con sau khi theo ta tiến cung, sẽ bị ủy khuất, bởi vì hậu cung Doanh quốc

hiện nay, sớm không còn một bóng người.”

Từ sau việc Ngũ Tiểu Diệp phóng hỏa năm đó, hấn giận dữ liên tục xuất tất cả phi tử trong hậu cung.

Nếu không có những nữ nhân này tồn tại, Tụ nhi sao lại cách hấn mà đi? Hấn biết chẳng thể làm gì, duy nhất có thể làm, đó là giải tán hậu cung, để an ủi linh hồn của nàng trên trời.

Hấn trịnh trọng tuyên cáo. “Mặc kệ các con có chấp nhận chuyện này hay không, cũng không quan hai con có thừa nhận thân phận của mình hay không, ta chỉ muốn nói cho các con biết, đời này kiếp này, ta sẽ không buông ra nàng nữa, quyết không phụ nàng! Các con tốt nhất chấp nhận tất cả sớm một chút.”

Nói xong, cũng không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của bọn chúng, hấn vung tay áo xoay người rời đi.

Vào đêm, Hoàng Phủ Cận khác thường, lại ở trong phòng Dạ Sở Tụ không chịu đi, hai người mặc dù nói lại tình xưa, nhưng bởi vì lúc trước nàng bị bệnh, cho nên vẫn không có hành động thân mật.

Hơn nữa có đôi khi hai đứa nhỏ kia sẽ vào ban đêm tìm nàng nói chuyện phiếm, cho nên mỗi khi gần tối, nàng đều đuổi Hoàng Phủ Cận chạy về phòng hấn.

Nhưng hôm nay hấn lại cố ý ở lại nơi đây, hai mắt khí phách khóa nàng lại, nhìn đến toàn thân nàng không được tự nhiên.

Mấy ngày tới nay, nàng cũng phát hiện hai đứa con không thích hợp. Trước đây ở với bọn chúng nàng từng bị bệnh nặng, khi đó phụ thân như cô ý vô tình oán giận tất cả phát sinh những năm trong cung.

Bọn nhỏ nhu thuận từ nhỏ, cũng không dễ dàng hỏi, nhưng Huyền Duật mẫn cảm, hấn là đoán ra vài phần.

Hơn nữa ngày gần đây, ánh mắt con nhìn nàng càng ngày càng không thích hợp, tựa hồ mang theo cảnh cáo, mang theo đau lòng, lại mang theo vài phần cảm xúc phức tạp ngay cả nàng cũng xem không hiểu.

Con đối chính mình quan tâm để ý, nàng có thể lý giải, nhưng nàng cùng Hoàng Phủ Cận, mặc dù đã giảng hòa như lúc ban đầu, chỉ khi nào đề cập đến sự thật, tỷ như chuyện cùng hấn hồi cung, nàng cũng không nguyện ý.

Hoàng Phủ Cận khép lại cây quạt, chậm rãi đi đến bên người nàng, nắm tay nàng lên. “Tụ nhi, ta vẫn là câu nói kia nàng rốt cuộc có chịu cùng ta hồi cung hay không?”

Đề tài này hai người đã tranh luận đến mức không đếm hết được, mỗi lần đều vô tận (không bệnh, ý chỉ tự nhiên) mà chết, nhưng hôm nay, hấn không muốn thoái nhượng nữa, giang sơn hấn sẽ không buông tay, hồng nhan hấn càng sẽ tận lực thủ hộ.

Thấy thái độ hấn kiên định, Dạ Sở Tụ biết rõ hôm nay là trốn không xong.

Nàng không sợ nghênh thị tầm mắt ép hỏi của hấn, lạnh lùng cười, “Tất cả chuyện đã phát sinh bảy năm trước đối với thể xác và tinh thần của thiếp đã tạo thành thương tổn, nhưng chút thống khổ này đều đã qua đi, thiếp không muốn nhắc lại, cũng không muốn oán hận chàng nữa, nhưng chuyện cùng chàng hồi cung, thứ (thứ lỗi) cho thiếp không thể đáp ứng.”

“Nói cho ta biết, nàng rốt cuộc đang sợ cái gì?” Hấn không muốn buông tha, tiếp tục truy vấn.

Dạ Sở Tụ tránh né ánh mắt nhìn chăm chăm của hấn, nàng sao có thể nói cho hấn, ở ngoài hoàng cung, bọn họ có thể giận dữ cãi nhau, vô câu vô thúc (không gì trở ngại), chỉ khi nào trở lại tòa hoàng cung lạnh như băng kia, nàng liền giống một con chim nhỏ bị nhốt, muốn bay cũng bay không được.

Cho dù hấn có thể yêu nàng một năm hai năm, một khi thời gian đã lâu, nàng không có nắm chắc hấn sẽ không bởi vì nguyên nhân khác mà thương tổn nàng.

Tràng giáo huấn bảy năm trước kia, đã muốn làm nàng tâm thần câu phế (tê tâm liệt phế).

Hoàng Phủ Cận biết rõ nàng đang sợ cái gì, một phen bắt lấy hai vai nàng. “Ta biết, nói lại nhiều lời thề hứa hẹn nàng cũng không tin tưởng nữa.”

Hấn đột nhiên lấy ra một cái bình nhỏ tinh xảo, nét mặt biểu lộ một cái tươi cười quý dị.

Tìm Dạ Sở Tụ đập mạnh và loạn nhịp nhìn hấn mở ra bình nhỏ, đổ ra một viên thuốc, kinh ngạc thấy kia đúng là đoạn tình hoàn!

Nàng không kịp mở miệng nói chuyện, Hoàng Phủ Cận đã một ngụm nuốt viên thuốc xuống.

“Chàng --” Nàng kinh ngạc trừng lớn mắt.

Hấn xoay mình cười đến thực thỏa mãn, cũng vươn tay giơ lên bình nhỏ kia. “Nàng từng nói qua, đoạn tình hoàn này nếu uống một viên, thì từ nay về sau không có con nối dòng, nay ta ở trước mặt của nàng uống nó, cho thấy trên đời không có một nữ nhân nào có tư cách mang đứa nhỏ của ta, huống chi kiếp này ta đã có được nàng cùng hai đứa con thông minh đáng yêu, tâm ý của ta đối với người có trời chứng giám, trong lòng tuyệt không có người khác, cũng tuyệt không chạm vào nữ nhân khác.”

“Từ lúc ta nghĩ đến nàng mất mạng trong biển lửa, đau thấu nội tâm đã gần đến điên cuồng, trong một đêm hủy hết hậu cung, chỉ cầu trên trời có thể thương hại, lại cho người trở lại bên cạnh ta, vốn tưởng rằng đây là người si nói mộng, nhưng bảy năm sau nàng lại thật sự hào hào còn sống, nàng cho rằng sau khi đau đến không nơi sống yên, yêu đến tận xương, ta sẽ còn thả tay nàng ra sao?”

Hắn nâng cằm của nàng lên. “Ta đã sớm đáp ứng nàng, sẽ không có nữ nhân khác nữa, nếu là như vậy còn chưa đủ, vậy nàng nói cho ta biết, ta đến tận cùng còn muốn làm cái gì, mới có thể cho nàng chân chính tin tưởng ta?”

Dạ Sở Tụ bị hành động vừa rồi của hắn dọa choáng váng, lại nghe phiến tâm tình trong lời nói của hắn, đáy lòng nàng nhất thất, không nghĩ tới hắn lại hủy hết hậu cung, chỉ vì nàng... Cô hòng nàng thoáng chốc ghen lại, nũng nịu, “Chàng là gốc tử! Nhưng.. Chàng không sợ về sau thật sự chặt đứt con nối dòng, không người nối nghiệp sao?”

Nói xong, nàng nắm chặt quyền, dùng sức đâm vào trong ngực hắn.

Hoàng Phủ Cận tùy ý nàng phát tiết, ôn nhu nói: “Chỉ cần nàng chịu theo ta hồi cung, cho dù từ nay về sau không còn có con nối dòng thì như thế nào? Cả đời ta chỉ cần một mình nàng.” Hắn thâm tình cảm hai đám của nàng, “Huống hồ người đã vì ta sinh hai đứa nhỏ, ta đã cảm thấy mỹ mãn.”

Dạ Sở Tụ cảm động không thôi, hai người bốn mắt đối nhau. “Chàng không hối hận sao?”

“Ta hối hận vì sao bảy năm trước từng tàn nhẫn thương tổn nàng.” Hắn nguyện ý dùng nửa đời sau, hảo hảo bồi thường nàng, dùng hành động chứng minh nàng là người duy nhất hắn yêu trong kiếp này.

Tuy rằng hai đứa nhỏ kia đến bây giờ vẫn không chịu gọi hắn một tiếng cha, Hoàng Phủ Cận sử dụng chiêu lợi hại, rốt cục thắng được nữ nhân mình yêu.

Một đám người chậm rãi chuẩn bị hồi kinh, mà y quán chính thức chuyển giao cho Trung Phúc thu xếp.

Duy nhất làm cho Hoàng Phủ Cận ăn vị chua là, trước một ngày rời đi Dương Châu, Dạ Sở Tụ từng giấu hắn cùng Tiểu Cát gặp mặt.

Ngày đó Tụ nhi nói có việc về trễ, thẳng đến đã khuya, vẫn không thấy bóng dáng nàng, hắn liền phái người tìm hiểu chung quanh.

Khi nàng đến đó, hắn tránh ở chỗ tối, Tiểu Cát cũng không biết nói với nàng cái gì, làm cho hốc mắt nàng đỏ lên, sau, Tiểu Cát mới lưu luyến không rời cùng nàng nói lời từ biệt.

Hắn đem một màn này ghi tạc đáy lòng, quên đi không được, vài lần muốn hỏi nàng ngày ấy hai người đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng cuối cùng đều không có hỏi ra miệng.

Mặc kệ như thế nào, Tụ nhi đã đáp ứng theo hắn hồi cung, nay một nhà bốn miệng ngồi ở trong xe ngựa xa hoa, chính là không khí có chút quái dị.

“Huyền Duật Huyền Li, các con có lẽ thật sự là trước kia đã biết người ấy là phụ thân ruột của các con?” Cho dù Dạ Sở Tụ bình tĩnh lại, như cũ bị sự thật dọa đến, chảy ra một thân mồ hôi lạnh.

“Đây có gì đáng kinh ngạc sao?” Bạch Huyền Duật cười cười, ánh mắt lạnh lùng như trước nhẹ liếc Hoàng Phủ Cận một cái. “Nương mỗi ngày nhìn bức hoạ của người này mà ngẩn người, còn thường thường chảy ra nước mắt, chúng con muốn không biết cũng khó.”

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng làm sao.

“Này... Vậy... Các con... Sao lại không nói sớm?”

“Lại không muốn nhận thức người này, nói làm gì, phải không, Huyền Li?” Huyền Duật như cũ cảm thấy nương ở một chỗ với hắn thiệt thòi rất lớn.

Nhưng thật ra Bạch Huyền Li không có cảm xúc gì. “con không sao cả.”

Đối mặt với con không nghe lời, Hoàng Phủ Cận nhưng thật ra không thèm để ý, bọn chúng càng khó phục tùng, hắn cảm thấy tương lai ngày càng thú vị.

Ngược lại là bọn chúng biết hắn là đương triều thiên tử, liền lộ ra sắc mặt tham lam, hắn mới cảm thấy đau đầu.

Một tay bắt lấy hai đứa nhỏ kia đặt lên trên đùi, mỗi bên ngồi một cái, thuận tiện néo mặt bọn chúng thật mạnh một phen.

“Mặc kệ các con cần hay không, ta là thân sinh phụ thân của các con là chuyện thật không thể thay đổi, còn không ngoan ngoãn kêu tiếng phụ thân tới nghe một chút.”

Thuở nhỏ không cha, Bạch Huyền Li chưa bao giờ biết có cha là cảm giác gì, lần trước bị hắn ôm vào trong ngực, trong lòng liền nổi lên cảm giác phức tạp, thậm chí ngẫu nhiên từng nằm mơ mình mở miệng kêu hắn cha.

Có lẽ ở trong lòng hắn, đã muốn tiếp nhận chuyện thật Hoàng Phủ Cận là phụ thân của mình, nhưng tình trạng thật, bọn họ không biết nên ứng phó như thế nào.

Nhưng mộng nhỏ của Bạch Huyền Duật thì không khách khí ngồi ở trên đùi Hoàng Phủ Cận.”Muốn chúng con gọi người một tiếng cha, vậy cũng phải

nhìn biểu hiện của người, dù sao còn chưa có tiền cung, người ngoài miệng nói yêu thương chúng ta, nhưng sự thật phải dựa vào thời gian để chứng minh.”

“Con thật sự là nửa điểm thiệt thòi cũng không chịu.” Hoàng Phủ Cận lơ đãng cười đáp.

Thật sự là hai đứa nhỏ quật cường! Bọn họ mặc dù tuổi nhỏ, nhưng thập phần có chủ kiến, nếu không tiếp thụ hẳn, sẽ không đáp ứng cùng hẳn hồi cung.

Dọc theo đường đi phụ tử ba người -- ách, chỉ có Hoàng Phủ Cận cùng Bạch Huyền Duật thích đấu võ mồm vui đùa âm ỉ, Bạch Huyền Li lại nhu thuận xem kiếm phổ (sách dạy các chiêu kiếm) từ đầu đến cuối.

Ngẫu nhiên, Hoàng Phủ Cận sẽ chỉ cho vài chỗ, vật nhỏ mặc dù bất động thanh sắc, nhưng mỗi lần hẳn đều đã cẩn thận nghe, nhớ kỹ, thập phần đáng yêu.

Nhìn phụ tử ba người hoà thuận vui vẻ, Dạ Sở Tụ cảm thấy vui sướng, áp lực sắp tiến cung, cũng dần dần biến mất.

Từ Dương Châu đến kinh thành, dọc theo đường đi vừa ngoạn (chơi) vừa đi, nguyên bản lộ trình chỉ có nửa tháng, lại đi đến hơn một tháng.

Vào kinh thành, dọc theo đường đi Hoàng Phủ Cận giả dạng quý công tử đã thay một thân Long bào vàng, đầu đội kim quan, uy nghiêm liễm hiện, hai đứa nhỏ kia thấy, không khỏi kính ngưỡng vài phần.

Dạ Sở Tụ bởi vì lúc trước được phong làm Hiếu Hiền hoàng hậu, quần áo chính thức sớm sai người chuẩn bị thỏa đáng, nay hoàng thượng và hoàng hậu cùng về, vẫn vô bá quan cả triều đều ra tiếp giá, rất náo nhiệt.

Lúc quần thần dân chúng đều quý xuống, miệng hô Hoàng Thượng vạn tuế, hoàng hậu thiên tuế, tâm Dạ Sở Tụ không khỏi sinh cảm khái, không nghĩ tới, hẳn thế nhưng chuẩn bị nghi thức nghênh đón long trọng như vậy.

Mà hai vị hoàng tử lưu lạc dân gian nhiều năm, đồng thời nhận thức tổ tông, cải danh thành Hoàng Phủ Huyền Duật, Hoàng Phủ Huyền Li. Hai đứa con chưa bao giờ gặp qua loại tình huống này, mới đầu có chút không thích ứng, nhưng sau lại cũng dần dần toát ra tư thế hoàng tộc.

Hoàng Phủ Cận tuyên cáo thiên hạ, Hiếu Hiền hoàng hậu ở nhân gian, hơn nữa còn sinh ra long tử, mà năm đó Thái Lâm vì có công cứu giá, được duyệt vào gia phả hoàng tộc, thừa nhận đế ân.

Bị nghi thức hoan nghênh ép buộc cả một ngày, đến gần tối, hoàng thượng và hoàng hậu rút cuộc tiếp đãi xong quần thần, cử hành xong yến tiệc đón tiếp, hai vị hoàng tử được nội thị đưa đi nghỉ ngơi, Hoàng Phủ Cận cũng mang theo Dạ Sở Tụ đi tới Tư Tụ cung.

Khi nàng xem đến tất cả đồ vật trang hoàng trong cung, tất cả đều là nàng từng sở hữu, không khỏi sửng sốt.

Càng làm cho nàng kinh hãi là, trong Tư Tụ cung, treo đều toàn là bức họa của nàng do Hoàng Phủ Cận tự tay vẽ.

Mỗi bức đều là nàng, các loại biểu tình, các loại thần thái, mỗi một bức đều trông rất sống động.

Nàng chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên, nội tâm cảm động vô hạn.

“Tụ nhi, nàng biết không? Bảy năm nay, ta chính là dựa vào những thứ này mới sống sót.”

Dạ Sở Tụ rút cuộc ức chế không được cảm động, xoay người nhào vào trong lòng Hoàng Phủ Cận, “Mặc kệ tương lai phát sinh chuyện gì, chúng ta không bao giờ phải rời xa nữa!”

Tư Đồ Thanh vạn vạn không nghĩ tới, nữ thần y từng cứu mình một mạng, thế nhưng chính là Hiếu Hiền hoàng hậu.

Dạ Sở Tụ nhìn thấy hẳn, trêu tức nói một câu, “Nguyên lai chính là Tư Đồ đại nhân bán đứng hành tung của ta.”

Tư Đồ Thanh sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng.

Ông dù chưa gặp qua hoàng hậu, lại biết Hoàng Thượng yêu hoàng hậu biết bao nhiêu.

Tư Tụ cung là cấm địa, ngày thường ai cũng không thể đi vào, trái lệnh trăm ngày.

Làm người ta kinh hãi nhất là trăng đại hoả bảy năm trước, người chủ mưu là Ngu quý phi bị phán xử lăng trì thật tàn nhẫn nhất, do chính Hoàng Thượng tự mình giám sát chấp hành.

Từ sau đó, hậu cung Doanh quốc không người, lại không có con nối dòng, một nam tử có được thiên hạ, nắm giữ quyền sinh sát lớn, đến tột cùng yêu một nữ nhân đến bao nhiêu, mới có thể vì nàng làm đến tình trạng này?

Mà lại là nữ tử như thế nào, mới có thể bá chiếm tâm hoàng thượng, được đến độc sủng như vậy?

Dạ Sở Tụ thấy hẳn bị một câu của mình đùa đến sợ tới mức sắc mặt khê biến, không khỏi cười khê. “Tư Đồ đại nhân không cần gò bó, từ lúc ở Dương Châu đã nghe Hoàng Thượng khen ông, trí dũng song toàn, đối Doanh quốc trung thành và tận tâm, những ngày Hoàng Thượng không ở kinh thành, làm

phiền Tur Đồ đại nhân tốn nhiều tâm sức.”

“Hoàng hậu quá khen, đó điều là việc thần phải làm.” Tur Đồ Thanh nhanh chóng khom người thi lễ.

“Xem đại nhân sắc mặt tái nhợt, có phải gần đây bị bệnh nhẹ hay không? Ta đến xem mạch cho ông.” Nàng là thầy thuốc, thấy sắc mặt ông ta khác thường, đã muốn đứng dậy chuẩn bệnh cho bệnh nhân.

Ông sợ tới mức nhanh chóng cự tuyệt. “Đa tạ hoàng hậu quan tâm, không cần, thần chính là bị chút phong hàn, đã xem đại phu, đã uống được.”

Hoàng Phủ Cận thấy nàng chẳng những ca ngợi nam tử khác, còn quan tâm nên muốn bắt mạch cho ông ta, trong lòng dâng lên lửa đỏ kị.

Hắn căng tuần dung, ăn dấm chua nói: “Tur Đồ Thanh, trăm hôm nay đặc biệt truyền ông tiến đến, là vì thưởng cho ông có công giám quốc, không phải vì cho ông khiến hoàng hậu chú ý.”

Tur Đồ Thanh vừa nghe, biết chọc giận Hoàng Thượng, lập tức quỳ xuống.

“Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội, thần tuyệt không có ý này.”

Hoàng Phủ Cận hừ lạnh một tiếng, vẫn phụng phịu như cũ, cực kỳ giống một đứa nhỏ bị người khác mơ ước đồ chơi của mình, nhìn Dạ Sở Tụ lom lom, sợ nàng bị người đoạt đi.

Dạ Sở Tụ nhìn cảm thấy buồn cười, lần này hồi cung, Hoàng Phủ Cận đối nàng che chở yêu thương, xác thực làm nàng cảm động, lại chiêu cáo thiên hạ, từ nay về sau không lập quý phi, lại cho nàng uống một viên thuốc an thần.

Nhưng lúc này lại ghen qua đầu.

Nàng lôi kéo cánh tay Hoàng Phủ Cận, dịu dàng cười. “Hoàng Thượng, nếu không có khối khăn có chữ bằng máu của Tur Đồ đại nhân, ngài cùng thiếp sẽ không gặp lại, về tình về lý, Tur Đồ đại nhân đều nên được trọng thưởng mới đúng.”

Nhạc đệm nhỏ này bình yên kết thúc.

Hoàng Phủ Cận vẫn không khỏi lo lắng, nàng sẽ thích nam nhân có triển vọng đã gặp năm ngoái.

Đến buổi tối, khi hai người ở trong Tur Tụ cung điên ngôn điên ngữ, tận tình phát tiết dục vọng đối với nhau trong bảy năm qua.

Đến khi trên người đều tích đầy mồ hôi, thờ dốc vô cùng thân thiết ôm nhau cùng một chỗ, Hoàng Phủ Cận mới lộ ra vẻ mặt ai oán như đứa nhỏ. “Tụ nhi, ta gần nhất thật sự thực vui vẻ, nhưng có một việc, nhưng vẫn mãi không giải quyết được.”

Từ sau khi hồi cung, lúc hai người một chỗ, phiền phức gì đó, tất cả đều bị bọn họ quăng đến chân trời đi.

“Nga?” Dạ Sở Tụ dựa sát vào hắn, trong mắt tất cả đều là ý cười. “Cận ca ca muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, ở Doanh quốc một tay che trời, có được quyền thế vô tận, còn có thể có việc phiền lòng?”

“Đừng cười!” Hắn cố ý cứng khuôn mặt tuần tú. “Nàng cho là làm hoàng đế thật là một chuyện vui vẻ sao? Các đại thần mỗi ngày vừa thối vừa đưa tấu chương thật phiền, còn phải lo lắng các tiểu quốc xung quanh có dấu hiệu tạo phản hay không, làm hoàng đế một chút cũng không chơi vui!”

Bình thường hắn trầm ổn nội liễm, chỉ có khi ở cùng người đối mặt âu yếm, mới lộ ra một mặt tính trẻ con.

Dạ Sở Tụ đang nâng khuôn mặt tuần tú của hắn, vẻ mặt nghịch ngợm. “Nguyên lai làm Hoàng Thượng lại làm cho Cận ca ca sinh ra nhiều câu oán hận như vậy, là Tụ nhi xem nhẹ cảm thụ của Cận ca ca, đến, nói cho Tụ nhi, chàng rốt cuộc đang phiền não chuyện gì?”

Hắn ôn nhu điểm nhẹ chóp mũi của nàng. “Còn không phải hai đứa con nàng sinh muốn làm tấm da nhỏ, đều đã tiến cung nhiều ngày, bọn chúng cư nhiên vẫn là không chịu gọi ta một tiếng phụ hoàng, nàng nói, bọn chúng xảo quyết khó thuần như thế, ta có cần xuất ra tư thế nghiêm phụ, đánh bọn chúng vài roi, bọn chúng mới có thể mở miệng gọi ta hay không?”

Nghe vậy, Sở Tụ bật cười. “Nguyên lai là do Huyền Duật và Huyền Li.”

“nàng còn cười, đều là nàng giáo dục rất tốt, bọn chúng mới lớn mật như thế, cư nhiên ngay cả Hoàng Thượng cũng không để vào mắt, thật sự là hai đứa nhỏ này đáng đánh đòn.”

“Cận ca ca, chàng từ nhỏ giỏi về dùng mưu kế để thắng, lần này sao lại hồ đồ, nếu là muốn hai đứa con kia ngoan ngoãn gọi chàng một tiếng phụ hoàng, nghĩ chút biện pháp mới đúng.”

“Nga?” Hắn nhiu mày, trầm tư một lát, trên tuần dung lộ ra thần thái đắc ý, hắn tuyệt đối sẽ làm bọn họ mở miệng gọi hắn!

Chương 9

Lần này Dạ Sở Tự hồi cung kính động thiên hạ, tự nhiên cũng kính động Ngu thái hậu xem nàng như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Hôm nay, nàng mang theo hai con ở ngự hoa viên thưởng sơn ngoạn thủy, kể lại cho bọn họ năm đó mình tiến cung như thế nào, chính người như thế nào, gặp Hoàng Thượng như thế nào.

Không ngờ Ngu thái hậu cũng mang theo cung nữ thái giám, xuất hiện ở ngự hoa viên.

Ngày đó trở về, Hoàng Phủ Cận cũng mang theo nàng và hai đứa con bá kiến Thái Hậu một chút, tốt xấu Ngu thái hậu cũng là quý phi tiên hoàng sủng ái nhất.

Cho nên sau khi tiên hoàng qua đời nàng trở thành Thái Hậu, chẳng qua Hoàng Thượng cùng bà cũng là tương kính như tân, mặt ngoài tôn trọng khách khí, kì thực là bất hòa xa lạ thật sự.

Những năm gần đây, Ngu thái hậu đối Hoàng Phủ Cận chỉ có hận.

Đầu tiên là con ruột của mình Hoàng Phủ Minh, bị tra ra tự chiếm mỏ vàng, bắt người làm cu li, vì thế dân chúng ở địa phương dâng lên huyết thư, toàn bộ bẩm báo trước mặt hoàng thượng, sau khi kiểm chứng là thật, Hoàng Phủ Cận giận dữ, tước bỏ đi phong hào Vương gia, còn trước mặt mọi người đánh mấy chục hèo, sau đó còn sung quân biên quan khổ sai ba năm.

Tiếp theo là cháu gái Ngu Tiểu Diệp của mình, năm đó hẳn không để ý nàng khóc lóc cầu xin tha thứ, phán nặng tội lăng trì, thật mạnh làm thương danh dự Ngu gia.

Hoàng Phủ Cận đối Ngu gia quá mức tuyệt tình, sớm khiến lòng bà sinh nhiều bất mãn, nay hẳn còn không từ vật vạ, đưa Dạ Sở Tự từ bên ngoài về hoàng cung, bên người còn thêm hai xú tiểu tử, Ngu Thái hậu muốn tới diệt uy phong của nàng.

Ngu thái hậu vừa thấy đến Dạ Sở Tự trong lòng liền có hận, Dạ Sở Tự đồng dạng cũng sinh bài xích với nàng, trận đại hỏa năm đó tuy là cháu gái bà xui khiến, nhưng nếu không phải Ngu thái hậu ở giữa châm ngòi thổi gió, nàng cùng Cận ca ca cũng sẽ không vì Ngu quý phi mà phát sinh hiềm khích.

Giằng co với nhau một lát, Ngu thái hậu sắc mặt lạnh lùng. “Hoàng hậu thật sự là rất lớn giá (*giá trị*), thấy ai gia, cư nhiên không thi lễ, như thế nào? Ra cung vài năm, đã quên hết quy củ trong cung sao?”

Vừa nghe nàng nói như vậy, Dạ Sở Tự không muốn khiến cho tranh chấp, hơi hơi thi lễ, đạm mạc cười nói: “Thần thiếp thỉnh an Thái Hậu. Nhiều năm không thấy, thần thiếp thật đã quên một ít quy củ trong cung, thỉnh Thái Hậu thứ lỗi.”

Ngu thái hậu nhớ tới năm đó con mình bị nàng chinh phạt ác, cùng với cháu gái của mình vì nàng mà bị xử lăng trì, thù mới hận cũ, nhất thời nảy lên hét trong lòng.

“Quy củ đã quên có thể học lại, ai gia cũng là người hiểu chuyện, cũng là sẽ không làm khó dễ nhiều, chẳng qua...”

Bà kiêu căng giương cao mặt. “Hoàng hậu, tuy rằng Hoàng Thượng thương người sủng người, nhưng hậu cung Doanh quốc ngoại trừ người ra không còn một bóng người, về tình về lý, đây cũng không hợp quy củ. Người thân là quốc mẫu Doanh quốc, thân phận tự nhiên không giống ngày xưa, vì Hoàng Thượng, vì Doanh quốc, hoàng hậu có phải nên nhận rõ trách nhiệm của mình hay không? Hoàng Thượng tùy hứng, tuyên cáo từ nay về sau không nạp phi, nhưng Doanh quốc là đại quốc rộng lớn, hậu cung há có thể trống không như thế? Hoàng hậu ngay cả đạo lý dễ hiểu như vậy cũng đều không hiểu sao?”

Dạ Sở Tự nhẹ nhàng thưởng thức hoa đào vừa hái xuống, tươi cười nhàn nhã như trước. “Thái Hậu, Hoàng Thượng là vua của một nước, thánh ý há có thể tùy ý sửa đổi? Huống hồ, nếu là Thái Hậu cảm thấy hậu cung trống không, muốn cho Hoàng Thượng nạp phi, việc này người nên tìm Hoàng Thượng thương nghị, thần thiếp không xen vào.”

Ngu thái hậu có ý đồ dùng thân phận đến áp chế, nhưng Dạ Sở Tự lại có thể không để ý tới bà.

Ngu thái hậu bị nàng làm tức giận đến sắc mặt một trận xanh một trận trắng. “Lớn mặt! Người dám không để ý quốc thể, dùng thái độ bất kính này nói chuyện với ai gia, người...”

Bà còn chưa chỉ trích xong, hai nam hài bộ dạng giống nhau như đúc đã đứng ở trước mặt bà.

Một người trong đó còn mắt lạnh hung dữ trừng nàng. “Người nếu dám vô lễ với nương tôi, tôi liền lấy đầu người xuống!”

Ngu thái hậu mười sáu tuổi tiến cung, được tiên hoàng sủng đến yêu, sau lại sinh ra Bát hoàng tử, được phong làm quý phi, tôn quý vô cùng, bao giờ bị

người khác uy hiếp như vậy, ngay cả đương kim hoàng thượng thấy bà cũng phải tôn xưng một tiếng mẫu hậu, nhưng tiểu tử này lại dám tuyên bố muốn lấy đầu của bà?

“Lớn mặt! Dám vô lễ với Thái Hậu, phải bị tội gì?” Thái giám Lai Phúc đi theo Ngu Thái hậu nhiều năm tiến lên thay chủ tử lên tiếng giáo huấn.

Hoàng Phủ Huyền Li không sợ hãi chút nào. Từ nhỏ, ở trong lòng cậu, ai dám khi dễ nương của cậu, thì phải chết.

Nhất thời hai người nổi giận lâm vào cục diện bế tắc, Dạ Sở Tự vừa muốn mở miệng, chỉ thấy Hoàng Phủ Huyền Duật sửa đi thái độ cười cười thường ngày, lớn tiếng trách cứ, “Nô tài như ngươi là gì? Cư nhiên dám giáo huấn hoàng tử, thật sự là lớn gan, người đâu!”

Hai bên lập tức tiến lên vài thị vệ, khom người mà đứng.

“Nô tài này rất lớn mặt, dám giáo huấn hoàng tử, kéo xuống cho ta, đánh hất hai mươi đại bản.”

“Ai gia thật muốn nhìn ai dám động thủ?” Ngu thái hậu sớm tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, không nghĩ tới Dạ Sở Tự cả gan làm loạn, hai đứa con nàng dạy dỗ còn đáng giận hơn.

Hoàng Phủ Huyền Duật lạnh lùng liếc những thị vệ đang không biết làm thế nào mới phải này. “Các người còn đang chờ cái gì? Chẳng lẽ ngay cả lời nói của ta cũng dám cãi? Nô tài kia bất kính với hoàng tử, phạt hai mươi đại bản, các người nếu không phạt hất, bốn hoàng tử liền thưởng cho mỗi người hai mươi đại bản.”

Ai cũng không muốn bị đánh, tiểu chủ tử chính là con ruột của Hoàng Thượng, tương lai còn có thể được phong làm thái tử, trao đổi một ánh mắt lẫn nhau, biết rõ tiểu chủ tử không thể đắc tội, liền đi thẳng đến bên cạnh Ngu thái hậu, áp thái giám Lai Phúc quỳ rạp trên mặt đất.

Đương sự sợ tới mức oa oa kêu to. “Các người thật to gan, ta là người bên cạnh Thái Hậu, các người cũng dám -- ai u!”

Đang nói, đại bản đã đánh đi xuống, Ngu thái hậu nhìn đến đỏ mắt, bà vịn vịn không nghĩ tới, những nô tài này thật sự dám làm càn.

“Dừng tay, dừng tay cho ai gia!”

Cũng không có ai chịu nghe mệnh lệnh của bà, Dạ Sở Tự thấy, trong lòng có rất nhiều cảm xúc, không nghĩ tới Ngu thái hậu cũng có một ngày kinh ngạc.

Một lát, hai mươi đại bản đánh xong, mới đầu Lai Phúc còn ai ai kêu to, đánh được một lúc, da tróc thịt bong, đã muốn hét cả giận, thiếu khí vào, đau đến ngất đi.

Lai Phúc bình thường ở trong cung ý vào có Thái Hậu là chỗ dựa, không biết có bao nhiêu nô tài bị hất hiếp đáp.

Nay hất rơi xuống trong tay bọn họ, không nhân cơ hội trả thù mới lạ.

Ngu thái hậu giận đến mặt trắng bệch, chỉ vào Dạ Sở Tự cùng với hai tiểu ma đầu. “Các người... Các người thật lớn gan, ai gia sẽ không bỏ qua cho các người!”

Tiếp theo, bà sai sử nô tài phía sau. “Còn không nâng Lai Phúc trở về cho ai gia!”

Ngu thái hậu một mạch bẩm báo tất cả trước mặt hoàng thượng, nói cái gì hoàng hậu dạy con vô phương, chống đối Thái Hậu, còn nói cái gì trách đánh nô tài, lấy mạng người ta.

Vì thế những người liên can bị gọi vào Dưỡng Tâm điện để hỏi, Hoàng Phủ Cận ngồi trên cao, nhìn Ngu thái hậu phẫn nộ chỉ trích kiêu ngạo, cùng với hai con mình, bộ dáng giống như muốn bóp ba người các nàng chết tươi.

Hoàng Phủ Cận cũng không thiên vị, thông dong hỏi rõ sự tình từ đầu đến cuối, khóe mắt nhú lại, nhìn về phía con.

“Huyền Duật, Huyền Li, tất cả theo như lời Thái hậu, là sự thật?”

Hoàng Phủ Huyền Li đứng thẳng tắp, không đáp lại lời nào.

Hoàng Phủ Huyền Duật nhìn trái, xem phải, cuối cùng, cung kính quỳ gối trước mặt Hoàng Phủ Cận.

“Thỉnh phụ hoàng bớt giận!”

Một tiếng phụ hoàng kia, khiến Hoàng Phủ Cận kích động trong lòng, nhưng ở mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc, hất muốn nhìn xem tiểu tử này đang diễn trò gì.

Hoàng Phủ Huyền Duật một tay kéo đệ đệ quỳ gối xuống, cứng rắn đè nặng đôi phương đưng một tiếng vang lớn, rồi sau đó gương khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nghiêm trang nói: “Nhi thần cùng đệ đệ từ nhỏ lớn lên ở ngoài cung, không hiểu quy củ trong cung, nhi thần sở dĩ trách đánh nô tài bên cạnh Thái Hậu là vì nô tài kia thật sự quá phạm, cư nhiên khẩu xuất cuồng ngôn (*nói lời ngạo mạn, điên cuồng*) giáo huấn nhi thần.”

Một chút, cậu tiếp tục nói: “Nếu phụ hoàng cho rằng nhi thần đánh nô tài kia nhầm rồi, nhi thần tự nhiên sẽ hướng nô tài kia thỉnh tội, chẳng qua... Nô tài

trong cung đều có thể đi đến trên đầu hoàng tử, nhi thần thật sự bất mãn. Đối với việc Thái Hậu vừa mới chỉ trích mẫu hậu bất kính với nàng, nhi thần nên vì mẫu hậu biện giải. Mẫu hậu từ lúc hồi cung, vẫn tuân quy củ, thấy Thái Hậu cũng là vẻ mặt cung kính, nhưng thật ra Thái Hậu đối mẫu hậu sớm có thành kiến, chẳng những có ý làm khó dễ, còn buộc mẫu hậu hướng phụ hoàng góp lời, muốn phụ hoàng nạp thêm quý phi, nếu không chính là mẫu hậu không phải, nói mẫu hậu làm mất phong phạm quốc mẫu, một bộ muốn đánh muốn giết, Huyền Li gặp Thái Hậu gây khó dễ với mẫu hậu, cho nên mới chống đối, nói vài câu không nên nói.

“Nhưng phụ hoàng, Huyền Li cho dù có sai, đệ ấy cũng bất quá chỉ là đứa nhỏ bảy tuổi, hơn nữa còn là nóng lòng bảo vệ nương, nếu phụ hoàng bởi vậy mà muốn trị tội đệ đệ, nhi thần cùng Huyền Li tình nguyện về Dương Châu, bởi vì trong hoàng cung này, chúng ta thân là hoàng tử cư nhiên còn bị nô tài khi dễ.”

Nói một phen leng keng có lực, mọi người có lỗi tai đều nghe được là Thái Hậu đuối lý.

Ngu thái hậu tức giận đến hai mắt bốc hỏa, toàn thân run run, cơ hồ ngồi không vững.

Mà Dạ Sở Tự cùng Hoàng Phủ Cận liếc nhau, đáy mắt hai người mỉm cười.

“Nguyên lai sự tình dĩ nhiên là như vậy, Lai Phúc kia xác thực lớn mật, trước mặt mọi người trách cứ hoàng tử, nếu đã phạt hai mươi đại bản, vậy liền coi như hết.” Hoàng Phủ Cận làm bộ trầm tư. “Nhưng mẫu hậu chó bỏi vì vài nô tài mà mất thân phận của mình, về sau còn phải giáo huấn hạ nhân nhiều hơn mới đúng.”

“Hoàng Thượng..”

“Trăm hôm nay có chút mệt mỏi, mẫu hậu cũng sớm về nghỉ một chút.”

Nói xong, hắn còn cố ý lộ ra vẻ mặt mệt mỏi, thật muốn đuối người.

Ngu thái hậu tức chết đi được, cáo trạng không thành, còn biến thành chính mình một thân tình, cuối cùng, nàng chỉ có thể trừng Dạ Sở Tự một cái, liền nổi giận đùng đùng rồi đi.

Hoàng Phủ Cận thấy hai con vẫn quỳ như cũ, đáy mắt mỉm cười, đi đến trước mặt bọn họ. “Hoàng nhi, tiếng phụ hoàng vừa rồi của con, kêu thật đúng như một người con có hiếu?”

Hoàng Phủ Huyền Duật nhú mắt lại, đột nhiên ý thức được cái gì, thấy mẫu thân cũng là vẻ mặt tươi cười thực hiện được quý kế: Trong lòng nhất thời hiểu rõ.

“Nguyên lai con lại trúng kế của người.” Cậu nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vừa rồi quỳ cũng quỳ, phụ hoàng cũng kêu ra miệng, làm sao không thừa nhận mình là con người ta, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là ảo não sau khi bị tính kế, tức giận đến dậm chân.

“Nương, người sao lại cùng người ấy tính kế với chúng con?”

Dạ Sở Tự cười nhìn con đang kinh ngạc. “Hoàng thượng chính là phụ hoàng các con, các con ngay cả dòng họ cũng đều sửa lại, chẳng lẽ các con còn muốn tiếp tục kiên trì?”

Huyền Duật thấy thế, biết rõ chính mình không phải đối thủ của phụ thân, lại thấy vừa rồi hắn tuy rằng làm bộ nghiêm khắc, nhưng cũng có những câu giúp đỡ mình, cũng không làm cho nương bị nửa điểm ủy khuất

Cậu đột nhiên triển khai hai tay, cười nói: “Người con đều đã thừa nhận người là phụ hoàng con, người không phải cũng nên đến ôm con một cái?”

Hắn hướng đến tiêu sái, thua thì thua, về sau thắng trở về mới phải. Dù sao phụ tử thiên tính, có phụ thân quyền cao chức trọng lại yêu thương mình, ngấm lại cũng không sai.

Hoàng Phủ Cận thấy thế, trong lòng vui vẻ, cúi người một tay ôm hết hai con nhỏ vào lòng, trái hôn một cái, phải hôn một cái, Huyền Duật vẫn cười hi hi, ở trong lòng hắn làm nũng, Huyền Li lại cương thân thể nhỏ, một bộ không biết làm sao.

“Như thế nào? Ca ca con đã kêu trăm một tiếng phụ hoàng, hay là con còn muốn tiếp tục khảo nghiệm trăm?”

Hoàng Phủ Huyền Li nguyên bản đã ngưỡng mộ phụ thân này, nay bị đối phương nói vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, ngay cả bên tai cũng đều đỏ lên, rốt cục thấp giọng gọi một tiếng phụ hoàng.

Hoàng Phủ Cận vạn vạn không nghĩ tới, Tiểu Cát công tử từng ở Dương Châu dám can đảm cùng hắn tranh Tự nhi, cư nhiên là Cửu Vương gia Âu Dương Đình của Viêm quốc.

Lần này hắn vì chúc mừng hai con rốt cục nguyện ý kêu hắn phụ hoàng, bốn phía tổ chức yến tiệc hoàng gia, triệu tập văn võ quần thần tiến đến chung vui.

Âu Dương Đình bởi vì là đệ đệ kết bối của Tư Đồ Thanh, cũng đáp ứng lời mời tham gia, hơn nữa còn mang đến lễ vật.

Dạ Sở Tự không thể tin được, Tiểu Cát ham chơi năm đó, thế nhưng có thân phận hiển hách như vậy.

Nguyên lai, năm đó Âu Dương Đình mười lăm tuổi đến Doanh quốc du ngoạn, lại bị người xấu ở Viêm quốc phái sát thủ tới ám sát, may mắn được nàng cứu.

Lúc ấy bởi vì thân ở nước lạ, cho nên không thể không mai danh ẩn tích, sau lại bị Viêm quốc hoàng đế phái người tìm trở về, lúc trước đi quá nhanh, không có nói với Dạ Sở Tự liền rời đi.

Đội sau khi hắn trở lại hoàng cung, Hoàng đế Viêm quốc bốn phía tra rõ việc này, hắn liền bị hoàng huynh nhốt vào hoàng cung, không cho phép hắn lại một mình đi ra ngoài.

Cứ như vậy qua suốt ba năm, đến khi Âu Dương Đình có đủ năng lực tự bảo hộ mình, Hoàng đế Viêm quốc mới chuẩn hắn ra cung.

Không nghĩ tới từ biệt ba năm, Bạch U Nhiên hắn từng ái mộ thế nhưng tìm được chân mệnh thiên tử của nàng rồi!

Lần này Âu Dương Đình đến Doanh quốc, đúng là muốn tìm lại Bạch U Nhiên, về phương diện khác cũng vì tới thăm nghĩa huynh Tư Đồ Thanh của mình.

Khi hắn ở trong bữa tiệc hoàng gia nhìn thấy Hoàng Phủ Cận, đột nhiên sửng sốt, tuy nói lần đầu tiên gặp, hắn liền thấy Hoàng Phủ Cận đều không phải người thường, nhưng vạn vạn không nghĩ tới, hắn dĩ nhiên là thiên tử Doanh quốc.

Âu Dương Đình cùng Dạ Sở Tự chính là lấy phương thức quân thần ân cần thăm hỏi nhau, cũng không có khoảng cách.

Mọi người ở đây vui chơi giải trí, nói nói cười cười, Âu Dương Đình đột nhiên đứng dậy tiến lên, khom người thi lễ.

“Hoàng Thượng, lần này thần đến, vốn muốn tìm một vị ân nhân cứu mạng, tên gọi của nàng là Bạch U Nhiên, là một vị thần y, bản y thuật này là thứ nàng vẫn muốn, nhưng ngày thần về sắp tới, sợ là không thể trực tiếp đưa cho nàng.”

Hắn từ trong lòng lấy ra một quyển sách có bìa màu lam, hai tay trình lên. “Nếu có một ngày nhìn thấy vị thần y Bạch U Nhiên kia, thỉnh cầu Hoàng Thượng tự tay giao tặng bản “Tuyệt thế y kinh này” cho nàng.”

Một đôi mắt cổ ý hướng về phía Dạ Sở Tự, mắt nàng mang cảm kích nhìn lại.

Tuy rằng Âu Dương Đình bất cần đời, nhưng hắn từ năm mười lăm tuổi gặp Dạ Sở Tự, hắn là thiết tình thích nữ tử lớn hơn mình mấy tuổi này.

Bất đắc dĩ nay nàng là Doanh quốc hoàng hậu, quân thần có khác, vì thanh danh Dạ Sở Tự, hắn không thể không giả bộ hai người không nhận thức, miễn cho trong triều có người đàm tiếu, ảnh hưởng đến địa vị của nàng.

Đức Hi vội vàng tiến lên, tiếp được bản y thuật kia, thật cẩn thận trình lên.

“Cửu Vương gia thật là có tâm” Hoàng Phủ Cận có lẽ nói lời cảm tạ.

Hắn biết Tự nhi muốn bản sách thuốc này đã thật lâu, mấy ngày này hắn vẫn sai người cố gắng tìm kiếm sách thuốc này, không nghĩ tới lại bị Âu Dương Đình tìm được.

Dạ Sở Tự sao lại có thể không cảm động? Lần trước hai người từ biệt ở Dương Châu, nàng còn nhớ rõ ngay lúc đó Tiểu Cát hỏi mình, “Cùng người nọ ở một chỗ, thật sự sẽ hạnh phúc sao?”

Nàng lúc ấy cười đến thân nhiên, chỉ trả lời: “Hạnh phúc hay không hạnh phúc, phải đích thân trải qua mới có thể biết.”

“U U, nếu người nọ đối với nàng không tốt, hãy nhớ rõ còn có một Tiểu Cát sẽ ở bên cạnh nàng, cùng nàng.”

Lập tức, nàng cảm động. Một vị công tử năm ấy mười tám tuổi, đơn giản là chính mình từng có ân với hắn, lại muốn dùng phương thức này bảo hộ nàng.

Hai người gặp lại, một người trở thành Doanh quốc hoàng hậu, một người cũng là Viêm quốc vương gia, thế sự thật sự là khó có thể đoán trước.

Âu Dương Đình không có ở trong loại trường hợp này nhận thức với mình, nàng hiểu được hắn là quan tâm nàng, vì tránh cho lời ra tiếng vào, cảm thấy càng thêm cảm kích hắn.

Tiệc tối chấm dứt, sau khi tắm rửa thay quần áo Dạ Sở Tự chỉ thấy Hoàng Phủ Cận sắc mặt lạnh lùng.

Mái tóc nàng rối tung, mỉm cười từ sau lưng hắn nhẹ nhàng ôm hắn. “Cận ca ca làm sao vậy? Chẳng lẽ là bị đại thần chuốc say?”

Trong lòng Hoàng Phủ Cận thật pha không phải tư vị (không tốt), không nói chính mình là đương triều thiên tử, là đế vương không thể ngỗ nghịch, cho dù là nam nhân bình thường, cũng không thể dễ dàng tha thứ nữ nhân mình yêu mặt mày đưa tình với nam nhân khác!

Được rồi! Hắn thừa nhận dùng mặt mày đưa tình để hình dung Tự nhi và Âu Dương Đình có chút quá đáng, nhưng, chỉ cần nghĩ đến ngày ấy khi rời đi Dương Châu, hình ảnh ly biệt lưu luyến không rời của hai người, đến hôm nay Âu Dương Đình còn dâng lên bằng sách thuốc kia, hắn có thể nào không ghen tị?

“Bản sách thuốc kia, vốn nên từ trăm tự mình đi tìm thấy cho nàng.” Sau một hồi, hắn có chút dỗi nói ra những lời này.

Dạ Sở Tự cười một tiếng. “Hoàng Thượng không phải lại đang ghen chứ?”

Bị nói trúng tâm sự, Hoàng Phủ Cận giận tái mặt, loại tâm tình lo được lo mất này, làm cho hắn có chút ảo não lại có chút không thoải mái, bảy năm cách biệt, Tự nhi có cơ hội nhận thức nam nhân khác, thậm chí...

Không muốn nghĩ tiếp! Nhưng cảm xúc hoài nghi tựa như ma quỷ tàn phá lòng hắn, làm cho hắn bất an, cũng làm cho hắn phiền chán.

Đúng lúc này, chỉ nghe Dạ Sở Tự phía sau truyền đến một trận nồn khan, hắn hoảng sợ, lo lắng vội vàng quay người lại, chỉ thấy nàng nửa ghé vào bên giường, bàn tay khô sở vô ngực.

“Tự nhi, Tự nhi, nàng làm sao vậy?” Thấy sắc mặt nàng trong nháy mắt tái nhợt, hắn sợ tới mức chân tay luống cuống.

Dạ Sở Tự lại nồn khan một hồi lâu. “Có thể là đêm nay ăn phải cái gì không tốt rồi...”

Hoàng Phủ Cận nghe vậy, vội vàng truyền lệnh gọi Thái y.

“Hoàng Thượng...” Dạ Sở Tự một phen kéo lấy cổ tay hắn, sắc mặt từ trắng dần dần chuyển hồng. “Tự nhi không có việc gì, đây chính là tình trạng bình thường.”

“Cái gì tình trạng bình thường? Đáng chết! Đám nô tài ở ngự phòng kia làm việc thế nào? Thế nhưng cho nàng ăn đến đau bụng.”

“Không liên quan đến ngự phòng, là thiếp...”

Nhưng vào lúc này Thái y vội vàng đi tới, Dạ Sở Tự không nghĩ tới động tác của người hầu cư nhiên nhanh như vậy. Cũng tốt, tuy rằng trong lòng nàng đã muốn nắm chắc, nhưng để cho Thái y xác định sẽ thỏa đáng hơn.

Hoàng Phủ Cận một lòng bởi vì Âu Dương Đình xuất hiện mà không thoải mái, nay gặp thân thể Dạ Sở Tự không khỏe, tâm tình càng thêm phiền muộn.

Không biết ép buộc bao lâu, vài Thái y rút cục mặt mang vui mừng từ bên trong đi ra, cùng đều quỳ xuống.

“Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng, hoàng hậu đã có thai hai tháng!”

“Cái gì?” Hoàng Phủ Cận một phen nắm lên một vị Thái y trong đó. “Người nói hoàng hậu có thai? Đây chính là sự thật?”

Thái y thấy Hoàng Thượng khi nghe đến hoàng hậu có thai, chẳng những không biểu hiện ra thần sắc kinh hi vạn phần, ngược lại mặt còn xanh mét, không khỏi cảm thấy có chút khiếp sợ.

“Hồi... Hồi Hoàng Thượng, lão thần ở trong cung hầu hạ suốt ba mươi năm, Đây... Hừ mạch này, quả quyết là không xem sai.”

Hoàng Phủ Cận sắc mặt buồn bã. Hai tháng? Vậy chẳng phải là từ lúc rời đi Dương Châu?

Hắn nhớ rõ chính mình khi ở Dương Châu chưa bao giờ cùng nàng có tiếp xúc vô cùng thân thiết, sau đó vì có thể khuyên nàng hồi cung, hắn còn dùng đoạn tình hoàn, nhưng Tự nhi lại bị chặn ra có mang hai tháng, chẳng lẽ... Trước một ngày rời đi Dương Châu, Tự nhi trở về chậm chạp, nàng cùng Âu Dương Đình

Nghĩ đến đây, hắn căng tuần dung đuổi hết tất cả người hầu tới tấp, cùng với những Thái y đang quỳ rạp dưới đất này.

Đêm đó khi Sở Tự thấy hắn từ bên ngoài tiến vào, sắc mặt không khỏi đỏ lên. “Hoàng Thượng, chàng đã biết rồi?”

Hoàng Phủ Cận mặt lạnh lùng nghiêm khắc đi đến trước giường, âm trầm nhìn xuống nàng.

“Nàng là nói chuyện nàng có mang thai?” Thanh âm lạnh như băng, cơ hồ không có nửa điểm cảm tình.

Nguyên bản Dạ Sở Tự còn vui mừng rạo rực, nhất thời lộ ra vẻ mặt khó hiểu. “Hoàng Thượng, chàng... Sắc mặt sao lại khó coi như vậy? Hay là... Chàng không hy vọng Tự nhi có thai?”

Những lời này dẫn phát lửa giận của Hoàng Phủ Cận. “Dạ Sở Tự, trên thực tế trăm hiện tại muốn hỏi nhất là, đứa nhỏ trong bụng nàng đến tốt cùng là của ai?”

Hồ hấp của Dạ Sở Tự cứng lại, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời thế nào.

“Trăm nhớ rõ trước khi mang nàng rời khỏi Dương Châu, từng tận mắt thấy người gặp Âu Dương Đình. Hơn nửa ngày đó trăm uống đoạn tình hoàn trước mặt của nàng.”

“Chàng cư nhiên... Hoài nghi ta?” Thấy vẻ mặt hắn vô tình nói ra những lời này, lạnh đến làm cho nàng kinh hãi.

Hoàng Phủ Cận tuyệt vọng thống khổ chất vấn: “Tự nhi, bảy năm trước thật là trẫm có phụ nàng, trải qua mấy năm nay, chúng ta tra tấn lẫn nhau, thương tổn lẫn nhau, nhưng vì nàng, trẫm hao tổn tâm cơ tranh thủ, kết quả nàng lại làm như vậy... Chẳng lẽ đơn giản là trẫm ngày đó cùng Ngu Tiểu Diệp... Cho nên nàng dùng cách này báo lại sự hồ đồ ngày đó của trẫm sao?”

Hắn cũng không muốn nói ra như vậy, nhưng ghen tị cắn nuốt lý trí hắn, làm cho hắn nói không suy nghĩ.

Dạ Sở Tự hung hăng ngăn ra, không thể tin được lời này thế nhưng lại phát ra từ miệng Hoàng Phủ Cận.

Bảy năm trước nàng mang thai, vì thân mình khó chịu, không muốn cùng hắn dây dưa nhiều, lại dối lấy hắn phản bội, tuy rằng Ngu Tiểu Diệp cùng Ngu thái hậu từ giữa làm khó dễ, nhưng hành vi của Hoàng Phủ Cận, quả thật làm hại nàng thống khổ.

Bảy năm sau nàng lại mang thai, vốn tưởng rằng sẽ mang đến cho hắn kinh hi, cũng không đoán được sau khi hắn biết nàng có thai, chẳng những không có tình cảm vui mừng, ngược lại lời nói lạnh nhạt, còn đoán nàng phản bội hắn!

Hắn luôn miệng nói cái gì đời này kiếp này quyết không chia lìa, tương ái lẫn nhau, nay chỉ vì nàng mang thai, mà hắn tự xưng ăn đoạn tình hoàn, liền nhận định nàng phản bội hắn?

Vì sao hắn không hỏi nàng sao lại mang thai?

Vì sao hắn không hỏi đoạn tình hoàn kia có phải thật sự là đoạn tình hoàn hay không?

Cũng không biết là dối hay là ảo não, nàng đột nhiên lạnh lùng cười, “Lực suy đoán của Hoàng Thượng thật đúng là làm nô tì bội phục, cư nhiên còn nhắc đến chuyện của Ngu Tiểu Diệp.”

Ánh mắt nàng trống rỗng khẽ vượt cái bụng bằng phẳng của mình. “Đúng vậy, đứa nhỏ này... xác thực không phải của Hoàng Thượng, vậy thì như thế nào?” Nàng đột nhiên gương mặt, tuyệt vọng nhìn hắn. “Hiện tại Hoàng Thượng rốt cục hiểu được cảm thụ năm đó của ta?”

“Nàng... nàng thật to gan, nàng không sợ nàng làm như vậy trẫm sẽ trị tội nàng?”

“Chẳng lẽ Hoàng Thượng lại muốn giống bảy năm trước, đem ta nhốt vào lãnh cung?”

Một màn vào bảy năm trước kia, đồng thời hiện lên trong đầu hai người.

Dạ Sở Tự đỏ hốc mắt, nhưng vẫn cắn răng duy trì hình tượng cao ngạo của mình.

Đáy lòng Hoàng Phủ Cận đột nhiên đau xót, sợ cùng nàng giằng co tiếp, sẽ làm ra chuyện mất lý trí, hắn không muốn lại mất đi nàng, không muốn lại thừa nhận sự dằn vặt về thể xác lẫn tinh thần này một lần nào nữa, lại càng không muốn cho hạnh phúc mình khó khăn tìm về, lại trốn đi từ trong tay hắn như vậy!

Nhưng, nghĩ đến tiểu sinh mệnh trong bụng nàng, bị cảm giác phản bội, xé rách tất cả tình cảm thương tiếc trong nội tâm hắn.

Hận? Không hận? Hắn không biết, hắn thực loạn, cho dù thân là vua của một nước, nhưng đối mặt vấn đề tình cảm, chân tay vẫn luống cuống như cũ.

Cắt không đứt, để ý thì loạn.

Cuối cùng, hắn phát tay áo dường như trốn tránh rồi đi tẩm cung.

Mà Dạ Sở Tự ở phía sau vào một khắc đó, rốt cuộc ức chế không được không tiếng động chảy nước mắt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Hoàng Thượng và hoàng hậu cãi nhau, làm bọn họ nô tài thị nữ hầu hạ cũng không dám tin tưởng.

Hai tháng trước, khi Hoàng Thượng đem hoàng hậu tiếp về cung, cảm tình của vợ chồng bọn họ, thật là tốt đến làm mọi người vùng trộm hâm mộ.

Sao lại trong một đêm, sau khi Hoàng Thượng biết hoàng hậu lại có hi, từ đó không bước chân vào Tư Tự cung nữa bước.

Hai vị hoàng tử bởi vì có nhiều hảo cảm với Tư Đồ Thanh, cho nên sau tiệc tối, liền đến nhà ông ở mấy ngày, đối với chuyện phát sinh trong cung, hoàn toàn không biết.

Hoàng Phủ Cận vì thế dùng quốc sự để chuốc say chính mình, chỉ cần nghĩ đến ái ân từng phản bội hắn, lại mang đứa nhỏ của nam tử khác, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Muốn trị tội nàng, cố tình lại luyện tiếu, vì thế mấy ngày cũng chưa lại đi Tư Tụ cung nữa.

Hoàng thượng và hoàng hậu xuất hiện hiếm khách, tự nhiên sẽ có một ít người rảnh rỗi, đem chuyện này truyền vào trong tai Ngu thái hậu.

Từ lần trước Lai Phúc bị hai vị hoàng tử sai người đánh đòn lại không lấy được công đạo, bà vẫn muốn tìm phương thức trả thù.

Nay nghe cái tin tức như thế, lại nghe nói Hoàng Thượng hoài nghi hoàng hậu có mang không phải của hắn, chuyện này đối hoàng thất mà nói, quả thực là vô cùng nhục nhã.

Đúng là cơ hội tốt cho nàng trả thù!

Hôm nay, Dạ Sở Tụ đang ở trong Tư Tụ cung xem sách thuốc như thường, lại nghe người hầu bẩm báo Thái Hậu giá lâm.

Trong lòng nàng căng thẳng, dự đoán được tai họa trước mắt, nhưng như cũ nhanh nhẹn đứng dậy, cung kính nghênh đón, “Thần thiếp thỉnh an Thái Hậu nương nương.”

Ngu thái hậu hạ mắt, lạnh lùng cười, vẫn chưa kêu nàng bình thân, “Hoàng hậu, ngươi cũng biết ai gia hôm nay tới đây vì chuyện gì?”

“Thần thiếp ngu dốt.” Trong miệng nói như thế, nhưng Dạ Sở Tụ từ ánh mắt tà mị cùng biểu tình của đối phương không khó nhìn ra, chắc chắn không phải chuyện tốt.

“Ai gia nghe Thái y nói, hoàng hậu bị chặn ra hi mạch, có phải có việc này?”

“Vâng.”

“Ai gia còn nghe nói, hoàng hậu mang không phải giống rồng.”

Mây Dạ Sở Tụ căng thẳng, sắc mặt lạnh lùng vài phần, nhưng cung kính trả lời như trước. “Hôm nay Thái Hậu đến đây đến tột cùng là có chuyện gì, mong rằng Thái Hậu nói rõ.”

“Ba.” Ngu thái hậu đột nhiên chụp bàn, “Hoàng hậu, lá gan ngươi thật lớn, thế nhưng cấu kết với nam tử khác sau lưng Hoàng Thượng, nay còn mang nghiệt chủng, Hoàng Thượng sùng ngươi như vậy, mà ngươi lại dùng phương thức này vũ nhục Đại Doanh hoàng triều của ta, ngươi cũng biết phạm vào tội tru cửu tộc?”

“Tội của thần thiếp, Hoàng Thượng đều có định đoạt.” Nàng đáp không kiêu ngạo không siểm nịnh (*nhún nhường, nịnh nọt*).

“Hừ, Hoàng Thượng đối với ngươi thất vọng quá mức, đã không muốn nhìn ngươi thêm lần nào nữa.” Ngu thái hậu lạnh lùng cười, “Lai Phúc.”

“Nô tài đây ạ.” Đối phương đi tới từng bước, trong tay bưng một cái khay có bình rượu và chén rượu.

“Ngươi thân là hoàng hậu, lại phản bội Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đã truyền khẩu dụ, ban thưởng chết. Nay chén rượu độc này là Hoàng Thượng ban cho ngươi... Lai Phúc, hầu hạ hoàng hậu uống xong.”

“Tuân chi.” Lai Phúc rót rượu độc đầy chén rượu, sau đó quỳ trước mặt Dạ Sở Tụ, “Hoàng hậu, thỉnh uống đi ạ.”

Nàng ngoan tròng mắt nhìn Ngu thái hậu, “Thần thiếp không tin đây là Hoàng Thượng tự mình hạ khẩu dụ (*ra lệnh*).”

“Ngươi tin cũng thế, không tin cũng thế, cho dù Hoàng Thượng sùng ngươi như thế nào, hắn chung quy là Hoàng Thượng, ngươi cho là, hắn có thể dung được ngươi cùng nghiệt tử trong bụng ngươi?”

“Đứa nhỏ này là của Hoàng Thượng.”

“Hừ, đều đến bước này, còn nói dối? Lai Phúc, cho hoàng hậu uống đi.”

Lai Phúc sớm hận Dạ Sở Tụ đến nghiêng răng, nay đúng là cơ hội tốt để báo thù, hắn có thể nào bỏ qua? Thái Hậu vừa hạ lệnh, hắn lập tức cầm ly rượu độc đưa tới trước mặt Dạ Sở Tụ, biểu tình dữ tợn, dùng sức giữ hàm dưới của nàng, cứng rắn buộc nàng đem rượu độc nuốt vào bụng.

“Buông... Buông ra... Ngô ngô...”

“Buông nương ta ra.” Nhưng vào lúc này, chỉ thấy hai đạo bóng dáng màu trắng đột nhiên xông vào, trong đó một người một cước đá bay Lai Phúc, một người khác hung hăng đánh úp về phía Ngu thái hậu.

“Nuong... Người tình lại đi.”

Cùng thời gian, trong Dưỡng Tâm điện, Hoàng Phủ Cận đang cùng Âu Dương Đình giằng co.

Âu Dương Đình ở Doanh quốc lưu lại nhiều ngày, Viêm quốc hoàng đế đã lệnh hần cấp tốc về nước, hôm nay hần vào cung, chính là hướng Hoàng Phủ Cận chào từ biệt.

Hoàng Phủ Cận cẩn thận đánh giá nam tử thân hoa phục (*thân mặc trang phục đẹp, sang trọng*), anh khí bức người trước mắt, hần không phải dân chúng bình thường, mà là Cửu Vương gia cao quý.

Nếu nói tách ra bảy năm, Tự nhi động tình với một nam tử như vậy, cũng là có thể hiểu.

Nhưng khi nghĩ đến nàng từng đầu nhập trong lòng nam nhân khác, hần tránh không được một trận đau lòng. Tuy rằng hần nói qua, vì được đến tha thứ của nàng, mặc kệ nàng dùng phương thức trả thù gì, hần đều vô điều kiện thừa nhận, nhưng hiện tại lại nhất gan.

Chỉ cần nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng nàng là của người khác, hần không làm sao vui vẻ được, cho nên mấy ngày nay hần không muốn thấy nàng, chỉ sợ thấy, lại một lời bất hòa, làm ra phán đoán hối hận cả đời.

Đối mặt Âu Dương Đình báỉ kiến, hần không thể mất lễ nghi. “Không nghĩ tới ngươi lại là Viêm quốc cửu Vương gia.”

“Hoàng Thượng, thần cũng không nghĩ tới công tử ngày đó chính là Doanh quốc thiên tử.” Âu Dương Đình khi ở Dương Châu cả lo phát phơ (*không có đang hoàng*), nhưng thuở nhỏ lớn lên trong hoàng tộc, giờ giọng tự nhiên không thua kém Hoàng Phủ Cận.

Hần lạnh lùng cười, “Trên thế giới chuyện ngươi không biết chỉ sợ không chỉ có một chuyện này.”

Hần muốn nói nay Tự nhi có thai, nhưng thai nhi trong bụng nàng cũng là máu mủ của ngươi.

Hần bội phục chính mình còn có thể tâm bình khí hòa ngồi ở chỗ này, cùng tình địch nói chuyện phiếm.

“Hoàng Thượng, thứ (*tha thứ*) thần nói thẳng, ngày đó thần đi Dương Châu tìm Bạch U Nhiên, quả thật là hạ quyết định quyết tâm muốn lấy nàng làm vợ, khi thần nhìn đến ngài đứng ở bên cạnh nàng, nàng còn nói ra ngài chính là thân sinh phụ thân của Huyền Duật và Huyền Li, thần liền biết mình không có hy vọng. Ngày ấy ở Dương Châu, lần cuối cùng thần cùng nàng đánh cờ, khi thua nàng ba ván cờ, liền đã hạ quyết tâm, thiết tình chúc phúc nàng cùng Hoàng Thượng bạch đầu giai lão, cùng cả đời, lần này thần rời đi Doanh quốc, không biết năm nào tháng nào mới có thể đến nữa --”

“Đợi chút.” Hoàng Phủ Cận đột nhiên đánh gãy đôi phương, biểu tình ngăn ra,

“Ngươi vừa mới nói, ở trong khu rừng tại Dương Châu ngày đó ngươi... Ngươi cùng trăm... Ách, trăm là nói, ngươi cùng U U... Chơi cờ?”

“Đừng vậy, bởi vì lúc ấy thần biết nàng muốn cùng người hồi kinh, cho nên mới cược với nàng, thần lúc ấy còn nói, nếu nàng có thể thắng thần ba ván, liền thiết tình chúc phúc hai người.”

“Chính là chơi cờ đơn giản như vậy?” Biểu tình Hoàng Phủ Cận thập phần kích động.

“Bằng không Hoàng Thượng nghĩ thần còn có thể cùng nàng làm ra cái gì?” Âu Dương Đình dần dần giãn tái mặt, cảm giác được không thích hợp.

Cả người Hoàng Phủ Cận ngây ngốc sững sờ.

Tự nhi cùng hần chỉ là chơi cờ đơn giản như vậy?

Như vậy đứa nhỏ trong bụng nàng lại là sao? Hần rõ ràng uống đoạn tình hoàn, hơn nữa Tự nhi nói với người bệnh kia, đoạn tình hoàn này chỉ cần một viên sẽ không thể có con nữa, chẳng lẽ...

“Hoàng Thượng việc lớn không tốt.” Đúng lúc này, một thị vệ đột nhiên từ bên ngoài chạy vào, phù phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, “Thái Hậu hạ chỉ, muốn ban chết cho hoàng hậu.”

Chợt nghe thấy tin tức làm cho người ta sợ hãi này, Hoàng Phủ Cận kinh ngạc nhìn thị vệ đang kích động, trong đầu lặp lại những chữ linh tinh Thái Hậu, ban chết.

Ngay sau đó, hần chỉ cảm thấy máu thẳng lên óc, ngay cả thân mình cũng rung rinh.

“Ngươi nói cái gì?”

Khi Hoàng Phủ Cận chạy giống như bay đến Tư Tự cung, chỉ thấy Lai Phúc cả người đầy máu, hiển nhiên đã không còn thở.

Mà Ngụ thái hậu cũng là một thân chặt vật, một tay run rẩy đỏ mắt chỉ vào Hoàng Phủ Huyền Li. “Ngươi... Thật to gan ...”

Hần nhìn về phía Dạ Sở Tự, thấy nàng nằm thẳng ở trên giường, mặt không có chút máu, bên môi chảy xuống một vết máu màu đen nhìn thấy ghê người.

Hoàng Phủ Huyền Duật thẳng tắp quỳ gối trước giường, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng.

Tím Hoàng Phủ Cận đập mạnh và loạn nhịp đi đến bên giường, run run nâng tay phải lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm đến hai má lạnh như băng của nàng, lạnh, thật là lạnh.

Hắn bị chuyện này làm sợ tới mức vội vàng thu tay lại, không chịu tin tưởng sự thật tàn khốc này. “Tự nhi...”

“Nương bị buộc uống rượu độc, nay đã không còn phương pháp cứu sống.”

Hoàng Phủ Huyền Duật đang quỳ lần đầu tiên lộ ra thần sắc đáng sợ, lạnh lùng trừng mắt Hoàng Phủ Cận. “Lúc trước chúng con tự tay giao nương giao cho người, cùng người hồi cung, nhận người là cha, nhưng lại đổi lấy kết quả như vậy.”

“Phụ hoàng, người hứa hẹn đối với nương thật tốt, hiện tại mới hồi cung ngắn ngủn hai tháng, nương đã bị...”

“Không -- sẽ không. Tự nhi sẽ không chết, nàng không có chết.”

Hoàng Phủ Cận liều mạng lắc đầu, cự tuyệt tin tưởng, hắn một tay ôm thân mình cương lạnh của nàng vào trong ngực dùng sức lay động.

“Tự nhi... Tự nhi nàng tỉnh tỉnh, Tự nhi, là ta, nàng không có chết đúng hay không... Ta không tin nàng đã chết, đây không phải sự thật... Đây không phải sự thật...”

Tùy ý hắn dùng lực lay động, dùng sức kêu rống, thân thể mềm mại trong lòng vẫn không có phản ứng.

Đức Hi thấy thế, phùng phùng một tiếng quỳ rạp xuống đất, khóc hô: “Hoàng Thượng, hoàng hậu đã đi về cõi tiên, thỉnh Hoàng Thượng nén bi thương a...”

Nghe được những chữ đi về cõi tiên, Hoàng Phủ Cận giống bị người cầm chày gõ lên đỉnh đầu một cái thật mạnh, trước mắt đột nhiên tối đen, cứ như vậy trong nháy mắt, hắn nghĩ đến mình sẽ chết ngất đi.

“Hoàng Thượng, hoàng hậu bị bắt uống xong hạc đỉnh hồng, nay dĩ nhiên là...”

Đức Hi thật sâu cảm nhận được sự bi thương của Hoàng Thượng, trận đại hòa bảy năm trước thiếu chút làm cho Hoàng Thượng mất hết can đảm, nay hoàng hậu lại... Nhưng vì Doanh quốc, Hoàng Thượng phải nhận sự thật này, kiên cường sống sót.

“Không có khả năng, Tự nhi sẽ không chết, trận đại hòa bảy năm trước kia cũng không có đoạt đi tánh mạng của nàng, chỉ là một ly hạc đỉnh hồng...”

Tuy là nói như vậy, nhưng hạc đỉnh hồng là độc được hoàng thất dùng để ban chết cho quý phi, hắn không dám nghĩ, dùng sức lắc đầu, ôm nữ nhân đã qua đời trong lòng, thất tha thất thểu đi về tẩm cung của mình.

Người trong cung thấy, sợ tới mức quỳ xuống, Hoàng Phủ Cận nhớ tới ngày ấy hai người khắc khổ, khi hắn chỉ trích thái nhi trong bụng nàng là của người khác, mắt nàng lộ vẻ tuyệt vọng, vẻ mặt bi thương.

Sau, hắn giống binh lính đào ngũ, liên tiếp mấy ngày ghen mà không thấy, vừa hận nàng phản bội, vừa lại bi thương sự tuyệt tình của nàng.

Không ngờ, sự lạnh lùng của mình, lại làm cho Thái Hậu có cơ hội thừa dịp trả thù, lấy tội hoàng hậu phản bội, hạ lệnh ban chết cho nàng.

Bảy năm trước chia lìa, đã muốn làm cho hắn tuyệt vọng đến cực điểm, bảy năm sau, vì vấn đề cảm tình lẫn nhau, hắn phát ra vô số lời thề, lại trong hai tháng thời gian ngắn ngủn, lại bởi vì chính mình sơ sẩy, mà chôn vùi tính mạng của nàng.

Không -- hắn không thể nhận. Hắn không tin ông trời tàn nhẫn với hắn như vậy.

Hoàng Phủ Cận giống như điên rồi, ôm thi thể Dạ Sở Tự trở lại tẩm cung của mình, cũng đuổi tất cả hạ nhân, hoang mang lo sợ ôm Dạ Sở Tự cả người lạnh như băng tránh ở đầu giường.

Hắn một lần lại một lần kêu gọi tên của nàng, một lần lại một lần cầm khăn nóng lau hai má và đôi tay lạnh như băng của nàng.

“Hoàng hậu không có chết, hoàng hậu chỉ là trúng độc, chờ độc giải, nàng sẽ sống lại, Đức Hi, mau sai người chuẩn bị nước ấm, không cho phép gián đoạn.”

Hắn muốn dùng nước ấm để làm tỉnh lại người sớm không còn hô hấp kia.

Đức Hi ngay từ đầu còn nhỏ tiếng khuyên, nhưng khuyên đến sau nữa, cũng không lay chuyển được mệnh lệnh của Hoàng Thượng.

Cứ như vậy ngày qua ngày, Hoàng Phủ Cận một lần lại một lần đối với người không còn hô hấp mà mình yêu nhất nhỏ giọng nói hết.

“Tự nhi, ta biết nàng chính là đang giận ta, giận ta năm đó phụ nàng, giận ta đối với nàng không đủ tín nhiệm, giận ta không có tuân thủ lời thề...”

“Ta biết nàng hâm mộ tình yêu của cha mẹ, ta từng nói với nàng, nếu nàng gả cho ta, đời này kiếp này, ta cũng sẽ yêu nàng như phụ thân nàng yêu mẫu thân nàng vậy, cả đời không cưới người khác, cả đời chỉ che chở một mình nàng...”

Hắn gắt gao ôm Dạ Sở Tự vào trong ngực, trong chốc lát khóc, trong chốc lát cười, thần trí hốt hoảng.

“Hứa với nàng nhưng lại thất hứa, chẳng những phi tử trong hậu cung như mây, còn vì Ngu Tiểu Diệp mà nhốt nàng vào lãnh cung.” Nói xong, nước mắt trượt xuống dưới, “Ta dùng thân phận Hoàng Thượng bức nàng nhận sự thật này, biết rõ trong lòng nàng thống khổ, còn không đứng trên lập trường của nàng lo lắng suy nghĩ cho nàng...”

“Tự nhi, nàng có biết bảy năm nay ta hối hận và tự trách biết bao nhiêu không? Tự Tự cung là xây cho nàng, tất cả bên trong đều là kỷ niệm của chúng ta, ta từng nói qua, sẽ vì nàng mà xây một tòa cung điện xa hoa cao quý nhất, ta nói rồi, muốn yêu nàng cả đời cả kiếp, không cho nàng chịu nửa điểm ủy khuất, ta còn nói qua, chỉ cần nàng cùng ta hồi cung, mặc kệ nàng đối ta làm ra trừng phạt gì, ta đều cam tâm tình nguyện nhận, Tự nhi..Ta...Thất hứa với nàng, phải không?”

Hắn nói liên miên lời nhai xong kỷ niệm ngày xưa, trong chốc lát thương tâm, trong chốc lát tự trách, bởi vì mấy ngày không ăn không uống, sắc mặt tái nhợt, cả người gầy cả vòng lớn.

Đức Hi mặc dù lo lắng, nhưng cũng bất lực, chỉ có thể cả ngày ở ngoài cung khóc, quỳ cầu xin trời xanh cúi nhìn.

Hoàng Phủ Huyền Duật, Hoàng Phủ Huyền Li thấy thế, theo quy củ quỳ gối trước giường Hoàng Phủ Cận. “Phụ hoàng, nương đã đi rồi, trước khi nàng lâm chung phân phó nhi thần, đem thi thể của nàng về núi Cửu Hoa nơi ông ngoại từng ở, nương qua đời đã chín ngày, nếu lại như vậy, chắc chắn hư thối, mong rằng phụ hoàng...”

“Nàng không có chết, nương các con sẽ không chết, thân thể lại càng sẽ không hư thối.” Hoàng Phủ Cận gấp hai đứa con muốn tới cướp người với hắn, gắt gao che chở người trong lòng đã không còn tiếng động, “Đi ra ngoài, các con cút ra ngoài cho ta, ta không muốn nhìn thấy các con.”

“Phụ hoàng...” Hoàng Phủ Huyền Duật khẩn trương nhìn mẫu thân trong lòng hắn, trong mắt toát ra mấy phần thần sắc phức tạp.

Mà Hoàng Phủ Huyền Li quỳ gối bên cạnh cậu có hàm ý khác liếc mắt cậu lại một cái.

Hoàng Phủ Cận là phát hiện thần sắc hai đứa con quái dị, nhưng giờ phút này trong lòng hắn chỉ tràn đầy một mình Dạ Sở Tự.

Tuy rằng hắn không muốn tin tưởng nàng thật sự đã chết, suốt chín ngày cả người Tự nhi mặc dù lạnh như băng, lại quỳ dị không có biến cứng ngắt.

Cho dù thân thể không có biến cứng, cũng không đại biểu còn khả năng sống sót, hắn cũng từng nghe nói rất nhiều ví dụ những xác chết được thờ phụng, có xác chết không hư thối.

Nghĩ đến đây, làm hắn thương tâm muốn chết.

Hoàng Phủ Huyền Duật, Hoàng Phủ Huyền Li thấy thế, không dám nhiều lời nữa, không tình nguyện đứng dậy rồi đi.

Nay không khí trong tâm cung Hoàng Thượng bị biến thành trầm lắng, tất cả nô tài cũng không dám tùy ý bước vào nơi này nửa bước.

Mấy ngày trước, Hoàng Phủ Cận lấy tội độc hại hoàng hậu, đem Ngu thái hậu nhốt vào lãnh cung, sai người trông giữ, Lai Phúc bị phán đánh xác 80 roi, sau đó bỏ xác nơi hoang dã.

Âu Dương Đình cũng không nghĩ tới sự tình lại diễn biến đến tận đây, tuy rằng hắn có tình với Dạ Sở Tự, nhưng chính mình dù sao cũng là người ngoài, thấy Hoàng Phủ Cận vì nàng làm đến loại tình trạng này, cũng không thể không động lòng.

Hoàng Phủ Cận vừa đắm chìm ở trong bi thương, ôm Dạ Sở Tự, vừa thất thần nhìn xem bốn phía, xem ra trong hoàng cung quả nhiên không thích hợp với Tự nhi, bảy năm trước như thế, bảy năm sau vẫn là như thế, nhìn từ từ đã chết chín ngày trong lòng, hắn đột nhiên nở nụ cười, chính là tươi cười mang theo vẻ đoạn tuyệt.

“Tự nhi, đời này, chúng ta nhất định vô duyên sao?” Hắn cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi lạnh như băng kia.

“Nếu nàng đã chết, một mình ta sống, còn có ý nghĩa gì?”

Hắn nhẹ nhàng đem môi áp vào bên tai nàng, “Ta đã nghĩ tốt thánh chỉ rồi, phong Hoàng Phủ Huyền Duật thành thái tử, chờ trăm băng hà, nó sẽ kế vị ngay hôm đó.”

Nói tới đây, hắn cười đến càng sáng lạn, càng thêm dùng sức ôm nàng. “Tự nhi, ta đã quyết định, đời này kiếp này, nàng đến nơi nào, ta liền cùng đến nơi đó.”

Một thanh chủy thủ (*dao găm, kiếm ngắn*) sáng loá đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn, trong tươi cười của Hoàng Phủ Cận mang theo sắc đẹp tuyệt vọng, hắn để chủy thủ lên cổ họng của mình, “Tự nhi, chờ ta, ta rất nhanh sẽ tới.”

Nắm hai mắt lại, nắm chặt chủy thủ, hung hăng đâm về phía cổ họng mình --

Đột nhiên cổ tay hắn đau xót, chủy thủ theo tiếng rơi xuống, Hoàng Phủ Cận mạnh mẽ mở mắt ra, chỉ thấy Dạ Sở Tự mở to hai mắt, sắc mặt vẫn tái nhợt, suy yếu nhìn hắn.

Hắn giật mình ngây ngốc đã lâu, không thể tin được sự thật trước mắt.

“Chàng... Chàng là ngốc sao? Thế nhưng... làm ra... Loại chuyện hồ đồ này...” Dạ Sở Tự dùng hết toàn lực quát.

Về mặt Hoàng Phủ Cận không dám tin, nữ tử trong lòng đã bị kết luận chết chín ngày rồi, lại mở mắt ra, còn mở miệng nói chuyện.

Dạ Sở Tự thấy bộ dáng đại ra của hắn, không biết nên giận hay nên cười, lên tiếng nhắc nhở hắn, “Còn thất thần làm gì? Mau buông thiếp ra, được hiệu(*công hiệu của thuốc*) vừa qua khỏi, cho thiếp chén nước ấm, bằng không tương lai sẽ để lại nguồn bệnh.”

Động tác Hoàng Phủ Cận cứng ngắc gật gật đầu, nhẹ nhàng đem nạng để ở trên giường, lập tức chạy như bay tự mình xuống giường rót nước, sau đó thật cẩn thận uy nạng uống xong.

Sau khi Dạ Sở Tự uống xong nước ấm, sắc mặt tựa hồ chuyển biến tốt, chỉ là hơi thở vẫn suy yếu, mà Hoàng Phủ Cận thì ngơ ngác canh giữ ở bên cạnh nạng.

Đến khi Dạ Sở Tự nhú mảy hung hăng nheo mắt một phen, hắn mới đột nhiên hoàn hồn, rống to như điên rồi, “Đức Hi, mau, mau truyền Thái y...”

Tất cả đều quá mức biến hoá như vở kịch, ngay cả Thái y cũng không dám tin tưởng, một người đã chết chín ngày, thế nhưng sống lại.

Sau đó, Hoàng Phủ Cận mới từ trong miệng Dạ Sở Tự biết được, nguyên lai thuở nhỏ bởi vì thân thể nạng không tốt, cho nên phụ thân nạng tìm đến nhiều thảo dược bất đồng, hầm thành canh, đặt ở trong nước tắm, để cho nạng ngâm ba canh giờ mỗi ngày.

Từng năm đi qua, thân thể của nạng đã được canh thuốc của phụ thân ngâm thành bách độc bất xâm.

Chẳng qua vô luận gặp được loại độc thể nào, trong cơ thể nạng sẽ tự động sinh ra kháng tính, vì thế sẽ tạo thành trạng thái tử vong giả, chậm thì ba ngày, lâu thì chín ngày, sau đó sẽ tỉnh lại.

Hoàng Phủ Cận nghe đến đó, xác định nạng thật sự sống lại, không phải hắn ảo giác, kích động một tay dùng sức ôm nạng vào trong ngực, khóc rống lên.

Thấy thế, Dạ Sở Tự không có cười nhạo hắn, trong lòng cũng không xoá bỏ khổ sở.

Nạng đối với kiếp nạn của mình có chứa nhiều oán hận, oán hận không tin nhiệm nạng, oán hận không bảo hộ nạng thật tốt, oán hận vô tình lạnh lùng, oán hận nói chuyện không giữ lời.

Nhưng ủy khuất khổ sở nhiều hơn nữa, khi nhìn thấy hắn bị bi thương tra tấn mất đi thần thái ngày xưa, còn muốn giương đao tự mình hại mình, tất cả oán hận, nhất thời tất cả đều vút lên đến chín từng mây.

“Tự nhi, mặc kệ về sau lại phát sinh chuyện gì, ta cũng không cho phép nạng rời đi nữa, ta cũng sẽ không làm cho bất luận kẻ nào thương tổn nạng nữa, còn có... Còn có thai nhi trong bụng nạng, mặc kệ... Mặc kệ đó là đứa nhỏ của ai, ta đều nuôi, đối đãi giống như Huyền Dật và Huyền Li, hảo hảo yêu thương che chở, cho nó gia quan tấn tước, tuyệt không bạc đãi.”

Trải qua lần bị đau đến tận xương này, tất cả đều không trọng yếu, chỉ cần nạng còn sống, chỉ cần tất cả còn kịp vặn hỏi, tất cả hắn đều có thể không cần.

Thân thể trong lòng run lên, hắn cúi đầu trông thấy một đôi mắt lên án.

“Chàng... Chàng vẫn cho rằng ta phản bội chàng?”

“Ta ta không có, Tự nhi, ta...” Hắn thật sự cái gì cũng không để ý, chỉ mong nạng không rời xa hắn.

“Ngày đó chàng đúng là uống đoạn tình hoàn kia, nhưng đoạn tình hoàn cũng không thật sự làm cho nam tử không dục, khi đó thiếp chỉ là lừa Trần viên ngoại, bởi vì mấy thai của Trần phu nhân đều là con gái, Trần viên ngoại vì làm cho Trần gia có hậu, không tiếc ở bên ngoài tầm hoa vấn liễu, thân mắc bệnh hiểm nghèo, thiếp mới lừa ông ta đoạn tình hoàn có công hiệu tuyệt dục, không nghĩ tới chàng...Chàng thế nhưng nghĩ đến...”

“Tự nhi, Ngươi là nói đoạn tình hoàn kia...”

“Kia chính là viên thuốc bổ huyết dưỡng khí bình thường.” Nạng bỏ đi mặt cười, giận hắn đổ kị lung tung, càng giận hắn oan uổng chính mình.

Hoàng Phủ Cận nghe vậy, cảm thấy chính mình ngu xuẩn đến cực điểm, hắn thế nhưng oan uổng Tự nhi cấu kết cùng người khác, còn bởi vậy thiếu chút nữa gây thành đại họa.

“Nói như vậy Tự nhi, Ngươi lại mang con của ta.”

Chuyện này thật làm Hoàng Phủ Cận ghen hờn nhìn trần trối, hắn sớm chuẩn bị tốt tâm lý không có con nối dòng nữa, nay, hắn lại có thêm con trai hoặc nữ nhi.

Giảng đến đây, nàng hung hăng lườm hán một cái, “Thiếp đã thật muốn chết thống khoái, như vậy, thi thể để cho Huyền Duật và Huyền Li chuyển về núi Cửu Hoa, kiếp này không bao giờ nhìn thấy chàng nữa.”

Dạ Sở Tự từ trước lúc Ngũ thái hậu muốn tới hại mình, đã dự đoán được kết quả như vậy, cho nên nàng lén dặn dò con, nếu có một ngày nàng bị trúng độc ở trong cung, thì đem thi thể của nàng mang về núi Cửu Hoa, từ nay về sau không hỏi đến phàm trần thế tục, cắt đứt quan hệ với Hoàng Phủ Cận.

Nhưng khi nàng hôn mê, từng tiếng từng tiếng kể lẻ khóc lóc của Hoàng Phủ Cận, cùng mấy ngày liền không ngừng chờ đợi, lại đảo loạn tâm niệm thế phải ly khai của nàng.

Ngay lúc Hoàng Phủ Cận huy đao đâm vào mình, nàng mới hao hết toàn lực, ngăn cản hán làm ra việc ngốc.

Đến lúc này, Hoàng Phủ Cận cho dù có ngốc, cũng lĩnh ngộ tất cả, nguyên lai Tự nhi sớm âm thầm cùng hai tiểu quý thời kia an bài thỏa đáng, chờ đến thời cơ thích hợp, bỏ hán rời đi nơi này.

Hán đã nói biểu tình của hai đứa nhỏ kia không đúng, mẹ ruột đã chết, trừ bỏ mới đầu biểu hiện ra thần sắc bi thương, sau đó bọn họ cũng cứ ăn ngủ như bình thường, bộ dáng không có nửa điểm tiêu tụy.

Hơn nữa tuy rằng nàng bị kết luận tử vong, thân mình cũng chưa từng cứng ngắc, điểm ấy làm hán thập phần hoài nghi.

Nhưng quan tâm sẽ bị loạn, tuy rằng hán cũng từng đoán trong đó có quỷ dị, nhưng nỗi đau mất đi nàng làm cho hán xem nhẹ tất cả.

Một cái ý niệm trong đầu đánh úp về phía hán, cho nên, hán mới giờ dao đâm vào mình, tính dùng phương thức này đến thử Tự nhi rốt cuộc là chết thật hay giả chết.

“Chàng nói cái gì? Chàng nói chàng huy đao đâm mình, là đang thử thiếp?” Dạ Sở Tự nghe hán dứt quãng nói xong suy đoán trong lòng mình, không khỏi giật dử.

Hoàng Phủ Cận lập tức gắt gao ôm nàng, không cho nàng rời đi mình nửa bước, “Ai bảo thân mình nàng không có cứng ngắc, hơn nữa Huyền Duật, Huyền Li lại mang bộ dạng hận không thể lập tức mang nàng đi, ta mới bắt đầu đi tự mình hại mình.”

“Chàng... Chàng... Nếu khi đó thiếp không tỉnh, thì làm sao bây giờ?”

Hoàng Phủ Cận ôn nhu cười, mang theo vài phần tính trẻ con, “Nếu nàng không tỉnh, thì cứ để ta chết cùng nàng.” Nàng không ở, hán sống một mình lại có ý nghĩa gì?

Nhìn ánh mắt thần nhiên của hán, Dạ Sở Tự biết hán là nghiêm túc, nhất thờ tất cả ân oán phần hận ngày xưa, nháy mắt trôi đi.

Đúng vậy, Hoàng Phủ Cận thân là hoàng thượng, cái gì cũng không thiếu, vì nàng, phế hậu cung, giết quý phi ác độc.

Thậm chí khi hiểu lầm nàng có mang đứa nhỏ của người khác, vẫn nguyện bỏ qua thành kiến, tự mình nuôi nấng, nay lại vì nàng, tự mình hại tính mạng mình, nam nhân một lòng yêu nàng như vậy, nàng còn có thể lại soi mói cái gì?

Thờ dài một tiếng, nàng dùng sức ôm lại đối phương, “Xem ra cả đời này, thiếp nhất định bị chàng ăn gắt gao, một lần lại một lần thua ở trong tay của chàng, vĩnh viễn không có ngày xoay chuyển.”

Hoàng Phủ Cận có chút bất mãn trả lời: “Nhưng trong thiên hạ này, cũng chỉ có Dạ Sở Tự nàng có thể thao túng tất cả của ta, không phải sao?”

Hai người tại một khắc này gắt gao ôm nhau, tất cả ân oán đều hóa thành hư ảo.

Mà hai bóng dáng nho nhỏ tránh ngoài cửa nhìn lén, nhìn đến cuối cùng, không khỏi đồng thời lắc đầu thờ dài.

“Sớm biết rằng nương tính kẻ không khôn khéo hơn phụ hoàng, cuối cùng cũng rơi vào trong tay người, ngoan ngoãn đầu hàng.” Hoàng Phủ Huyền Li cau mày, mất mạng tiếc hận, “Còn tưởng rằng lần này có thể thoát ly hoàng cung, xem ra lại thất sách (*tính sai*).”

Hoàng Phủ Huyền Duật lại lác quan cười cười, “Tuy rằng kế hoạch lần này lại thất bại, nhưng có thể nhìn đến phụ hoàng đại nhân thân mến thất thố, cũng coi như thắng nhỏ một hồi.”

Hai tiểu quý khuyên giải an ủi lẫn nhau một phen, lặng lẽ rời đi, để cho cha mẹ ân ái trong phòng tâm sự với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Kết thúc

"Phụ hoàng, đây không phải sự thật, đúng không?"

Một ngày sau giữa trưa, khi Hoàng Phủ Cận đang cùng ái thiếp Dạ Sở Tự ở ngự hoa viên vừa uống trà vừa đánh cờ, chỉ thấy Hoàng Phủ Huyền Dật cùng Hoàng Phủ Huyền Li vội vàng chạy tới, quỳ gi b n chn.

Hong Phủ Cận chỉ ngm hai ngời liếc mt một ci, “Duật nhi, Li nhi, chuyện g hoang mang ri loạn nh vậy, cẩn thận quy nhiều muội muội của cc con.”

B vú bn cạnh đang m một nữ hi nhi, ở đi nh nng m p, nng ngu thập phần thỏa mãn, khun mặt nhỏ nhn đng yu tàn ra rục rở m ngời.

Ng l nữ nhi Hong Phủ Hyun U m nửa năm trước Dạ Sở Tự vì Hoàng Phủ Cận sinh hạ, ở trong hoàng cung, tập hợp ba ngàn sủng ái vào một thân.

Huyền Duật cùng Huyền Li thì không tốt mệnh như vậy, từ ngày Tự nhi đại nạn không chết, sau khi tỉnh dậy, Hoàng Phủ Cận liền hạ chỉ, phong Huyền Duật thành Doanh quốc thái tử, Huyền Li thành Li Vương gia, hai đứa nhỏ năm ấy mới bảy tuổi, bắt đầu nhận sự giáo dục dành cho đế vương, mỗi ngày vội đến trời đất tối mịt.

Nay Hoàng Thượng lại hạ chỉ, còn muốn dẫn hoàng hậu cải trang vi hành, chung quanh du sơn ngoạn thủy, ngày về bất định, cho nên muốn Hoàng Phủ Huyền Duật tạm thời thay hấn để ý triều chính, Hoàng Phủ Huyền Li theo giúp đỡ.

Sau khi tiếp chỉ, hai đứa bé nguyên bản đã bị ép buộc đến chết khiếp, sợ tới mức hoà tóc tới ngự hoa viên, tính hướng phụ hoàng nhẩn tâm khôi phục vấn tội.

“Phụ hoàng, ngài thật sự đặt chính sự Doanh quốc trên đầu nhi thần và Huyền Li?”

Hoàng Phủ Huyền Duật hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở, tuy rằng cậu được cho là thần đồng, cho dù chính sự quốc gia, cậu cũng có thể dễ dàng thu phục, nhưng cũng không đại biểu cậu cam tâm tình nguyện, tiếp nhận trọng trách lớn này.

Đầu ngón tay thon dài cảm lấy quân cờ trong suốt sáng bóng, Hoàng Phủ Cận thân nhiên cười, "Không nghĩ tới cái thánh chỉ trăm vừa hạ sáng sớm hôm nay, các con đã thu được, hiệu suất làm việc của Đức Hi thật sự là càng ngày càng làm trầm thương thức .”

Trên gương mặt tuấn mỹ của hấn tất cả đều là tươi cười tính kế, không có một tia áy náy.

Mà Dạ Sở Tự ngồi ở hấn đối diện thì cười trộm tại đáy lòng, từ lúc nàng đại nạn không chết, lại bị Hoàng Phủ Cận biết hai đứa con cũng tham dự hàng ngũ trừ tính (tính kế) hấn, hấn liền tìm cách sửa trị bọn họ.

Trước đó vài ngày hấn lại đưa ra muốn dẫn nàng đi chung quanh du ngoạn, chuẩn bị bỏ xuống trọng trách, đem quốc gia giao cho hai đứa con, tuy rằng nàng không đành lòng, nhưng là chính mình thật sự không thích cuộc sống trong hoàng cung, cũng đồng ý ý kiến của hấn.

"Phụ hoàng, nhi thần năm nay còn chưa đến chín tuổi nha.”

Hoàng Phủ Cận lạnh lùng cười: "Cũng đã có năng lực tính kế người khác.”

Hấn cũng không quên ngày đó khi mình ôm "Thi thể” Tự nhi khóc rống tuyệt vọng, hai vật nhỏ đáng đánh đòn chẳng những không làm rõ chân tướng, ngược lại còn tránh ở một bên nhìn hấn xấu mặt, con tức này sao hấn có thể dễ dàng nuốt xuống? Hai tiểu tử kia biết rõ đây là hậu quả xấu ngày đó bọn họ tính kế phụ hoàng.

"Tốt lắm, trăm còn muốn chơi cờ với mẫu hậu các con, nếu không có chuyện quan trọng khác, các con lui ra trước đi.”

Sau khi trải qua rất nhiều chuyện, dưới đáy lòng Hoàng Phủ Cận âm thầm thề, đối phó hai tiểu quý nghịch ngợm này, tuyệt không nên nhẹ tay, nếu không, hấn ngược lại sẽ bị bọn họ dẫm nát dưới chân một cách tình quái.

Hừ, thân là vua của một nước, hấn sao có thể bại bởi hai con nhỏ chín tuổi của mình?

Dạ Sở Tự âm thầm cảm thấy buồn cười, một hai năm nay, Hoàng Phủ Cận cùng hai con ngậm đầu đá, đã muốn là tin đồn thú vị trong cả hoàng cung, mà nàng cũng có tâm tình xem kịch vui, ở bên cạnh xem náo nhiệt.

Huyền Duật, Huyền Li thấy vẻ mặt Hoàng Phủ Cận phản bác không tha, hai người âm thầm cắn răng, biết lần này lại thua rồi, trao đổi ánh mắt cho nhau.

Hừ, lần này mặc dù bị tính kế, bất quá còn nhiều thời gian, bọn họ có rất nhiều cơ hội hoà nhau.

Bọn họ đứng dậy bái biệt cha mẹ, trong lòng âm thầm thề, lần sau, lần sau nhất định phải ra một kế sách vẹn toàn, lấy lại mặt mũi.

Phụ hoàng, người cứ chờ tiếp chiêu đi!

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.